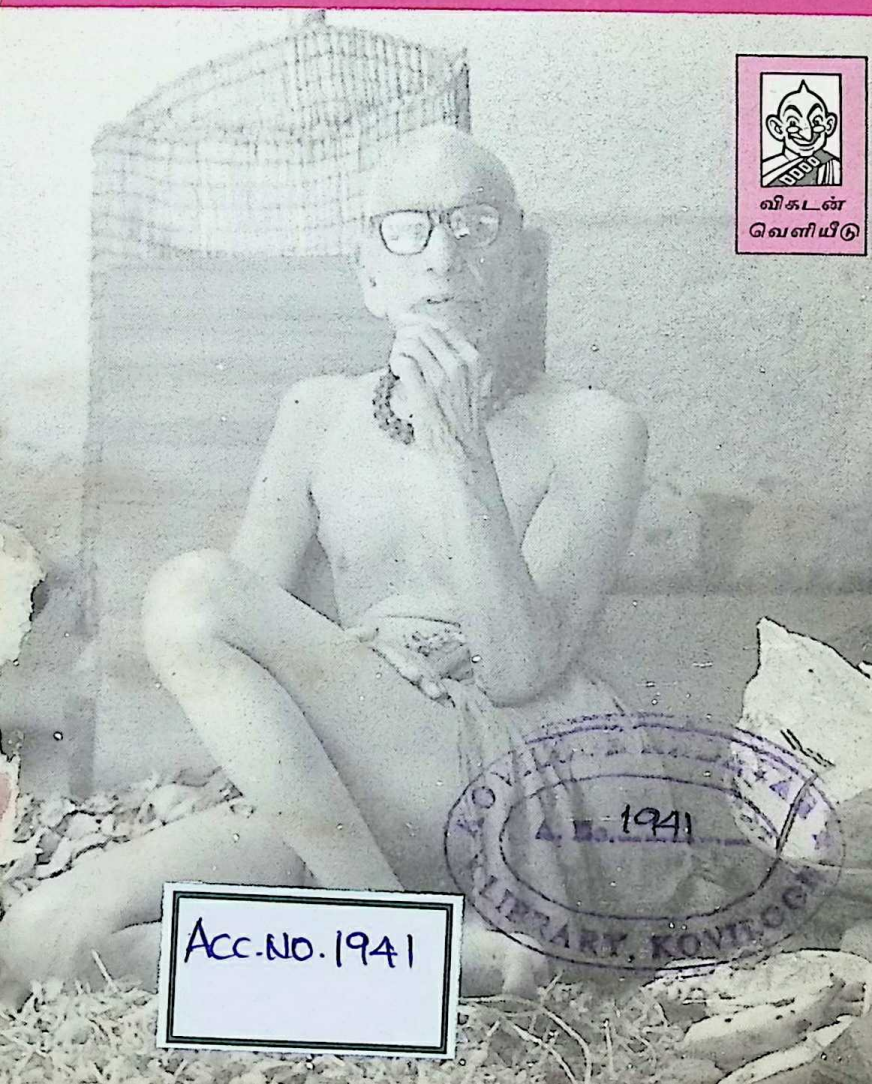

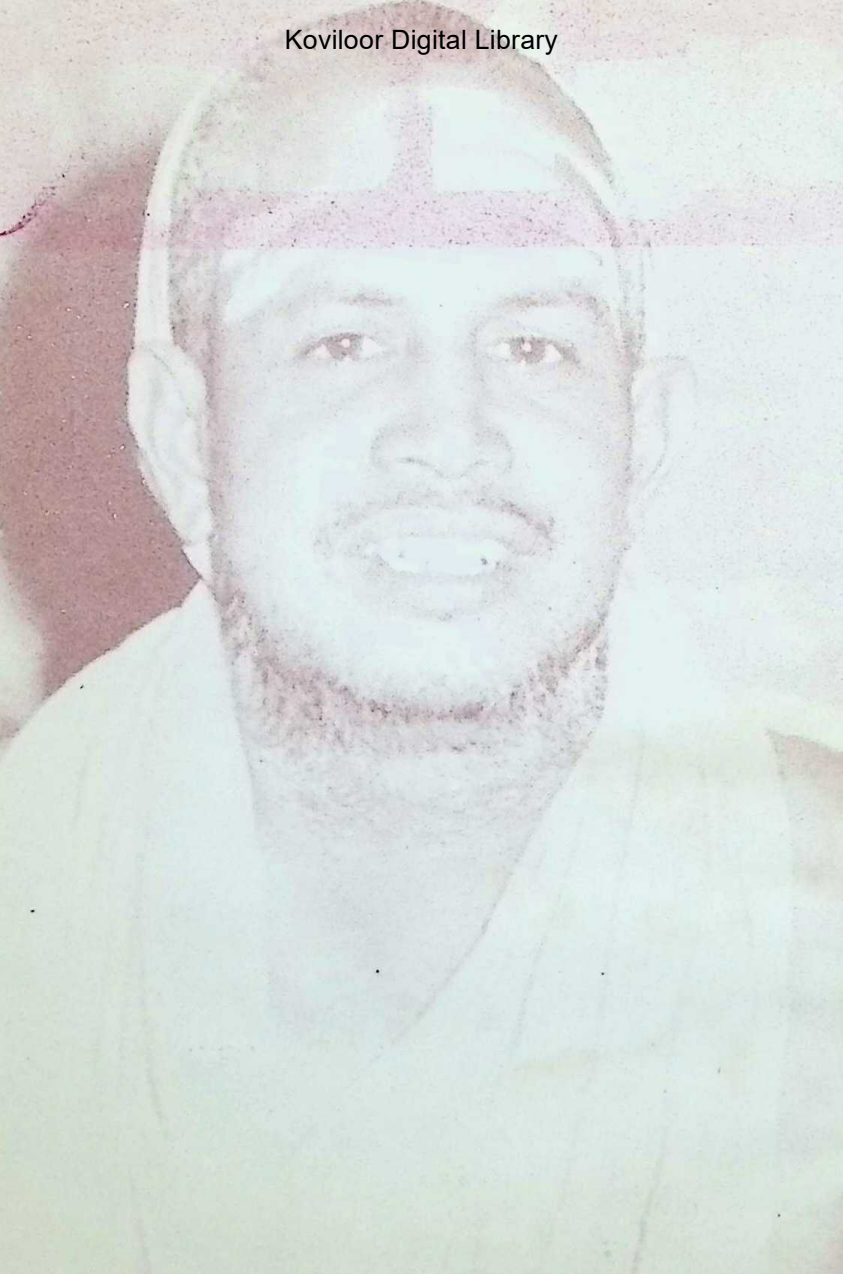
அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

Acc.No. 1941

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

1941

விகடன்
வெளியீடு

1993

12/00

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-800 002.

குரு

மூளையும் இதயமும்

மூளைக்குத் தெரிகிறது வேறே; அதற்கும் ஆதாரமான உயிருக்குத் தெரிகிறது வேறே. கோட்டான் கண்ணுக்கு வஸ்துக்கள் ராத்திரியில்தான் தெரிகிறது. பகலில் அதற்கு எதுவும் தெரிவதில்லை. மனுஷக் கண்ணுக்குப் பகலில்தான் தெரிகிறது. ராத்திரியில் தெரிவதில்லை. மூளைக்கு அனுபவம் தெரிவதில்லை. அதற்குத் தர்க்கத்தையொட்டி விசாரிக்கிற அறிவு வாதம்தான் தெரியும். அனுபவம் தெரிகிற ஹ்ருதயத்துக்கு அறிவு வாதம் தெரிவதில்லை. ஜீவனின் ஸார ஸத்யமான உயிரைத்தான் ஹ்ருதயம் என்பது.

ஆனாலும் ஹ்ருதயம் லேசில் திறந்து கொள்வதில்லை. எதனாலோ மனுஷ்யர்களுக்கு மூளைப் பெருமையையே பெரிசாக வைத்திருக்கிறது. அதனால், எதுவுமே முதலில் புத்தியில், மூளையில் உறைத்தாக வேண்டியிருக்கிறது. ஹ்ருதயமே அனுபவிக்க வேண்டிய ஆத்யாத்மிக விஷயங்களைக்கூட மூளை ஸரியாயிருக்குமா, இருக்காதா என்று எடைபோட்டுப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறது. ஸரியாயிருப்பதாக அது முடிவு பண்ணினால் அதற்கப்புறமே, 'இப்படி நாம் அறிவினால் முடிவு பண்ணினது போதாது. இதனால் அந்த விஷயத்தின் லக்ஷ்யமான ப்ரயோஜனம் நமக்குக் கிடைத்துவிடவில்லை. உதாரணமாக, ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகத் தான் இருக்கவேண்டுமென்று இத்தனை வேதாந்த புஸ்தகங்களைப் படித்து, குரு உபதேசங்கள் கேட்டுப் புத்தியினால் புரிந்துகொண்டபோதிலும் நமக்கு ஸத்தும் தெரியலை; சித்தும்

தெரியலை, ஆனந்தமும் தெரியலை. அசடு மாதிரி துக்கப் பட்டுக் கொண்டுதான், கிடக்கிறோம். அதனால் புத்திக்குள் போனதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாமல் அதை ஹ்ருதயத்துக்குள் இறக்கிக் கொள்ள வேண்டும்' என்று நினைக்கிறோம். மூளை தான் பண்ண வேண்டியதையெல்லாம் பண்ணியும் ஸாரமான ப்ரயோஜனத்தை அடைய முடியாமல் களைத்து விழுந்த அப்புறம்தான் ஹ்ருதயத்தைத் திறந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் பிறக்கிறது. இது மனுஷ்ய ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய மூளை விசேஷத்தினால் உண்டான விபரீதமான பலன்! அவ்வளவாக புத்தி போதாமலிருக்கிற எளிய ஜீவன்களைவிட புத்திமான்களுக்குத்தான் இதன் கஷ்டம் ஜாஸ்தியாக ஏற்படுகிறது. அவர்கள் (எளிய ஜீவர்கள்) புத்தியால் குடையாமல், ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையின் பேரில் ஏற்றுக்கொண்டு விடுவார்கள். 'புத்திசாலி'களான நாம்தான் திண்டாடுகிறோம். ஏதோ சில ஸமயத்தில் நமக்கும் 'இதையெல்லாம் நம்முடைய மூளையால் எடைபோட்டுத் தீர்மானம் பண்ணிவிட முடியாது' என்று தோன்றுகிறது. எல்லாம் நம்முடைய மூளையின் ஜூரிஸ்டிக்ஷனுக்குள் (ஆணையெல்லைக்குள்) வந்துவிட முடியுமா என்று தோன்றுகிறது.

ச்ருதி-யுக்தி- அனுபவம்

புத்தியினாலே நிரம்ப வாதங்கள் செய்து லோகம் பூராவும் இன்றைக்கும் ப்ரமிக்கும்படியாக ஸித்தாந்தம் நிர்மாணம் பண்ணின ஆசார்யாரும், 'ச்ருதி (வேதம்) சொல்கிற விஷயங்களை மூளையால் ஆராய்ச்சி பண்ணவே பண்ணாதே. நம் மூளைக்கு அதீதமானதை பரமாத்மாவே ரிஷிகளுக்கு ஸ்பூரிக் கப்பண்ணி அவர்கள் லோகோபகாரமாக நமக்கு வேதங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ச்ருதி வாக்யத்தைக் கேள்வி கேட்காமல் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளு' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் அவரே புத்தியினால் எந்த அளவுக்கு ஸித்தாந்தத்தை நாட்ட முடியுமோ அந்த அளவுக்கு ஆழமாகப் போய் அலசி அலசிப் பார்த்து, ஆகேஷபணை, ஸமாதானம் எல்லாம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லிப் புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்.

வைதிகமான எல்லா ஸம்பந்தாயங்களைச் சேர்ந்த ஆசார்ய புருஷர்களும், (அதாவது) ராமானுஜர், மத்வர் முதலிய யாரானாலும் ஸரி, இப்படிச் ச்ருதியை 'சப்த ப்ரமாணம்' என்பதாக அப்படியே கேள்வி கேட்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு, ஆனாலும் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளை புத்தி ரீதியிலும் தான் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு ஸித்தாந்தமென்றால் அது ச்ருதி, யுக்தி, அனுபவம் என்ற மூன்றுக்கும் பொருந்துவதாக, மூன்றுக்கும் ஏற்புடையதாக இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தையே எல்லா ஆசார்யர்களும் பின்பற்றியிருக்கிறார்கள். ச்ருதி சொல்கிற விஷயங்களை அப்படியே ஏற்க வேண்டும். அதற்கு விரோதமில்லாமலும், அதன் முடிவுகளுக்கே கொண்டு விடுவதாகவும், அல்லது அதில் குறிப்பு மட்டும் காட்டியிருப்பதை நன்றாக விளக்கியும், அதில் சொல்லாமல் விட்ட விஷயங்களை நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணியும் புத்திவாதம் செய்வதுதான் 'யுக்தி'. முடிவிலே ச்ருதியும் யுக்தியும் அனுபவத்தில் கொண்டுவிட்டால்தான் ப்ரயோஜனம். அந்த அனுபவம் ஹ்ருதயம் என்பதான உயிருக்குள்ளேயே ஏற்படுவது.

ச்ருதி, யுக்திகளினால் விளக்க முடியாத அனுபவங்கள் ஸித்தாந்தம் செய்கிற ஆசார்ய புருஷர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவற்றைக் காட்டியும் ஓர் ஆசார்யர் தாம் முடிவாகச் சொல்லவந்த பேரனுபவத்துக்குப் பக்கபலம் உண்டாக்கலாம். அந்த மஹான்களுக்குத்தான் என்றில்லை. நம்மைப் போன்றவர்களுக்குக்கூடச் சில அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றுக்கு புத்தி-யுக்தியால் காரணம் சொல்ல முடியாது. ஒரு தாயாரின் நிறைந்த அன்பு, ஒரு ஸுஸ்வரமான வீணாகானத்தைக் கேட்டு அப்படியே சொக்கிப் போவது, நல்லதாக இல்லாததாகவும் இதே மாதிரிப் பல விஷயங்களை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்கிறோம். இதற்கெல்லாம் யுக்தி காட்ட முடியுமா? இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களை எடுத்துக்காட்டி, 'இப்படி

யிப்படி ப்ரத்யக்ஷ அனுபவம் இருக்கிறதோ, இல்லையோ? நீயே பார்த்திருக்கிறாயோ, இல்லையோ? இதே அடிப்படையில் நாங்கள் ஸித்தாந்தம் பண்ணுகிற இந்த ஸமாசாரங்களுக்கும் ஏற்றுக்கொள்' என்று ஓர் ஆசார்யர் compare பண்ணி (ஒப்புமை காட்டி), Parallel (இணை) காட்டி விஷயத்தை ஸ்தாபிப்பது, ச்ருதி-யுக்தி-அனுபவம் என்ற மூன்றில் கடைசியான அனுபவம் என்பதன் கீழ்வரும்.

கடைசியில் மஹானுபவமாக சிஷ்யனுக்கே கிடைக்கிற ஸித்திதான் ஸ்வானுபூதி என்றும் அபரோக்ஷானுபூதி என்றும் சொல்வது.

ஈசுவர பக்தி இருக்கிறவனுக்கே, அதோடு கூட அந்த ஈசுவர பக்திக்கு ஸமதையான குருபக்தியும் இருக்கிறவனுக்கே தத்வார்த்தமெல்லாம் பிரகாசிக்கும் என்று சொல்கிறபோது அந்த ப்ரகாசம் என்பது இந்த அனுபூதிதான். 'ப்ரகாசம்' என்பதை அப்படியே மொழி பெயர்த்த மாதிரிதான் அவர்களும் (மேல்நாட்டினரும்) Enlightenment என்றும் Illumination என்றும் சொல்கிறார்கள்!

ஆக, அது 'அனுபவ ப்ரகாசம்; வெறும் புத்தி ப்ரகாச மில்லை. (புத்தி என்பதை மூளை என்ற அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன்.)

அனுபவம்தான் முக்யம். ஆணிவேர். உபதேசம் மூளையோடு நிற்காமல் அனுபவமாகப் பழுக்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஈசுவர பக்தியும், அதற்குக் கொஞ்சங்கூடக் குறைச்சலில்லாத குரு பக்தியும் இருந்தால்தான் முடியும். அதுதான் ஹ்ருதயம் என்கிற நிலத்தைக் கிளறிவிட்டு அனுபவம் ஊற்றெடுப்பதற்கு வழி பண்ணும். அல்லது, இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால், ஹ்ருதயம் என்ற கதவைத் திறந்துவிட்டு ஞான ஜ்யோதிஸ் உள்ளுக்குள்ளே அடிப்பதற்கு வழி ஏற்படுத்தும்.

மூளையைச் சாணை தீட்டிக்கொண்டு யுக்தியினால் உள்ளார்த்தங்களை பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டாலும்கூட அந்தப் பிரகாசமும் ஆதம் ஜ்யோதிஸின் அனுபவ ப்ரகாசத்துக்கு வழி திறந்துவிடுவதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். மூளை

அஹம்பாவக் கொழுப்புப் பிடித்துத் தன்னையே நிலைநாட்டிக் கொள்ளாமல், இப்படி வழி விட்டு, விலகிப் போவதற்கு பக்தி வேண்டும். ஈசுவர பக்தியும் அதற்கு ஸமானமான குருபக்தியும் வேண்டும் என்று அந்த ச்லோகம் சொல்கிறது.

இன்னம் கொஞ்சம் ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டு போனால், 'இதென்ன இரண்டு பக்திகள்? ஈசுவர பக்தி என்று ஒன்று, குரு பக்தி என்று இன்னொன்று? அப்புறம் இரண்டும் ஸம எடையா என்று நிறுத்துப் பார்ப்பது? இப்படி வேண்டாம்! ஈசுவரன்தானே தன்னையே நமக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காகக் குருவாக வந்திருக்கிறான்? அப்படித்தானே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் சொல்லியிருக்கின்றன? அத்தனை பெரியவர்களும் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்? அவரவர்களும் தங்கள் இஷ்டமூர்த்தியே குரு ஸ்வரூபத்தில் வந்து தங்களை நல்ல வழியில் திருப்பிவிட்டு அனுக்ரஹித்ததாகத் தானே சொல்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

(விநாயகர்) அகவலில் ஔவையார் விக்னேசுவரரே குருவாக வந்தார் என்கிறாள்.* அவள் அப்படிச் சொல்கிறாளென்றால் அனுபூதி (கந்தரனுபூதி)யில் அருணகிரிநாதர் 'குருவாய் வருவாய்' என்று முருகனை வேண்டிக் கொண்டு முடிக்கிறார். இங்கே அனுபூதி பெறாத நம் சார்பில் மனமுருகி வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு முருகன் ஏற்கெனவே குருவாக வந்து அனுக்ரஹம் செய்து அவர் அனுபூதி பெற்று விட்டவர். இதை (நூலின்) உள்ளே சொல்லியிருக்கிறார். 'எல்லாக் கார்யத்தையும் விட்டு விட்டு மௌனமாக ஆத்மாவுக்குள்ளே முழுகிப் போய்விடு; சும்மாயிரு, சொல்லற' என்று ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தன்னிடம் சொன்னார்; உடனே அப்படியே ஸகல வஸ்துவும் மறைந்து போய் ஏக வஸ்துவில் தான் நின்றுவிட்டேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இப்படி ஒரு உபதேசத்தைப் பண்ணி, அந்த உபதேசம் உள்ளனுபவமாகவும் ஆகுமாறு முருகன் பண்ணினானென்பது அவன் குரு ஸ்வரூபமாக வந்து விட்டான் என்பதையே காட்டும். மாணிக்கவாசகரும் திருப்பெருந்துறையில் - ஆவுடையார் கோயில் என்கிறது அந்த ஸ்தலத்தைத்தான்; அங்கே - குருந்த மரத்தடி

* குரு வடிவாகிக் குவலயந்தன்னில் திருவடி வைத்து...

யில் குரு ஸ்வரூபமாக வந்து பரமேச்வரன் தம்மை .ஆட் கொண்டுவிட்ட பரம கருணையைப் பல இடங்களில் உருகி, உருகிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அருபரத்தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரனாகி அருளிய பெருமை

என்கிற மாதிரி, எப்பேர்ப்பட்ட உத்க்ருஷ்டமான ஏக புருஷன் இப்படி இந்த பூலோகத்திலே நம் கண்ணுக்குத் தெரிந்து, நாம் கலந்து பழகும்படியாக குரு என்று வந்து அருள் பண்ணியிருக்கிறான் என்பதை நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார்!

காளிதாஸன் அம்பாளைக் குறித்துச் செய்துள்ள 'நவரத்ன மாலிகை'யில் அவள் குரு ரூபத்திலே வந்து உயர்ந்த ச்ரேயஸ்களைக் காட்டினாள் என்கிறான்:

தேசிக ரூபேண தர்சிதாப்யுதயாம்

ஆனதினாலே, ஈச்வரனேதான் குருவாக வந்திருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொண்டுவிட்டால் - 'வைத்துக்கொள்வது' என்றால் கல்பிதமாக இப்படி அபிப்பிராயம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிற மாதிரி த்வனிக்கிறது. அதனாலே கொஞ்சம் மாற்றிச் சொல்கிறேன். ஈச்வரனே குருவாக வந்திருக்கிறானென்பது தானே நிஜம்? இதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் - அப்புறம் ஈச்வரனிடமும் பக்தி, அதே அளவுக்கு குருவிடமும் பக்தி என்று இரண்டு பக்திகளைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. குருவே ஈச்வரன் என்று அந்த ஒருவரிடமே பூர்ணமாக மனஸைக் கொடுத்து ஒரே பக்தியாகப் பண்ண வேண்டுமென்று ஆகிவிடும்.

இப்படி குரு ரூபத்தில் வந்திருக்கிற ஈச்வரனிடத்தில், அல்லது ஈச்வரனின் மனுஷ்ய ரூபமான குருவினிடத்தில் உயர்ந்த பக்தியை, பரப்பக்தி என்கிற உத்தமான பக்தியைச் செலுத்திவிட்டாலே உபதேசத்தின் உட்பொருளெல்லாம் உள்ள னுபவமாகப் புரிந்து அனுபூதி - ஜனன மரண நிவ்ருத்தியான மோகூபதம் - கிடைத்துவிடும்.

பக்தி செலுத்துவதால் முக்தி கிடைத்துவிடுமென்று சொன்

னால் நாம் செலுத்தும் அந்த பக்தியே நேராக முக்தியைக் கொடுத்து விடுகிறது என்று அர்த்தமில்லை. நாம் செய்கிற எதுவுமே தானாக எந்தப் பலனையும் தருவதில்லை. பலன் களைத் தருகிற பலதாதாவாக ஈசுவரனே இருக்கிறான். அவன் தான் பாப - புண்யம் பார்த்து எல்லாருக்கும் எல்லாப் பலனையும் கொடுக்கிறான். அவ்விதத்தில் நாம் பண்ணுகிற பக்திக்குப் பலனாக அவன் பரம க்ருபை செய்து, ஞானத்தைத் தந்து, அந்த ஞானத்துக்குப் பலனாக மோக்ஷானுபூதியைக் கொடுக்கிறான். ஆக, பலன் தருவது நாம் பண்ணும் பக்தியே அல்ல; அதற்குப் பிரதியாக ஈசுவரன் செய்யும் கிருபைதான் பலனைத் தருவது.

பக்தி நிஜமானதாக இருந்தால் பக்தி பண்ணுகிறவன் அதற்கு ப்ரதியே எதிர்பார்க்க மாட்டான். ப்ரதி ப்ரயோஜனம் எதிர்பார்த்து விட்டால் அது வியாபாரம்தானேயொழிய பக்தி இல்லை என்றே பாகவதாதி நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப் பக்தன் (பிரதி வேண்டாமல்) இருந்தாலும் இவனிடமிருந்து நிஜமான பக்தியைப் பெற்றுக் கொண்ட பகவானுக்கு மனசு கேட்குமா? அதனால் அவன் க்ருபை பண்ணத்தான் பண்ணுவான். ஞானத்தை அனுக்ரஹிக்கத்தான் செய்வான். பக்தனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷத்தில் சேர்க்கத்தான் செய்வான்.

இரண்டு க்ருபைகளா?

குருவே ஈச்வரன், ஈச்வரனே குரு என்கிறபோது குரு க்ருபை என்ற ரூபத்தில் இந்த மஹாப் பெரிய பலனை அவன் கொடுத்து விடுகிறான் என்று அர்த்தமாகிறது. முதலில் குருவாக உபதேசம் பண்ணுகிறான். அது மூளை லெவலோடு நிற்காமல் அந்தராத்மாவுக்குள்ளே புகுந்து அனுபவமாக வேண்டுமானால் நாம் பரிபூர்ணமான பக்தியை அந்தக் குருவிடம் செலுத்த வேண்டும். இதற்கு ப்ரதியாக குரு பரமக்ருபை பண்ணுகிறபோது ப்ரத்யக்ஷமான அனுபூதி பிறக்கும்.

இரண்டு பேரிடம் பக்தியா என்கிற மாதிரியே இரண்டு பேருடைய க்ருபையா - ஈச்வர க்ருபை என்று ஒன்று, குரு க்ருபை என்று ஒன்று, இப்படி இரண்டு க்ருபைகளா - என்ற கேள்வி வந்தால் பதில் சொல்வது கஷ்டம்தான். 'ஒருத்தனுக்கு ஞான ப்ரகாசம் உண்டாக்குவதில் குரு, ஈச்வரன் என்ற இரண்டு பேரின் க்ருபைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் எத்தனை பெர் ஸெண்ட் என்று கணக்குப் பார்க்க வேண்டியதாகும்! (சிரிக்கிறார்.) ஞானப் பிரஸாதமென்பது இரண்டு க்ருபைகளுக்கிடையில் பங்குபோட்டு நடத்தக்கூடிய விஷயமில்லை என்றும், ஈச்வரன் என்ற ஒருத்தனுடைய ஒரே க்ருபைதான் குருவின் மூலமாக குருக்ருபை என்பதாக வருவதும் என்றும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் தெரியவரும்.

எல்லாத் தேவர்களுக்குச் செய்யும் நமஸ்காரமும் ஒரே ஈச்வரனைத்தான் போய்ச் சேருகிறது என்று சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது:

ஸர்வ தேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதிகச்சதி

ஒரே பரமாத்மாதான் பல ஸ்வாமிகளாக ஆகியிருக்கிறது. ஆஸாமிகள் அத்தனை பேராகவும்கூட அதுவேதான் ஆகியிருக்கிறது. ஆகையால் எந்த ஸ்வாமிக்குப் பண்ணும் நமஸ்காரமும் - 'எந்த ஆஸாமிக்குப் பண்ணும் நமஸ்காரமும்' என்றும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் - ஏக பரமாத்மாவைத்தான் சென்றடைகிறது.

'கேசவம்' என்று சொல்லியிருப்பதை க்ருஷ்ணர் என்ற அவதாரம் என்றோ அல்லது அனேகத் தெய்வங்களில் ஒன்றாக இருக்கப்பட்ட விஷ்ணு என்றோ அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. க, அ, ஈச, வ என்ற நாலு வார்த்தைகளும் சேர்ந்து 'கேசவ' என்றாகியிருக்கிறது. க என்றால் ப்ரம்மா. அ என்றால் விஷ்ணு. வேத புராணாதிகளில் பல இடங்களில் ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களுக்கு இப்படி (முறையே க என்றும் அ என்றும்) பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. ஈச என்பது சிவன் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. க, அ, ஈச மூன்றும் சேர்ந்து 'கேச' என்றாகும். அதாவது ப்ரம்ம - விஷ்ணு - ருத்ரர்களான த்ரிமூர்த்திகளைக் 'கேச' என்பது குறிக்கும். 'வ' என்பது தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் குறிக்கும். த்ரிமூர்த்திகளை எவன் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அதாவது த்ரிமூர்த்திகளும் எவனுக்குள் அடக்கமோ அவனே கேசவன். ஆசார்யாள் இப்படித்தான் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார்*. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார மூர்த்திகளான மூவரையும் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் என்றால் அவன் ஏக பரமாத்மாவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எந்த ஸ்வாமிக்கும் ஆஸாமிக்கும் செய்கிற நமஸ்காரத்தை அந்த ஸ்வாமிக்குள், ஆஸாமிக்குள் இருந்து கொண்டு அவன்தான் வாங்கிக் கொள்கிறான். ஸர்வ தேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதிகச்சதி.

நமஸ்காரம் என்றால் என்ன? உடம்பினாலே தண்டால் போடுகிற மாதிரிக் காரியமா? இல்லை. இங்கே காரியம் இரண்டாம் பக்ஷம். பாவம்தான் முக்யம். பக்தி பாவத்தைப் பலவிதமாகத் தெரிவிக்கத் தோன்றுகிறது. அப்போது பகவானுக்கு முன்னால் தான் ஒன்றுமே இல்லை என்று மிக

* விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் 23-வது நாமம்!

எளிமையோடு விழுந்து கிடப்பதைக் காட்டவே நமஸ்காரம் என்ற க்ரியை. ஆக, நமஸ்காரம் என்று க்ரியையைச் சொன்னாலும் அனுபக்தி என்ற உணர்ச்சியைக் குறிப்பதுதான். எவருக்குச் செய்கிற நமஸ்காரமும் ஒரே பரம்பொருளான கேசவனுக்குப் போய்ச் சேரும் என்று சொன்னால், எவரிடம் செலுத்தும் பக்தியும் பரமாத்மா என்ற ஒருவனுக்கே அர்ப்பணமாகும் என்றே அர்த்தம்.

சற்று முன் நாம் பார்த்த விஷயம் இங்கே தெளிவாகி விடுகிறது. இரண்டு பக்திகளா, இரண்டு க்ருபைகளா என்று விசாரித்துப் பார்த்தோமல்லவா? அதற்கு இங்கே ஆன்ஸர் வந்து விடுகிறது. அத்தனை பேரிடம் செலுத்தும் பக்தியும் ஒருத் தனிமட்தான் போய்ச் சேருகிறது என்ற பிறகு, குரு பக்தி, ஈச்வர பக்தி என்று இரண்டைப் பிரித்துச் சொல்ல அவசியமேயில்லாமலாகிறது. குருவிடம் செலுத்தும் பக்தியும் ஈச்வரவிடம்தான் போய்ச் சேரப்போகிறது என்கிறபோது பிரித்துப் பிரித்து இவருக்கு, அவனுக்கு என்று இரண்டு பக்தி பண்ணுவானேன்?

அப்புறம் க்ருபைக்கு வருவோம். 'குரு க்ருபை, ஈச்வர க்ருபை - ஒன்றா, இரண்டா?' என்கிற விஷயம். அதற்கும் இங்கே ஆன்ஸர் கிடைத்துவிடுகிறது. எந்த ஸ்வாமி, அல்லது மஹாபுருஷர்கள், குரு போன்றவர்கள் க்ருபை செய்கிறார்களென்றாலும் எதை முன்னிட்டுச் செய்கிறார்கள்? பக்தியை முன்னிட்டே செய்கிறார்கள். நாம் பக்தியாக இருந்தால் அதற்குப் ப்ரதியாகவே க்ருபை செய்கிறார்கள். நாம் செய்கிறது பக்தி. அதற்காக அவர்கள் செய்வது க்ருபை. பக்திக்கு அடையாளமாக நாம் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம். அப்போது அவர்கள் அதற்குப் பதிலாக ஆசீர்வாதம் பண்ணுகிறார்களென்றால், அந்த ஆசீர்வாதமென்பது க்ருபைக்கு அடையாளமே.

ஸரி, எல்லா நமஸ்காரமும் ஒரு பரமாத்மாவுக்குத்தான் போகிறதென்றால், அதற்குப் பதிலாக நமஸ்கரிக்கப்படுபவர் எவர்களானாலும் அவர்கள் பண்ணுகிற ஆசீர்வாதமெல்லாமும் அந்த ஒருவனிடமிருந்தே வருகிறது என்றுதானே அர்த்தம்? நமஸ்காரத்தை இவர்கள் - இந்த ஸாமிகள், ஆஸாமிகள் எவரானாலும் இவர்கள் - வாங்கிக் கொள்ளவில்லை,

இவர்களுக்கு அந்த 'ரைட்' இல்லை என்கிறபோது ஆசீர்வாதம் மட்டும் இவர்கள் எப்படிப் பண்ண முடியும்? ஈசுவரனுக்குச் செய்யப்பட்ட நமஸ்காரத்துக்குப் பதிலாக இவர்கள் யார் ஆசீர்வாதம் பண்ண? அதனால் விஷயம் தெரிந்தவர்களாயிருந்தால், ஒரு மரியாதையை, ஸம்பந்தாயத்தை உத்தேசித்து ஆசீர்வசனம் சொன்னாலும், தங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட நமஸ்காரத்தை வாஸ்தவத்தில் அவனுக்கே அர்ப்பணம் பண்ணி விட்டு, 'அப்பா! இந்தக் குழந்தையை நீ எப்படி ஆசீர்வாதம் பண்ண நினைக்கிறாயோ அப்படிப் பண்ணு' என்று தாங்களும் மனஸுக்குள் அவனிடம் ஒரு நமஸ்காரம் பண்ணிக் கேட்டுக் கொள்ளத்தான் செய்வார்கள். நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவனுக்காகப் பண்ணப்படுபவரும் ஈசுவரனிடம் மனஸுருகி வேண்டிக் கொண்டு நமஸ்காரம் பண்ணும்போது, ஈசுவரன் அவரை முன்னிட்டு அவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் சேர்த்துக்ருபை பண்ணுவான்.

'உங்களுக்குப் பண்ணுகிற நமஸ்காரங்களையெல்லாம் நானே வாங்கிக் கொள்வேன். பதிலுக்கு ஆசீர்வாதம் மட்டும் நீங்கள் பண்ண வேண்டும்' என்று ஈசுவரன் நிச்சயம் இருக்க மாட்டான். ஸகல ஆசீர்வாதமும் அவன் பண்ணுவதுதான்!

'ரொம்பப் பெரியவா, மஹான்-னு சொல்றவா, அவா ளெல்லாம் ஆசீர்வாதம் பண்ணினாளே, அப்படியும் பலிக் காமப் போயிடுத்தே!' என்று சில பேர் நொந்து கொள்வதைக் கேட்கிறோம். (இப்படி நடப்பதற்கு) என்ன அர்த்தம்? ஒன்று, அந்தப் பெரியவர், 'இவர்களுக்கு ஏதோ தற்கால சாந்தியாக இருக்கட்டும். எப்படியும் கர்மா இவர்களைப் பழிவாங்கத்தான் போகிறதென்றாலும், அப்படிப் பழிவாங்கின அப்புறம் இவர்கள் அழுதுவிட்டுப் போகட்டும். இப்போதே பிடித்து அழ வேண்டாம். அதனால் கொஞ்சம் ஆறுதலாகத்தான் சொல்லி வைப்போமே' என்று நல்லபடியாக ஆசீர்வாதம் பண்ணியிருக்கலாம். அல்லது, ஏதோ ஒரு மஹாமாயை, அதன் விளையாட்டில், அவரும்கூட ஈசுவர ஸங்கல்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அல்லது 'அவனுடைய ஆசீர்வாதம்தான் தன் மூலம் பாய வேண்டும்; தான் நிமித்த மாத்ரந்தான் (கடவுளின் கருவியளவுதான்)' என்பதை மறந்து, தானே ஆசீர்வாதம்

பண்ணியிருக்கலாம். ஈச்வரனுடைய ஆசீர்வாதம் ஒருத்தரிடம் புகுந்து அவருடைய ஆசீர்வாதம் மாதிரி வந்தாலொழிய எவருடைய ஆசீர்வாதமும் அதுவாகவே பலித்துவிடாது.

சிஷ்யன், பக்தன் போன்றவர்களின் மனஸில் ஒரு நல்ல விநயமான எண்ணமாகப் புகுந்து அவர்களை நமஸ்காரம் பண்ண வைக்கிறவனுங்கூட ஈச்வரன்தான்! அப்புறம் அவர்கள் யாருக்கு நமஸ்காரம் செய்தாலும் அதை வாங்கிக் கொள் கிறவனும் அவன்தான். அதற்கப்புறம் அவர்களுக்குள் புகுந்து ஆசீர்வாதம் செய்கிறவனும் அவனேதான்.

பலருடைய நமஸ்காரங்களுக்கும் பாத்ரராகிற - எல்லாரு டைய ஆசீர்வாதங்களையும் பண்ணுவிக்கிறவன் அவனொருத் தன்தான். அதாவது எல்லா பக்திகளுக்கும்மாக, - அறியாத நிலையில் குரு பக்தி, ஈச்வர பக்தி என்று நாம் பிரித்துப் பிரித் துப் பலபேரிடம் செலுத்துகிற எல்லா பக்திகளுக்கும் பதிலாக - அப்படிப் பல ரூபத்திலிருக்கிறவர்கள் செய்கிற க்ருபைகளும் அவன் ஒருத்தனே செய்வதுதான்.

குருவுக்குச் சொந்தமாக க்ருபா சக்தி என்று ஒன்று எப்படி உண்டாக முடியும்? ஸகல சக்திகளும் அந்த ஈச்வரன் ஒரு வனைச் சேர்ந்தவைதானே? அவனோடு சேர்ந்திருந்து அவனிட மிருந்துதானே குருவும் சக்தி பெறுகிறார்? குரு என்கிறவர் அந்த ஸ்தானத்துக்கு உயர்ந்ததும் ஈச்வர க்ருபையால்தான். குருவான அப்புறமும் ஈச்வரனுடைய க்ருபையை நம்பி, அதைத்தான் பற்றிக் கொண்டு அவரும் இருக்கிறார். ஆகவே, அவருடைய க்ருபா சக்தி என்று தனியாக ஒன்று இல்லை. அதுவும் ஈச்வர சக்திதான். திருவருள், குருவருள் என்று இரண்டு சொல்வதில் குருவருள் என்பதும் திருவருளே இவர் மூலமாக வருவதுதான்.

இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டு போனால் முதலில் சொன்ன ச்லோகத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்ளும்படி ஆகும். (ச்லோகத்தில்) என்ன பார்த்தோம்? 'எவனுக்கு ஈச்வர பக்தி இருக்கிறதோ, அதற்குக் குறைச்சலில்லாத குரு பக்தியும் இருக்கிறதோ அவனுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக் கும் - அதாவது ஞான ஸித்தி, மோக்ஷ ப்ராப்தி பர்யந்தம் எல்லாம் கிட்டிவிடும்' என்று பார்த்தோம். இப்போது

விசாரணை பண்ணிப் பார்த்ததில், ஈசுவரனையே குருவாக, அல்லது குருவை ஈசுவரனாகக் கொண்டு ஒருவரிடம் ஒரே பக்தியை - இன்னொருவருக்கு மிச்சம் மீதி வைக்காமல் 'அனன்யம்' என்பதாக ஒருவரிடமே முழு பக்தியையும் - வைத்துவிட்டால் போதும்; அதுவே ஞான ப்ரகாசத்தைத் தந்து மோக்ஷத்தில் சேர்த்துவிடும் என்று தெரிகிறது.

நடுவிலே இன்னொரு விஷயமும் பார்த்தோம். எதுவுமே தானாகப் பலன் தராமல், பலதாதாவான ஈசுவரன்தான் பலன் தருகிறான் என்பதற்கேற்ப நம்முடைய பக்தியும் அதுவே ஞானம், மோக்ஷம் முதலானவற்றைத் தருவதற்கில்லை; நம்முடைய பக்தியைப் பார்த்து மெச்சி ஈசுவரன் காட்டுகிற க்ருபையினால்தான் பலன் கிடைக்கிறது என்று பார்த்தோம். அப்புறம் பல பேரைக் குறித்ததாகப் பல பக்திகள் இல்லை, ஒரே ஈசுவரனுக்கு உரித்தாகும் ஒரே பக்திதான் இருக்கிறது; இது போலவே பக்திக்கு ப்ரதியாகப் பெறும் க்ருபையும் பல பேர் பண்ணுவதில்லை. ஒரே ஈசுவர க்ருபைதான் பல பேர் மூலமாக வருகிறது என்றும் பார்த்தோம்.

இப்படிப்பட்ட பல ரூபங்களுக்குள் குரு ரூபத்தில் ஈசுவரன் க்ருபை பண்ணும்போதுதான் என்றும் அழியாத அமரமான ஸொத்தை ஒருவனுக்கு அனுக்ரஹிக்கிறான். ஞானச் செல்வத்தை அளித்து அவனை நித்யானந்தத்தில் சேர்க்கிறான்.

இப்போது ஒரே ரூபத்தில் முழு பக்தியையும் செலுத்தி விட்டாலே போதும் என்கிறபோது, 'ஈசுவரன்தானே குரு? அதனால் ஈசுவரனிடமே அனன்ய பக்தி பண்ணிவிடுவோம்' என்று இருக்கலாமே? அல்லது 'குரு என்பவர் ஸாக்ஷாத் ஈசுவரன்தானே? குருஸ் - ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம என்கிறோமே? அதனால் குருவிடமே பூர்ண பக்தியும் செலுத்தி விடுவோம்' என்று இருக்கலாமா?

இப்போது எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற topic குருவாக இருப்பதால் குருவே ஈசுவரன் என்று அவர் ஒருத்தரிடமே முழுபக்தி விசுவாஸமும் வைத்து சரணாகதி பண்ணிவிட வேண்டுமென்று

மனுஷ்ய நேச்சர் (எனக்குத்) தெரியாமலில்லை. ஸாதாரண மனுஷ்யர்கள் என்றில்லை, பக்குவ ஸ்திதியில் ரொம்பத் தூரம் முன்னேறியவர்களாக இருந்தால்கூட, மனுஷ ஸ்வபாவம் எப்படியிருக்கிறதென்றால்: ஒன்றிலேயே எக்காலமும் முழு மனனையும் கொடுப்பதென்றால் முடிவதில்லை. எத்தனை நன்றாகயிருந்தாலும் ஒன்றிடமே முழு ஈடுபாட்டை ஸதா காலமும் வைக்க முடிவதில்லை. இன்றைக்குச் சமையல் - ஸாம்பார், ரஸம், கறி - நன்றாகத்தானிருக்கிறது. அத்ருப் திக்குக் கொஞ்சங்கூட இடமில்லை. ஆனால் நித்யம் (தினந்தோறும்) இதே சமையல் என்றால் பிடிக்கிறதா? கறி காய்களை, குழம்பைத்தானே மாற்றத் தோன்றுகிறது! அப்புறம், 'இது எதுவுமே வேண்டாம், ஒரு நாள் சித்ரான்னங்களாகச் சாப்பிடலாம்' என்று தோன்றுகிறது. விதவான் எத்தனை நன்றாகப் பாடினாலும் அதே பாட்டு, அதே ராகத்தை ஒவ்வொரு கச்சேரியிலும் பாடினால் அலுத்துப் போகிறது. எதில் (எந்தத் துறையில்) போனாலும் இப்படித்தான் பல தினுஸாக, மாறுபாடாக வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வப்போது ஒவ்வொன்றிடமும் முழு ஈடுபாடு இருந்தாலும் - இன்றைக்குத் தயிர்வடை என்றால் சப்பு கொட்டிக் கொண்டு ஐந்து ஆறு என்று உள்ளே தள்ளினாலும், நாளைக்கு, நாளைக்கு, நாலாம் நாள், அஞ்சாம் நாளும் அதுவேதான் என்றால், இன்றைக்குச் சப்புக் கொட்டினவர்களே அன்றைக்கு முகத்தைச் சுளிக்கிற மாதிரி - திரும்பத் திரும்ப அது ஒன்றேதான் என்று வரும்போது அதிலே ருசி, ஈடுபாடு குறைந்து விடுகிறது. இது தெரிந்துதான் நம்முடைய மதத்தில் இத்தனை ஸ்வாமி, விதவிதமான ரூபம், விதவிதமான அலங்காரம், விதவிதமான வாஹனம், அததற்கும் விதவிதமான பூஜா பத்ததி என்று வைத்திருக்கிறது.

கோயிலுக்குப் போகிறோம். பிள்ளையார் ஸன்னிதியில் நிற்கிறோம். அப்போதைக்கு ஒரு கூணம், இரண்டு கூணம் மனஸு குவிந்த மாதிரிதான் இருக்கிறது. அப்புறம் கையை, காலைச் சொறிந்து கொள்கிறோம். மனஸு பிய்த்துக் கொண்டு கிளம்பி விடுகிறது! அப்படியே எந்தக் குப்பைத் தொட்டிக்கு வேண்டுமானாலும் ஓட்டும் என்று விட்டு விடுவதா? அப்படி

விட்டு விடாமல், நல்லதிலேயே, தெய்வ ஸம்பந்தமாகவே அந்த மனஸை இழுத்தால்தானே தேவலை? எப்படி இழுப்பது? பாமும் மனஸுக்கு இந்த விக்நேச்வர மூர்த்தி, தொப்பையும் தொந்தியுமாக இத்தனை அழகாக உட்கார்ந்திருந்துங்கூட, அவரிடமே தொடர்ச்சியாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்க முடிய வில்லையே! 'பரவாயில்லையப்பா!' என்று இங்கேதான் நம் ஸமயாசார புருஷர்கள் ஆறுதல் தர வருகிறார்கள். 'மனஸின் நேச்சர் அப்படித்தான் அப்பா! அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் திருத்தி நிலையாக ஒருமுகப்படுத்த முடியுமப்பா! அதற்கு எதிலும் 'சேஞ்ச்' வேண்டும். தெய்வ ஸம்பந்தமாகவுங்கூட அப்படி வேண்டும். அதையும்தான் நம்முடைய மதம் தருகிறதே! விக்நேச்வரரிடம் ஈடுபாடு குறைகிறதா, அழாதே! இதோ 'சேஞ்சா'க ஸுப்ரஹ்மண்யர் ஸன்னிதி, அப்புறம் இன்னம் பல 'சேஞ்ச்'கள் - அம்மன், ஸ்வாமி, தக்ஷிணாமூர்த்தி, தூர்கை, நடராஜா, மனுஷ்ய ரூபத்தில் வந்து அறுபத்து மூவர் என்று எல்லாம் ஒன்று சேர்த்துத்தானே கோயில் என்று வைத்திருக்கிறோம்? ஒவ்வொன்றிடமும் ஒரு கூணம், இரண்டு கூணம் மனஸ் ஈடுபட்டுக் கும்பிட்டு விட்டுப்போயேன். மொத்தத்தில் ஒரு கணிசமான நாழி உன் மனஸு தெய்வ ஸம்பந்தமாகவே ஈடுபட்டிருக்கும்' என்கிறார்கள்.

நம்முடைய மதத்தின் சிறப்புகளிலெல்லாம் பெரிய சிறப்பாக ஒன்று தோன்றுகிறது: ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேதான் என்று காட்டுகிற ஒரே மதம் ஹிந்து மதம்தான் என்று பல பேர், அறிவாளிகள், அன்னிய தேசத்தவர்கள்கூட, ரொம்பவும் சிறப்பித்துச் சொல்கிறார்கள். 'எந்த மதத்திலும் இல்லாத அத்தைவத ரத்னம் இருக்கிற இந்த மதத்தில், எந்த மதத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு இத்தனை த்வைதமான ஆசார அனுஷ்டானங்களும், சாமிப்பட்டாளமும் இருக்கிறதே! இவை ஒன்றுக்கொன்று ஒரே முரண்பாடாக இருக்கிறதே' என்று அவர்களில் ரொம்பப் பேர் வருத்தப்படுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கோ என்ன தோன்றுகிறதென்றால், அத்தைவதம் நம்முடைய பெரிய சிறப்புதான் என்றாலும், அதைவிடவும் சிறப்பாக எது தோன்றுகிறது என்றால், இப்படி ஒன்றேயான அத்தைவதத்தைச் சொன்ன மதத்திலேயே வித்யாஸம் வித்யாஸமாக இத்தனை வர்ணாசிரம வ்யவஸ்தைகளும், இத்தனை பட்டாளமாக தெய்வங்களும் வைத்திருப்பதுதான்! அத்தைவதம், ஏக பரமாத்மா என்பது ஐடியல். இத்தனை ஸ்வாமி பட்டாளம், இத்தனை விதமாக

ஆசார வ்யவஸ்தைகள் என்பது ப்ராக்கடிகல். ப்ராக்கடிகலில் ஆரம்பித்து க்ரமேண (படிப்படியாக) முன்னேறினால்தான் ஐடியலுக்குப் போய்ச் சேர முடியும். இப்போதே ஐடியல் என்று யத்தனம் பண்ணினால் தப்பாக ஹிபாக்ரிஸியாக, போலி வேஷமாகத்தான் ஆகும். அத்வைதத்தைச் சொன்ன மதத்தில் இத்தனை த்வைதத்துக்கு இடம் கொடுப்பதா என்று கொஞ்சங் கூடத் தயங்காமல், ஜனங்களின் மனப்பான்மையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு, அனுதாபத்துடன், பரம கருணையுடன் இத்தனை தர்மாசாரப் பிரிவினைகளையும், சாமிப் பட்டாளத் தையும் இடம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான் சிறப்புகளில் பெரிய சிறப்பு. அதனால்தான் அத்வைத ஆசார் யாளான நம்முடைய பகவத்பாதாளே வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தை களையெல்லாம் மறுபடி நன்றாக ஒழுங்குபடுத்தி நிலைநாட்டி னார். பஞ்சாயதனம் என்று ஐந்து தெய்வங்களை* வைத்துப் பூஜை பண்ணும்படியாக ஏற்பாடு செய்தார். அதோடு, 'ஸுப்ரஹ்மண்யரையும் பூஜை பண்ணு' என்கிற மாதிரி (ஸுப்ரஹ்மண்ய) புஜங்கம் பாடி வைத்திருக்கிறார். ஷண்மத ஸ்தாபனம் என்று பண்ணும்போது அதில் (ஸுப்ரஹ்மண்ய உபாஸனையான) கௌமாரம் என்பதையும் சேர்த்துக் கொண் டார். இன்னும், ராமன், க்ருஷ்ணன், நரஸிம்மமூர்த்தி, அம்பாள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதிலேயே த்ரிபுரஸுந்தரி, பவானி, ப்ரமரம்பா, சாரதாம்பா என்று பல ரூபபேதங்கள், கங்காதி புண்ய நதிகள் - என்று ஒன்று பாக்கியில்லாமல் அத்தனை சாமிப்பட்டாளத்தின் மேலேயும் ஸ்தோத்ரங்களைப் பாடி வைத்திருக்கிறார்!

ஆனதினால், இப்போது நான் ஒரே மூர்த்தியிடம் - தெய்வ மூர்த்தியோ, குருமூர்த்தியோ ஏதோ ஒன்றிடமே - பூர்ண பக்தி யும் வைப்பதைப் பற்றி விசாரணை பண்ணி, குருவிடமே அப்படி வைத்துவிட்டால் போதும் என்று முடிக்கப் போவ தால் நீங்கள் எல்லாரும் இப்போதே அப்படிப் பண்ண ஆரம் பித்துவிட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. (சிரித்துக் கொண்டே) எனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு, என்னுடைய சந்த்ரமௌளிச்வரரை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டீர்களானால்

* சிவன், சக்தி, திருமால், விநாயகர், சூர்யன் ஆகிய ஐந்து தெய்வங்கள். அடுத்துச் சொல்லப்படும் ஷண்மதங்களில் கௌமாரம் தவிர எஞ்சிய ஐந்து வழிபாட்டு முறைகள் இவ்வைந்து கடவுளர் குறித்தவையே.

என்ன பண்ணுவது? அவரில்லாமல் எனக்கு எப்படி பிசை, பிழைப்பு நடக்கும்? அவரில்லாமல் மடம் என்ன ஆகிறது? ஆசார்யாள்தானே இப்படி மடங்கள் வைத்து, அவற்றில் தன் பெயரை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் குருக்களே இத்தனை ஸ்வாமிகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்! இது என் பிழைப்பைப் பற்றிய விஷயம். உங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், விதவிதமான மூர்த்திகள் உங்களுக்கு வேண்டித்தானே இருக்கிறது? ஏதோ ஒரு ரூபம், அதிலேயே பூர்ணத்ருப்தி என்கிற எண்ணம் வரவில்லையானே? பாட்டில் ராகமாலிகை மாதிரி ஸ்வாமியிலும் பலதைக் கோத்துக் கொடுத்தால்தானே ரஸமாயிருக்கிறது? ஆகையினால் நான் 'ஒன்றிடமே அனன்ய பக்தி' என்று ப்ரஸங்கம் பண்ணப் போவதெல்லாமும் ஐடியலை ரூபகப்படுத்தத்தானே ஒழிய, அதை இப்போதே அனுஸரிப்பதற்காக அல்ல! யுக்தி, அனுபவம் என்ற இரண்டு சொன்னேனே, அதிலே யுக்தியாகவே இப்போது அனன்ய பக்தி பற்றிச் சொல்லப் போவது. அது இப்போதே உங்கள் அனுபவமாகி விடவேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை.

ரொம்பவும் உயர்ந்த நிலைக்குப் போய்விட்டால் அனன்ய பக்தி என்பது ஆத்மாவுக்கு அன்யமாய் எதுவுமே இல்லை என்று அதிலேயே ஆணி அடித்த மாதிரி நின்று விடுகிற ஞான மாகி விடுகிறது. அதற்கு அடுத்த நிலையில், மனஸே அடியோடு போகாத நிலையில், அந்த மனஸுக்கு ஆலம்பன மாக ஏதோ ஒன்றே ஒன்று மட்டும் தேவைப்பட்டு அதிலேயே அது பூர்ணமாக நீடித்துத் தோய்ந்திருக்கின்ற யோக்யதை கிடைத்திருக்கும். அப்போது வேண்டுமானால் ஒரு மூர்த்தி யிடமே அனன்ய பக்தி பாராட்டலாம். மற்றபடி, பல மூர்த்தி களிடம், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரே பரமாத்மாவின் தோற்றமே என்ற உணர்வோடு, அவற்றுக்கிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லை என்ற ஸமரஸ பாவத்தோடு பக்தி செலுத்தத் தோன்றுவதுதான் மனுஷ மன இயற்கை. அதிலே தப்புமில்லை.

ஒரே மூர்த்தியிடம் பக்தி, அது குரு மூர்த்தியே என்று சொன்னால் இன்னொரு தினுஸான கேள்விகூட எழும்பலாம்.

ஒருவருக்கே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குரு இருக்கலாம். வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களை வெவ்வேறு குருவிடம் ஒருவர் படித்திருக்கலாம். வெவ்வேறு மந்திர தீக்ஷைகள் வெவ்வேறு குருவிடமிருந்து பெற்றிருக்கலாம். 'பெற்றிருக்கலாம்' என்ன? உங்களிலேயே தீக்ஷை ஆனவர்களில் பல பேருக்கு அப்படித்தான் இருக்கும். நீங்கள் இந்த விஷயமாக யோசித்துப் பார்க்காவிட்டாலும், சொல்கிறேன். உங்களுக்கு ப்ரம்மோபதேசம் பண்ணியது யார்? தகப்பனார்தானே? அதாவது அவர்தான் உங்களுக்கு காயத்ரீ தீக்ஷை தந்த குரு. பல பேருக்கு இந்த விஷயம் தோன்றுவதே இல்லை. மந்திர தீக்ஷை என்றால் ஏதோ பஞ்சாஷ்டரீ, அஷ்டாஷ்டரீ மாதிரி பண்ணிக்கொள்வதுதான் என்று நினைக்கிறார்களே தவிர, தங்களுக்கு 'மந்திர ராஜம்' எனப் படுகிற காயத்ரீ தீக்ஷை ஆகியிருப்பதோ, அப்படித் தீக்ஷை கொடுத்த குரு தன்னுடைய பிதா என்பதோ பலபேருக்கு ஞாபகமே இருப்பதில்லை! அதோடு கூட பஞ்சாஷ்டரீ, அஷ்டாஷ்டரீ போன்ற ஏதோ ஒரு மந்திரமும் உபதேசமானவர்கள் உங்களில் இருப்பீர்கள். பெரும்பாலும் இவற்றைத் தகப்பனாரிடமிருந்து இல்லாமல் வேறொருவரிடமிருந்துதான் வாங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள். இப்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தீக்ஷா குரு ஆகிவிடுகிறதல்லவா? ரொம்பப் பெரியவர்களாக இருந்த சில பேருக்கே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குருமார்கள் இருந்திருப்பதுண்டு. சாஸ்திரங்களை உபதேசித்த வித்யா குரு ஒருவராகவும், ஸன்னியாஸம் கொடுத்த ஆச்ரம குரு இன்னொருவராகவும் இருப்பார்கள். இரண்டு குருக்களையுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி எழுதியுள்ள பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இன்னங்கூட ஒன்று. குரு பீடங்களாக மடாலயங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஒரே சமயத்தில் இன்றைய மடாதிபதி, வருங்கால மடாதிபதியான இளவரசுப் பட்டம் என்று இரண்டு பேர் இருப்பதுண்டு. நாமே நிறைய இப்படி ஒரே மடத்தில் ஸீனியர் ஸ்வாமி, ஜூனியர் ஸ்வாமி என்று பார்க்கிறோம். இரண்டு பேருமே குரு ஸ்தானம்தான்.

இதெல்லாம் போக, ஜபம் - த்யானம் என்று உட்காரும் போதே குரு பரம்பரை என்று ஆதியிலிருந்து அனேகக் குருக்களை த்யானம் பண்ணவேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது.

ஆகையால் இப்படி குருவாகவே பலபேர் இருக்கிறபோது ஒரே குருவிடம் அவரே ஈசுவரன் என்று முழுபக்தியையும் அனன்யமாகச் செலுத்துவது என்றால் அது நடைமுறைக்கு முடியாமல் ச்ரமமாகத்தானே ஆகும்? ஒரே பக்தியாவேசமாக 'இவர்தான் நமக்கு ஸகலமும்' என்று ஒருத்தரிடமே மனஸைக் கொடுத்துவிட்ட சில பேருக்குத்தான், 'இன்னொருவரை நினைப்பானேன்? அத்தனை குரு பரம்பரையும், அத்தனை சாமி பட்டாளமும் இவருக்குள்தான் அடக்கம்' என்ற த்ருட நம்பிக்கை உண்டாகி, மனஸும் அதன் ஸாமான்ய நேச்சர்படி 'சேஞ்ஜ்', 'சேஞ்ஜ்' என்று பறக்காமல், அந்த ஒரு குரு சரணத்திலேயே ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கும்.

மனஸே போய்விடுகிற ஞானத்துக்கு அடுத்தபடியாக அந்த மனஸ் நாலாதிசையில் ஓடாமல் ஒரே ரூபத்தோடு த்ருப்திப் பட்டு, அதுவே ஆலம்பனம் என்று இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு லயித்துப் போகிற உசந்த நிலையை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டோமானால், அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் மனஸானது சிதறாத பக்தியினால் பற்றிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரே வஸ்து ஈசுவரன் என்ற குருவா, அல்லது குரு என்ற ஈசுவரனா என்ற கேள்வி எழும்பும்; அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். ஈசுவரனே குரு என்று பக்தி பண்ணுவதைவிட, குருவையே ஈசுவரன் என்று பக்தி பண்ணுவதை அங்கே அந்த இடத்தில்தான் ஏற்றதாக இப்போது உயர்த்திச் சொல்லப் போகிறேன்.

இந்த இரண்டுக்குமிடையில் என்ன வித்யாஸம், புரிகிற தோல்லியோ? 'ஈசுவரனையே குரு' என்றால், 'இந்த லோகத்தில் மனுஷரூபத்தில் தெரிகிற எந்த குருவையும் நாம் தேடிப் போக வேண்டாம்; ஈசுவரனொருத்தனிடமே பக்தி பண்ணுவோம்; அவனே நல்வழி காட்டுகிற குருவாக நம்மை அழைத்துப் போகட்டும்' என்றிருப்பது. 'குருவையே ஈசுவரன்' என்றால், அதுதான் நான் வின்னியாஸப்படுத்தப் போகிற விஷயம்: 'ஈசுவரன் என்று கண்ணுக்குத் தெரியாத யாரோ ஒருத்தனை, அல்லது ஒரு சக்தியை, Power-ஐ நினைத்து பக்தி பண்ண வேண்டாம்; கண்ணுக்கு முன்னால் தெரிகிறாரே, குரு என்று - இவரே நமக்கு ஸகலமும், இவரே நமக்கு ஈசுவரன், ஈசுவரன் எல்லாம்; இவரொருத்தரையே பக்தி பண்ணுவோம்' என்று இருப்பது.

குருவையே ஈசனாகக் கொள்வதெப்படி?

‘அதெப்படி? அகிலாண்ட ப்ரபஞ்சங்களை ஆக்கிப் படைத்து ஆட்டுவிக்கிற ஈசுவரன் என்ற ஒருத்தனிடம் தனியாக பக்தி வேண்டாம் என்று, மனுஷ்ய ரூபத்தில் நம் மாதிரி இருந்து கொண்டிருக்கிற குருவிடமே அனன்ய பக்தி செலுத்துவது என்றால் அதெப்படி?’

அகிலாண்ட ப்ரபஞ்சங்களை ஈசுவரன் ஆக்கட்டும், ஆட்டி வைக்கட்டும், அழிக்கட்டும். அதைப் பற்றி உனக்கென்ன வந்தது? அந்த மஹாப் பெரிய சக்தியில் உனக்கு வேண்டியது என்ன? துளிப்போல க்ருபை - உன் அழுக்கைப் போக்கடிப்ப தற்காக; ஸம்ஸாரத்திலே மாட்டிக் கொண்டு முழிக்கிற உன்னை ரிலீஸ் பண்ணுகிறதற்காக. உனக்கு வேண்டியது உன் விமோசனம்தான். அகிலாண்ட வியவஹாரம் அவன் ஸமாசாரம். மாயையோ, லீலையோ, actual ஸ்ருஷ்டியோ எதுவானாலும் அது அவன் கார்யம். அவனுடைய மாயை அல்லது லீலை அல்லது ஸ்ருஷ்டியாக இருக்கிற அகிலாண்டங்களை அவன் என்ன பண்ணிக் கொள்கிறானோ பண்ணிக் கொண்டு போகட்டும். அதிலே நீ தலையிட்டு உனக்கும் ஒன்றும் ஆகவேண்டாம்; அவனுக்கும் ஒன்றும் ஆக வேண்டாம். உனக்குத் தெரிவது, உன் அழுக்கும், நீ கட்டிலே மாட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறதும் தான். இது போயாகணும். இதைப் போக்குகிறது எதுவோ அது ஒன்றுதான் உனக்கு வேண்டியது. போக்கடிக்கிற வஸ்துவை எவர் தருகிறாரோ அந்த ஒருத்தர்தான் உனக்கு வேண்டும். ஆகையினால் உன்னைக் காப்பாற்றி, விமோசனம் தருகிற அந்த வஸ்துவான ஞானத்தைத் தருபவராகக் குரு என்று இருக்கிறாரே, இவரொருத்தரே உனக்குப் போதும். உன்னைக் கடைத்தேற்றுபவர்தான் உனக்கு வேண்டுமெயொழிய, இதற்

கதிகமாக அகிலாண்ட ப்ரபஞ்சங்களை ஆட்டி வைக்கிற மஹா சக்தன் என்பதற்காக ஓர் ஈச்வரன் வேண்டியதில்லை.

‘ஆமாம், இந்த குரு எனக்கு ஞானம் தருகிறார் என்றால் அவருக்கு மட்டும் அந்த ஞானம் எங்கிருந்து வந்தது? அதை எனக்குத் தருகிற க்ருபை அவருக்கு இருக்கிறதென்றால் அதுவும் எங்கேயிருந்து வந்தது? எல்லாவற்றுக்கும் மூலம் ஈச்வரன் தானே?’

இருக்கட்டும்! நான்தான் சொன்னேனே, ஈச்வரன் ஸகலமும் நிரம்பிய ஸர்வசக்தி ஸமுத்ரமாகவே இருக்கட்டும். ஞான ஸமுத்ரமாக, க்ருபா ஸமுத்ரமாக எல்லாம் அவனே இருக்கட்டும். உன் அழுக்கை அலம்ப அத்தனை ஸமுத்ரமும் வேண்டாம் தானே? ஊற்றிலே, குழாயிலே கங்கை வருகிறதென்றால் அதைக் குடித்தாலே போதும்தானே? கங்கா ப்ரவாஹத்திலே யேதான் மொண்டாக வேண்டுமென்று இல்லையோல்லியோ? அந்த மாதிரி ஞானஸமுத்ரத்திலிருந்து, க்ருபா ஸமுத்ரத்திலிருந்து உனக்குப் போதுமான ஊற்றாக, குழாய் ஜலமாக குரு வந்திருக்கிறார். உனக்கு முடிந்த முடிவாக எந்த ரிலீஸ் வேண்டுமோ, எந்தப் பேரானந்தம் வேண்டுமோ அதைக் கொடுத்து தாஹம், தாபம் தணிவிப்பதற்கு அவரே போதும்!

யாரோ ப்ரபு லக்ஷப்பிராமண போஜனம் செய்யப் போகிறார். அதற்காக மலை மலையாக சாப்பாட்டு வகைகள் கொட்டிக் கிடக்கிறது. ஆனாலும் உனக்கு வேண்டியது ஓர் இலைச் சாப்பாடுதானே? உனக்கு ப்ரபுவைத் தெரியாது. ஆனால் அவருக்கு வேண்டப்பட்ட ஒருவரைத் தெரியும். இவரிடம் கேட்டுக்கொண்டால் இவரே காரியரில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்து நீ இருக்கிற இடத்திலேயே கொடுத்து விடுவார். அப்புறம் ப்ரபுவிடம் போய் நீ எதற்கு நிற்க வேண்டும்? சாப்பாடு அவருடையதாகவே இருக்கட்டும். அதற்காக, அவரைப் போய் நீ தொந்தரவு பண்ண வேண்டியதில்லை. அவர் அதை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. ‘உன்னிடம் வருகிறவர்கள் யாரானாலும் கொடுத்துவிட்டுப்போ’ என்று அந்த வேண்டப்பட்ட நபருக்கு அவரே தாராளமாக உரிமை கொடுத்திருக்கிறார். அவரும் (அந்த நபரும்) ப்ரபுவின் சாப்பாட்டைத் தான் தாம் போடுகிறோமே தவிர, தாமாகவே போடுவதாக

பாத்யதை கொண்டாடிக் கொள்வதில்லை. ஈச்வரன்தான் ஞானத்தை அனுக்ரஹிக்கும் சக்தியை குருவுக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். அவரும் தானே ஞானம் அளிப்பதாகக் கொஞ்சம்கூட உரிமை பாராட்டுவதில்லை. ஆனாலும் ஈச்வரனே இப்படிப் பரியப்பட்டு மற்றவர்களுக்கு ஞானம் வழங்கும்படியான சக்தியை இவருக்கு, குரு என்கிறவருக்கு, வழங்கியிருக்கிறான் என்றால், தங்களைக் கடைத்தேற்றுவதான பரம லக்ஷ்யத்தை நிறைவேற்றிவிடும் இந்தக் குருவையே சிஷ்யர்கள் ஸகலமுமாக நினைத்து அவரிடமே அனன்ய பக்தி செலுத்துவதும் அவனுக்கு உவப்பாகத்தானே இருக்க வேண்டும்?

ஈச்வரன் என்று தனியாக ஒருவனை வைத்துக் கொண்டு உபாஸிக்காமல் குருவையே அப்படி உபாஸிப்பதற்கு ஆதரவாகச் சில காரணங்கள் உண்டு.

முக்யமாக, ஈச்வரன் நம் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அவனை மஹான்களின் வர்ணனைகளிலிருந்து பாவனையாகத் தான் மனஸில் கல்பித்துப் பார்க்க முடிகிறது. குருவோ கண்ணுக்குத் தெரிகிறார். அவரோடு நாம் கலந்து பழக முடிகிறது. நேருக்கு நேர் கேட்டுக் கொள்ள முடிகிறது. ஈச்வரனால் நமக்கு நடக்க வேண்டிய கர்ம நாசம், ஞானப்ராப்தி எல்லாம் இவரே நடத்திக் கொடுக்கிறார்.

நாமே நேரே ஈச்வரனிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டால் அவன் நமக்குச் செய்கிற அனுக்ரஹத்தைவிட ஜாஸ்தியாகவே நாம் அவனை ப்ரார்த்திக்காமல் குருவையே ப்ரார்த்திக்கும் போது, அந்தக் குருவின் மூலம் பெற்று விடலாம்! எப்படி என்கிறீர்களா? நாமே நேராக ப்ரார்த்திக்கிறோம் என்றால், நம்முடைய ப்ரார்த்தனா சக்தி எவ்வளவு? ரொம்பக் கொஞ்சந்தான். மனஸின் ஆழத்திலிருந்து தீவிரமாகப் பிரார்த்திக்கவே நமக்குத் தெரியாது. அதோடு நமக்கேதான் நாம் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம். நம்முடைய ஸொந்த நலனையேதான் ஈச்வரனிடம் வேண்டுகிறோம். இதற்கு அவன் செவி சாய்க்க மாட்டானென்றில்லை. ஆனாலும் நம்முடைய அல்ப ப்ரார்த்தனா பலத்தில் நமக்காகவே நாம் வேண்டிக் கொள்வதற்கு அவன் பெரிசாக எப்படி ஒரு பலன் தருவான்? ஆனால் நாம் குருவே எல்லாம் என்று இருந்து விட்டால் 'அவர்' இந்தக்

குழந்தைக்காக நாம்தான் ப்ரார்த்திச்சுக்கணும்' என்று ஈச்வரனிடம் நம் சார்பில் ப்ரார்த்தனை செய்வார். அவர் நம்மைப் போல ஈச்வரனை நேரில் தெரிந்துகொள்ளாதவரில்லை. அவருடைய ப்ரார்த்தனா சக்தி மிகவும் பலமானது. நமக்கு எட்டாக் கையனாக இருக்கும் ஈச்வரனுக்கு ஸம்பத்திலேயே இருப்பவர் அவர். தன்னுடைய வலுவாய்ந்த பிரார்த்தனா சக்தியோடு அவர் நமக்காக அவனிடம் வேண்டிக் கொண்டு, எடுத்துச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொள்கிறபோது அவன் அதை நிச்சயம் கேட்கத்தானே கேட்பான்? நாம் எக்கேடு கெட்டுப் போனாலும் குருவுக்கு ஒரு நஷ்டமும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் அவர் பரம கருணையோடு நமக்கு உபதேசம் பண்ணி, நம் அழுக்கைப் போக்குவதற்காகப் பாடுபட்டு, ஸ்வய நலமே கொஞ்சங்கூடக் கலக்காமல் நம் பொருட்டாகவே ஈச்வரனிடம் வேண்டிக் கொள்கிறாரென்றால் அதற்கு வால்யூ ரொம்ப ஜாஸ்திதானே? நம்முடைய ஸாதனை, ப்ரார்த்தனை ஆகியவற்றுக்காக ஈச்வரன் ஏதோ கால் பங்கு, வீசம் பங்கு அனுக்ரஹம் பண்ணுவானென்றால், நமக்காக குரு ப்ரார்த்திக்கும்போது முழுப் பங்கும் பண்ணிவிடுவான். லௌகிகத்திலேயே பார்க்கிறோமோல்லியோ? கவர்னர், மந்த்ரி மாதிரி ஒருவரால் நமக்கு ஒரு கார்யம் நடக்குமென்றால் நாமே அவரிடம் போய் நிற்க முடியுமா? நமக்குப் பேட்டி கிடைக்குமா? அவரிடம் சாய்கால் உள்ளவராக இருக்கிற நமக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் நாம் போய் முறையிட்டாலே போதுமானதாக இருக்கிறதல்லவா? இவருடைய சிபாரிசுக்காகவே கவர்னர் நம்மைப் பார்க்கக்கூடப் பார்க்காமல் நமக்கு வேண்டிய கார்யம் ஆவதற்கு உத்தரவு போட்டு விடுகிறாரல்லவா?

ஈச்வரனிடம் நாம் போகவேண்டாம். நாம் போய் நடத்திக் கொள்வதைவிட இன்னம் நூறு பங்கு நன்றாக நமக்கு அவனிடம் சொல்லி நடத்திக் கொடுப்பதற்காக இருக்கிற குருவிடம் போய் அவரிடமே முறையிட்டுவிட்டால் போதும்.

நாமாக நம் கர்மாவைக் கழித்துக் கொள்வது கஷ்டம். குருவுக்கு ஈச்வரன் கொடுத்திருக்கிற விசேஷ சக்தியால் அவர் நம் கர்மாவிலே எவ்வளவோ பங்கு கழிந்து போவதற்கு ஸஹாயம் செய்வார். தம்முடைய தபோ சக்தியைக்கூட அதற்குச் செலவழிப்பார். பரம கருணாமூர்த்தியாகவும் த்யாகி

யாகவும் இருக்கப்பட்ட அவர் ஓரளவுக்குத் தானேகூட நம் கர்மாவை வாங்கிக் கொண்டு அனுபவித்து, நமக்கு பாரத்தைக் குறைப்பார். இப்படி அவர் தம்மை வருத்திக் கொண்டுதான் நமக்கு ஈச்வரனிடமிருந்து உய்வு பெற்றுத்தர வேண்டுமென்றில்லை. அவர் அவனிடம் ரொம்ப நெருக்கமாக இருப்பவரானால் ஸ்வாதீனமாகவே அவன்கிட்டே, 'இவனுக்காக இந்த அனுக்ரஹம் பண்ணு. பண்ணியே ஆகணும். (குரலை உயர்த்தி மிரட்டுவது போல:) என்ன பண்றயா, இல்லையா?' என்பார். 'ஆஹா, பண்ணேன்' என்று ஈச்வரனும் அவர் சொன்னபடியே செய்துவிடுவான்!

**யதோக்தகாரி:
சொன்ன வண்ணம்
செய்த பெருமாள்**

'சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள்' என்ற பெயரிலேயே காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு கோயிலில் பகவான், மஹா விஷ்ணு இருக்கிறார். 'யதோக்தகாரி' என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்வார்கள். 'யதோக்த' - 'யதா உக்த': 'சொன்னபடி', 'சொன்னவண்ணம்'; 'காரி' - செய்பவர்.

யார் சொன்னபடி பெருமாள் செய்தார்? குருவாக இருக்கப்பட்ட ஒருவர், தன் சிஷ்யன் ஊரைவிட்டுப் போகிறானா, அப்போது பெருமானும் அவன் பின்னே துரத்திக்கொண்டு ஓடவேண்டும்; அப்புறம் அவன் ஊருக்கே திரும்பி வருகிறானா, அப்போதும் அவன் பின்னேயே துரத்திக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்று 'ஆர்டர்' போட்டார்! பகவானுக்கே ஆர்டர் போட்டார்! அவன் சொன்னபடியெல்லாம் பகவானும் பண்ணினான். யதோக்தகாரி என்று பெயர் வாங்கினான்.

அந்தக் குரு யார்? சிஷ்யப்பிள்ளை யார்? ஏன் இப்படி (குரு) ஆர்டர் போட்டார்?

ஆழ்வார்களில் திருமழிசையாழ்வார் என்பவர் ஒருவர். பூந்தமல்லிக்குக் கிட்டே இருக்கும் திருமழிசையில் பிறந்து வளர்ந்தவராதலால் ஊரை வைத்தே அவர் பேரைச் சொன்னார்கள். பெரியவர்களின் பேரைச் சொல்லப்படாது என்பதால் அந்த நாளில் இப்படியெல்லாம்தான் ஊரை வைத்து, அல்லது அவர்கள் செய்த காரியத்தை வைத்து, அல்லது அவர்களுடைய மஹிமையைக் குறிப்பிடுகிற மாதிரி இன்னொரு பெயரைச் சொல்வார்கள். பெரியாழ்வார் - பெரிய ஆழ்வார், நம்மாழ்வார் - நம்முடைய, அதாவது நமக்கு ரொம்பச் சொந்தமான ஆழ்வார் என்பவையும் இப்படிப்பட்ட காரணப் பெயர்கள்தான். காரணப் பெயரே ப்ரஸித்தி பெற்று, அம்மா - அப்பா வைத்த பெயர் மறந்து, மறைந்து போய் விடுவதுண்டு. திருமழிசையாழ்வாருக்கு பக்திஸாரர் என்று ஸம்ஸ்கிருதப் பேர் சொல்கிறார்கள். அதுவும் காரணப் பெயராகவே இருக்குமோ என்னவோ? திருமழிசை என்பதில் மழிசை என்பது 'மஹிஸாரம்', அது மஹிஸார கேஷத்ரம் என்கிறார்கள். பூமிக்கே ஸாரமான ஊர் அது என்று அர்த்தம். மஹிஸாரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் பக்திஸாரர்!

அப்புறம் அவர் காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்து வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அங்கேயிருக்கிற பெருமாள் கோயிலில் பாகரம் பாடிக்கொண்டும், உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டும் அவ்வப்போது அப்படியே யோகஸமாதியில் போய்க்கொண்டும் இருந்தார்.

பொதுவாக அவரைப் பற்றி ஒன்று நினைக்க இடமுண்டு. அதாவது, 'முதலாழ்வார்கள் என்கிற மூன்று பேரும் - பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் என்ற அந்த மூன்று பேரும் - மஹாவிஷ்ணுவின் பரம பக்தர்களென்றாலுங்கூட ஸமரஸ மனப்பான்மையோடு சிவனையும் உயர்வாகச் சொல்லிப் பாடினவர்கள்; திருமழிசையாழ்வார்தான் வீரவைஷ்ணவமாகவே சொல்ல ஆரம்பித்தவர்' என்று சொல்வதற்கு இடமிருக்கிறது. பெரியவர்களைப் பற்றிக் குறைவாகச் சொல்லக்கூடாது. இதர தெய்வங்களைக் குறைத்துச் சொல்லக்கூடாது. இதர தெய்வங்களைக் குறைத்துச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர் பண்ணின திருச்சந்த விருத்தம், நான்முகன்

திருவந்தாதி ஆகியவற்றில் விஷ்ணுவிடம் பரம பக்தியையும், யோக மார்க்கத்தின் உத்தம ஸ்திதிகளைப் பற்றியும் பார்க்கிறோம். இத்தனை நாழி ஒருவரிடமே அனன்ய பக்தி பண்ணுவது பற்றிச் சொன்னேனே, அப்படி விஷ்ணு பக்தர்களை ஒரே குறியாக அந்த ஒரு மூர்த்தியிடமே ஈடுபடுத்துகிற நோக்கத்தில் தான் அவர் இதர தெய்வங்களை மட்டம் தட்டினாலும் பரவாயில்லை என்று பண்ணியிருக்கிறாரென்று ஸமாதானம் செய்து கொள்ளலாம். அது இருக்கட்டும்.

பகவானுக்குப் பாகரம் ஸேவிப்பது, பாகவதர்களுக்கு உபதேசம் செய்வது, அப்படியே யோக நிஷ்டையில் போய் விடுவது என்று அவர் கோயிலிலேயே வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். (அது) வரதராஜர் கோயிலென்று நினைத்தால் அது தப்பு.

காஞ்சீபுரத்துப் பெருமாள் கோயில் என்று சொன்னால் இப்போது பிரதானமாகவுள்ள வரதராஜாவைத்தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறதென்றாலும், வாஸ்தவத்தில் அந்த நகர எல்லைக்குள்ளேயே ஆழ்வார்கள் மங்களாசூஸனம் செய்த 'திவ்ய தேசங்களாகப் பதினாலு விஷ்ணுவாலயங்கள் இருக்கின்றன'. சைவத்தில் 'பாண்டிப் பதினான்கு' என்று தெற்கு ஜில்லாக்கள் அத்தனையிலுமாகப் 'பாடல் பெற்ற ஸ்தல'ங்கள் பதினாலுதான் இருக்கின்றனவெனில்,* வைஷ்ணவத்திலோ தொண்டை மண்டலத்தின் ராஜதானியான காஞ்சீபுரம் ஒன்றுக்குள்ளேயே பதினான்கு முக்யமான விஷ்ணு ஆலயங்கள் இருக்கின்றன! அவற்றில் ஸம்பகாலமாகச் சிற்பச் சிறப்பு, சரித்ர முக்யத்வம் ஆகியவற்றால் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் அறிவாளிகளுக்கிடையில் கொஞ்சம் ப்ரபலமாகி வருகிறது. அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

● திருக்கச்சி எனும் அத்தியூர் (இதுதான் வரதராஜராலயம்), அட்டபுயகரம், திருத்தண்கா (தூப்புல்). வேளுக்கை, பாடகம், திருநீரகம், நிலாத் திங்கள் துண்டம், ஊரகம், திவெஃகா, திருக்காரகம், திருக்கார் வானம், திருக்கள்வனூர், திருப்பவள வண்ணம், பரமேச்சுவர விண்ணகரம் ஆகியன.

* மதுரை, திருப்புவனவாயில், குற்றாலம், திருஆப்பனூர், திருவேடகம், திருநெல்வேலி, ராமேச்சுவரம், திருவாடானை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சுழியல், திருப்புத்தூர், திருக்கானப்பேர் (காளையார் கோயில்), திருக்கொடுங்குன்றம் (பிரான்மலை), திருப்புவனம் ஆகியன.

மோகஷம் என்பதைச் சைவர்கள் கைலாஸம் என்பார்கள். வைஷ்ணவர்கள் வைகுண்டம் என்பார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் கைலாஸநாதர் கோயிலும் இருக்கிறது; வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலும் இருக்கிறது! இரண்டுமே சிற்ப விசேஷம் படைத்தவையாகவும் இருக்கின்றன. காஞ்சிபுரத்தை ராஜதானியாகக் கொண்டிருந்த பல்லவ ராஜாக்கள் நல்ல வைதிகப் பற்றுள்ளவர்கள். முறையான வைதிகம் என்றால் அது சிவபக்தி, விஷ்ணு பக்தி இரண்டிற்கும் ஒரே மாதிரி இடம் கொடுப்பதாகவே இருக்கும். பல்லவ ராஜாக்கள் தங்களைச் சிவ பக்தர்களான 'பரம மாஹேச்வரர்'களாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விஷ்ணு பக்தர்களான 'பரம பாகவதர்'களாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதோடு த்ரிமூர்த்திகளில் இன்னொருவரான ப்ரஹ்மாவையும் விடாமல் 'பரம ப்ரஹ்மணயர்'கள் என்கூடத் தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆரம்பகாலக் கோயில்களை எழுப்பியபோது ப்ரஹ்மாவுக்கும் இடம் கொடுத்தார்கள். ஆனால் அது நம்முடைய வழிபாட்டு மரபிலே சேராமல் மங்கி மறைந்து போய்விட்டது. 'ப்ரஹ்மணயர்' என்பது ஸுப்ரஹ்மணய பக்தரைக் குறிப்பது என்றும் அபிப்ராயம் உண்டு. பல்லவர் கோயில் திருப்பணிகளில் பார்வதி - பரமேச்வரர்களுடன் பால ஸுப்ரஹ்மணயரும் சேர்ந்திருப்பதான ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் சிலா (கல்) வடிவிலேயே லிங்கத்தின் பின்னால் மூலஸ்தானத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அவர்களுடைய முருகபக்தி தெரிகிறது. ஆதிப் பல்லவ ராஜா ஒருத்தனின் பெயரே ஸ்கந்த சிஷ்யன் என்பதாகும். ஸிம்ஹ விஷ்ணு, நரஸிம்ஹன் என்று விஷ்ணுப் பெயர்கள்; பரமேச்வர வர்மா, நந்திவர்மா என்று சிவ ஸம்பந்தமான பெயர்கள் - இப்படி அந்த ராஜ வம்சத்தில் இரண்டு விதமாகவும் பார்க்கிறோம். சைவம் - வைஷ்ணவம் இரண்டையும் ஸமமாக மதிக்கும் சுத்த வைதிகமாகப் பல்லவர்கள் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். நடுவாந்தரத்தில் மஹேந்திர வர்மா ஜைனனாகப் போனாலும், அப்புறம் அப்பர் ஸ்வாமிகளின் மஹிமையினால் வைதிகத்திற்கே திரும்பினான். சைவ-வைஷ்ணவ ஸமரஸம் கொண்டவர்களானாலும் இஷ்ட மூர்த்தி என்று வரும்போது பல்லவ ராஜாக்களில் சிலருக்கு அது சிவனாகவும், சிலருக்கு விஷ்ணுவாகவும் இருந்திருக்கிறது.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் கோச்செங்கட் சோழன், புகழ்ச்சோழன் என்ற சோழ ராஜாக்களும், நெடுமாறன் என்ற பாண்டியராஜாவும், சேரமான் பெருமாள் என்ற சேர ராஜாவும் இடம் கொண்டிருப்பது தெரிந்திருக்கலாம். நெடுமாறனின் பத்தினியான பாண்டியராணி மங்கையர்க்கரசியும் ஒரு நாயனார். ஐயடிகள் காடவர்கோன் என்றும் ஒரு ராஜா அறுபத்து மூவரில் ஒருவராக இருந்திருக்கிறார். பன்னிரு சைவத் திருமுறைகளில், பதினொன்றாவதாக திருமுறையில் 'திருவெண்பா' என்பதைப் பாடியிருப்பவர் அவர்தான். கோயில் கோயிலாகப் போய் வெண்பாப் பாடிக்கொண்டிருந்த அந்த சைவ ராஜாவைப் பல்லவ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றே சேக்கிழார் (பெரிய புராணத்தில்) சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, சேர - சோழ - பாண்டிய ராஜாக்களில் நாயன்மார் இருந்ததுபோலவே பல்லவ ராஜாக்களிலும் ஒரு நாயனார் இருந்திருக்கிறார்.

ராஜஸிம்ஹன் என்ற இரண்டாவது நரஸிம்ஹன் பெரிய சிவ பக்தனாக இருந்தான். சைவாகமங்களில் அவன் நல்ல அப்யாஸம் பெற்றவன். 'சிவ பாத சேகரன்' என்று ராஜராஜ சோழனுக்குப் பட்டம் இருந்ததென்றால் அவனுக்கு முன்னூறு வருஷம் முந்தியே ராஜ ஸிம்ஹப் பல்லவனுக்கு 'சிவகுடாமணி' என்ற பட்டம் இருந்திருக்கிறது. இவன்தான் முதல் முதலாகப் பாறைக் கல்களைக் கட்டிடமாக அடுக்கிக் கோயில் கட்டினவன். அவனுக்கு முன் காலத்தில் மலைகளையும், குன்றுகளையும், பெரிய ராக்ஸப் பாறைகளையும் அப்படியே போட்டுக் குடைந்துதான் ஆதி பல்லவர்கள் கோயில் எழுப்பினார்களே யொழிய, கல்லின் மேல் கல் அடுக்கிக் கட்டிடமாகக் கட்டவில்லை. ராஜஸிம்ஹப் பல்லவன் கட்டின அந்தக் கோயில்தான் கைலாஸநாதர் ஆலயம். ஒரே சிற்ப மயமாகப் பொறித்துக் கொட்டிக் கட்டிய கோயில் அது. ஏகப்பட்ட சிற்பம் என்றாலும் ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துப் பார்த்து வெகு நுணுக்கமாகப் பண்ணியிருக்கும். கலா ரஸிகர்கள் காஞ்சிபுரக் கோயில்களுக்குள்ளேயே, ஏன், தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களுக்குள்ளேயே அதற்குத்தான் 'ஃபர்ஸ்ட் ப்ரைஸ்' கொடுக்கிறார்கள்! அதிலுள்ள சிற்பங்களெல்லாம் புராண ஸம்பந்தமானவை. பெரும்பாலும் சிவ லீலைகள் தானென்றாலும் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்ததாகவும் சில இருக்கின்றன.

அதற்கடுத்தபடியாக நிறையச் சிற்பம் கொண்டதுதான் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில். அதற்குப் பழைய பெயர் - ஆழ்வார் பாசரத்தில் வருகிற பெயர், 'பரமேச்சுரவிண்ணகரம்' என்பது. 'விண்ணகரம்' என்றால் விண்ணாட்டு நகரம் இல்லை! 'விஷ்ணுக்ருஹம்' தான் 'விண்ணகரம்' ஆகிவிட்டது. ஸிம்ஹ விஷ்ணுவின் பெயரை மஹாபலிபுரத்தில் 'சிம்ம விண்ண போத்ராதி ராஜன்' என்றே செதுக்கியிருப்பதிலிருந்து 'விஷ்ணுக்ருஹம்' தான் 'விண்ணகர'மாகியிருக்கிறதென்று புரிந்து கொள்ளலாம்.

பல்லவர் தோற்றுவாய்

‘போத்ராதிராஜன்’ என்னவென்றால்...

பல்லவம் என்றால் துளிர். போதம் அல்லது போத்ரம் என்றாலும் துளிர் என்றே அர்த்தம். அச்வத்தாமாவிடம் ஒரு வனத்திலே தேவ ஸ்தரீ ஒருத்தி ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள் என்றும், அதைத் துளிர்ப்படுக்கையிலே போட்டுவிட்டுத் தேவ லோகம் போய்விட்டாள் என்றும், அந்தப் பிள்ளைதான் துளிரில் வளர்ந்ததால் 'பல்லவன்' என்று பெயர் பெற்று ராஜாவாக ஆட்சிக்கு வந்தான் என்றும் கதை இருக்கிறது. தெலுங்கு தேசத்தில் அமராவதி என்ற இடத்திலுள்ள ஸிம்ஹவர்மப் பல்லவனின் ஸம்ஸ்கிருதக் கல்வெட்டில் இந்தக் கதையை விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அரக்கோணத்துக்கு ஏழெட்டு மைலிலுள்ள வேலூர் பாளையம் என்கிற இடத்தில் அகப்பட்ட மூன்றாவது (விஜய) நந்திவர்மாவின் தாம்ர சாஸனத்திலும் இந்தக் கதையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அச்வத்தாமா பாரத்வாஜ கோத்ரத்தைச் சேர்ந்த பிராமணர். அவருடைய பிதாவான த்ரோணாசார்யாருக்கு பாரத்வாஜர் என்றே ஒரு பெயர். பல்லவ ராஜாக்கள் தங்களைப் பாரத்வாஜ கோத்ரக்காரர்களாகவே சாஸனங்களில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பல்லவ ராஜாக்களே சாஸனங்களில் இப்படியெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டாலும், பழைய தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து ஆராய்ச்சி பண்ணித் தமிழ்பிமானிகள் பல்லவர்களின் 'ஆரிஜின்' (தோற்றுவாய்) பற்றி வேறே ஒரு கதை சொல்கிறார்கள். நாகப்பட்டினத்துச் சோழ ராஜா ஒருத்தனுக்கு நாக கன்னிகையிடம் ஒரு பிள்ளை பிறந்தது; அவள் தொண்டைக் கொடியைச் சுற்றி அந்தக் குழந்தையை ஸமுத்தரத்தில் மிதக்க விட்டுவிட்டாள்; அதுதான் கரையேறித் தொண்டைமான் என்ற பல்லவ ராஜா ஆயிற்று என்று இந்தக் கதை. காஞ்சி மண்டலத்துக்கே தொண்டை மண்டலம் என்று பெயர். தொண்டைக் கொடியை ஸம்ஸ்கருதத்தில் 'துண்டிரம்' என்பார்கள். அதனால் ஸம்ஸ்கருத நூல்களில் துண்டிர மண்டலம், துண்டிரச் சக்ரவர்த்தி என்றெல்லாம் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

குழந்தையை தேவ ஸ்த்ரீ படுக்கவிட்ட படுக்கையானாலும் ஸரி, நாக ஸ்த்ரீ அதன் இடுப்பில் சுற்றிய கொடியானாலும் ஸரி, இரண்டும் துளிர்களால் ஆனதுதான். துளிர்ந்தான் பல்லவம். அதனால், எந்தக் கதைப்படி பார்த்தாலும் பல்லவர் என்ற பெயர் பொருத்தமானதாகிறது.

துளிருக்கேதான் இன்னொரு பேர் போதம், அல்லது போத்ரம். தமிழிலும் சின்னஞ்சிறு கன்றாக உள்ள செடியைப் 'போத்து' என்றே சொல்கிறோம். 'பல்லவ மஹாராஜா' என்பதே இன்னொரு விதமான பத ப்ரயோகத்தில் 'போத்ர அதிராஜன்', 'போத்ராதி ராஜன்' என்றாயிற்று அதனால்தான் ஸிம்ஹ விஷ்ணுப் பல்லவச் சக்ரவர்த்தி என்பது 'சிம்ம விண்ண போத்ராதி ராஜன்' என்றாயிற்று.

'போத்ர ராஜன்' என்பதைத் தமிழில் 'போத்தராஜன்' என்று சொல்லியிருக்கும். ஒரு வேலையும் செய்யாமல் கொழுத்துப் போனவர்களை 'போத்(த)ராசா' என்று திட்டுகிற வழக்கம் இருக்கிறதே, இந்த 'போத்(த)ராசா' கூட 'போத்ர ராஜா'விலிருந்து வந்ததுதான்!

வைகுண்டப் பெருமான் கோயிலில் ஆரம்பித்தது. விஷ்ணுக்ருஹம், ஸிம்ஹ விஷ்ணு, போத்தராசா என்று எங்கெங்கேயோ போய்விட்டது! விஷ்ணு க்ருஹத்துக்குப்

போவதற்குள் எங்கெல்லாமோ சுற்ற வைத்துவிட்டேன்!*

கைலாஸம், வைகுண்டம் என்ற இரண்டில் ராஜஸிம்ஹன் கைலாஸநாதர் கோயில் கட்டினமாதிரியே, அவனுக்குப் பின் இரண்டாவது பட்டமாக வந்த நந்திவர்மா வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் கட்டினான். அதற்குப் 'பரமேச்வர விஷ்ணுக்ருஹம்' என்றே பழைய பெயர். விஷ்ணுவின் க்ருஹம், ஆனால் பரமேச்வரனின் பேரில் இருக்கிறது என்கிறபோதே நான் இத்தனை நேரம் சொன்ன சைவ - வைஷ்ணவ ஒற்றுமை தெரிகிறது. ஆனால் இங்கே 'பரமேச்வரன்' என்பது கோயில் கட்டிய நந்திவர்மாவின் இன்னொரு பெயரை வைத்துத்தான்! ராஜாராஜன் கட்டியது ராஜராஜேச்சகரம், கங்கைகொண்ட சோழன் கட்டியது கங்கைகொண்ட சோழீச்சகரம் என்கிற மாதிரி பரமேச்வரப் பல்லவமல்லனான நந்திவர்மா கட்டிய வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் அவன் பெயரிலேயே பரமேச்சகர விண்ணகரம் ஆயிற்று.

கைலாஸநாதர் கோயில் சிற்பங்கள் புராண ஸம்பந்தமானவையாகப், பிரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றன. வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் சிற்பங்களோ சரித்ர ஸம்பந்தத்தினால் முக்யத்வம் பெற்றிருக்கின்றன.

ராஜஸிம்ஹன் ரொம்பவும் பேர் புகழோடு ஆட்சி செய்து விட்டுக் காலகதி அடைந்தபின் ராஜ்யத்தில் ஒரேயடியான குழப்பநிலை உண்டாயிற்று. சாளுக்ய ராஜாவான விக்ரமாதித் தன் காஞ்சீபுரத்தின்மீது படையெடுத்து வந்து அதைக் கைப் பற்றிக் கொண்டான். ராஜஸிம்ஹனுடைய பிள்ளையும் ஒரு பரமேச்வர வர்மாதான். அவன் ரொம்பவும் ஸ்வல்ப காலமே ஆட்சி பண்ணிவிட்டு, ஸந்ததி இல்லாமலே இறந்து போய்

* உடனிருந்து ஸ்ரீ சரணர்களின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர், நம் ஆலயங்களில் கர்ப்ப க்ருஹத்திற்குச் செல்வதற்குமுன் சுற்றிச் சுற்றிப் பல மூர்த்திகளைப் பார்த்து மகிழ்வதுபோலவே, ஸ்ரீ சரணர்களின் உரைகளில் மைய விஷயத்திற்குப் போவதற்குள் வேறு பல விஷயங்களையும் அறிந்து மகிழுமாறு உள்ளதென்று சொல்லி, எனவே விஷ்ணு க்ருஹத்துக்குள் போவதற்கு முன்பும் 'பரிவார்-ஸமாசாரங்களாகப்' பல தெரிந்து கொள்வது பொருத்தமாகவே இருக்கிறது என்றார். அதை ஸ்ரீ சரணர்கள் வெகுவாக ரஸித்து, இதன் பின் உரையாடலில் கலந்து கொள்ள வந்த இன்னொரு அன்பரிடமும் திரும்பக் கூறினார்.

விட்டான். தலைப்பிள்ளைக்கு பட்டம் என்ற நம்முடைய Primogeniture வழக்கப்படிப் பல்லவ வம்சத்தில் ஸிம்ஹ வர்மாவுக்கு அப்புறம் ஸிம்ஹவிஷ்ணு வழியாக ராஜஸிம்ஹனின் பிள்ளைவரை போன நடுக்கிளை அதோடு முடிந்து போயிற்று. அப்புறம் அதன் பக்கக் கிளைகளில் ஒன்றில் வந்த கோத்ர தாயாதியான ஹிரண்யவர்மா என்பவனிடம் பல்லவ ராஜ்யத்தின் முக்யஸ்தர்கள் தூது போய்க் கேட்டுக் கொண்டு, அவனுடைய பிள்ளையான இன்னொரு பரமேச்வர வர்மாவுக்கு ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பண்ணினார்கள். அவன்தான் நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு அறுபது வருஷத்திற்குமேல் ஆட்சி நடத்தினான்.

அவனுடைய இன்னொரு பெயரில் அமைக்கப்பட்ட பரமேச்சுவ விண்ணகரமாகிய வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் இதைப் பற்றிய கல்வெட்டு இருக்கிறது.

இப்படி எழுத்திலே வெட்டியிருப்பதைவிட முக்யமாக இந்தக் கோயிலுக்கு என்ன சரித்ர ப்ரஸித்தி என்றால், மஹாவிஷ்ணுவிலிருந்து ஆரம்பித்து ப்ரம்மா வழியாகப் பல்லவ ராஜாக்கள் அத்தனை பேரின் வம்சாவளிக் கதைகளையும் - இந்தக் கோயிலைக் கட்டினவர் வரையில் - சிற்ப வரிசைகளில் வடித்துக் கட்டியுள்ள ஒரு மண்டபம் அங்கே இருப்பதுதான்.

சரித்ர முக்யத்வம் மட்டும்தானென்றில்லாமல் மத ஸம்பந்தமான விசேஷமும் அந்தக் கோயிலுக்கு உண்டு. இங்கே மூன்றடுக்குகளாக ஸன்னிதிகளை அமைத்திருக்கிறது. இம்மாதிரி ஆலயம் நிர்மாணிப்பது ரொம்பவும் அபூர்வமே. பாண்டிநாட்டில் திருக்கோட்டியூரிலுள்ள பெருமாள் கோயில், மதுரையிலேயே கூடலழகர் கோயில், காஞ்சி வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலைக் கட்டிய நந்திவர்மனின் பிள்ளையான தந்திவர்மன் காஞ்சிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள உத்தரமேரூரில் கட்டிய ஸுந்தரவரதப் பெருமாள் கோயில் ஆகியவற்றில்தான் இந்த அமைப்பு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அங்கேயெல்லாம் 'அஷ்டாங்க விமானம்' என்பதற்கான ஆகம விதிப்படி பெருமானின் நின்ற திருக்கோலத்தைக் கீழ்தளத்திலும், இருந்த (உட்கார்ந்த) திருக்கோலத்தை நடுதளத்திலும், கிடந்த

(சயனித்த) திருக்கோலத்தை மேல்தளத்திலும் அமைத்திருக்கிறது. இந்த வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் மாற்றம் க்ரமத்தை மாற்றி, கீழ்தளத்தில் இருந்த திருக்கோலம், நடு தளத்தில் கிடந்த திருக்கோலம், மேல்தளத்தில் நின்ற திருக்கோலம் என்று இருக்கிறது!

நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் திருமங்கையாழ்வாரின் காலத்தில் இருந்தவன் என்று தெரிகிறது. அவனைத் தம்முடைய பாகரத்தில் குறிப்பிட்டு அவர் பாடியிருக்கிறார்.

இந்த ஆழ்வாரிலிருந்து குரு-சிஷ்ய ஸமாசாரமாக ஸ்வாமியையே, 'இப்படிப் பண்ணு, அப்படிப் பண்ணு' என்று சொல்லித் தாம் சொன்னவண்ணம் செய்ய வைத்த அந்த ஆழ்வாருக்குப் போகலாம். திருமழிசையாழ்வார் என்று பெயர் சொன்னேன், ஞாபகமிருக்கிறதல்லவா?

அவர் காஞ்சிபுரத்திலே ஒரு பெருமாள் கோயிலில் வாஸம் பண்ணி வந்தாரென்று சொல்லி அது எந்தக் கோயில் என்று சொல்வதில்தான் இருந்தேன். காஞ்சியிலுள்ள பதினாலு திவ்ய தேசங்களுக்குள் அவர் இருந்தது திருவெஃகா என்பதிலாகும்.

திருவெஃகா மாதிரியே திருத்தண்கா என்றும் பதினாலில் இன்னொன்று இருக்கிறது. வெஃகா, தண்கா என்றால் (முறையே) வெம்மையான காடு என்றும் தண்மையான காடு என்றும் அர்த்தம். ஆதியில் காடுகளில் ரிஷிகள் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருந்த இடங்கள்தான் அப்புறம் நாம் பார்க்கிற கேஷத்ரங்களாக ஆனதால் கா, காடு என்றே அவற்றில் பலவற்றின் பேர் இருக்கிறது - திருவானைக்கா, திருக்கோடிகா, திருவேற்காடு, திருமறைக்காடு (வேதாரண்யம்) இப்படி. தண்காவைத் தூப்புல் என்பார்கள். தூய புல்லான தர்ப்பை வளரும் இடம். வடகலை ஆசார்ய புருஷரான வேதாந்த தேசிகரின் ஜன்ம ஸ்தலம் அதுதான். தண்காவுக்கு இப்படிப் பெருமையென்றால், நம்முடைய கதைக்கார ஆழ்வார் ஸம்பந்தப்பட்ட வெஃகாவில் தான், அதன் புஷ்கரிணியில் (திருக்குளம் என்கிற பொய்கையில்) ஆழ்வார்களில் முதல்வராக இருக்கப்பட்ட பொய்கையாழ்வார் அவதாரம் செய்திருக்கிறார். அங்கேதான் யதோக்த காரியாக பகவான் இருப்பது. யதோக்தகாரி என்ற பெயர்

ஏற்படுவதற்கு முந்தியே அவர் அங்கே புஜங்க சயனப் பெருமா ளாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். வரதராஜா ஆவிர் ப வித்ததற்கு முந்தியே இருந்திருப்பவர் இவர். ஏனென்றால்... ப்ரஹ்மா ஒரு யாகம் பண்ணி, அதில் வரம் தர வந்தவர்தான் வரதராஜா. அந்த யாகம் பண்ணும்போது ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸரஸ்வதிக்கும் மனஸ்தாபம். அதனால் ப்ரஹ்மா, ஸரஸ்வதியை ஒதுக்கிவிட்டு, ஸாவித்ரி, காயத்ரி என்ற இரண்டு பேரையே யஜ்ஞ பத்னிகளாக வைத்துக் கொண்டு, யாகம் ஆரம்பித்தார். அப்போது ஸரஸ்வதி ஒரே கோபமாக வேகவதி என்ற நதி ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு, வேகமாக வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு யாகசாலையை நோக்கி வந்தாள். அந்த ஸமயத்திலே இந்த புஜங்க சயனப் பெருமாஸ்தான் நதி வருகிற வழியில் குறுக்கே போய்ப் படுத்துக் கொண்டு தடுத்தார். யஜ்ஞமும் பூர்த்தியாகி, ப்ரஹ்மாவுக்கு மாத்திரமில்லாமல் எல்லா ஜனங் களுக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் வரம் கொடுப்பதற்காக வரத ராஜா தோன்றிக் கோயில் கொண்டார். நம்முடைய கதையில் வரும் ஆழ்வாரான திருமழிசைக்காரர் காஞ்சிபுரத்தில் இந்த புஜங்கசயனர் ஆலயத்திலோ, அல்லது அதை ஒட்டினாற் போலவோதான் வஸித்து வந்தார். அப்போதுதான் அவர் பெருமானைத் தாம் சொன்னபடி செய்ய வைத்து யதோக்த காரியாக்கியது.

வரதராஜா உள்படக் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள பெருமாஸ்களில் பெரும்பாலும் எல்லாருமே 'நின்ற திருக்கோலம்'தான். 'இருந்த திருக்கோலம்' என்பதாக உட்கார்ந்த நிலையில் ஓரிரண்டு பெருமாள் இருக்கலாம். திருவெஃகாக்காரரோ 'கிடந்த திருக் கோலம்'. அதாவது ஸ்ரீ ரங்கநாதர், பத்மநாபஸ்வாமி, சாரங்க பாணிப் பெருமாள் ஆகியவர்களைப் போலப் பள்ளி கொண் டிருப்பவர். இவரைப் பற்றி ஒன்று குறிப்பிட்டுப் பெருமை யாகச் சொல்வார்கள்.

என்னவென்றால்... எந்த கேஷத்ரத்திலுள்ள சயனக் கோலப் பெருமானானாலும் ஸரி, அவருடைய சரீரம் மல்லாக்க (மல்லாந்து) படுத்திருந்தாலும், சிரஸையும் அந்தப்படியே வைத்து ஆகாசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார். முக மண்டலத்தை ஸன்னிதிப் பக்கம் கொஞ்சமாவது திருப்பி பக்த ஜனங்களைக் கடாசுசித்துக் கொண்டுதானிருப்பார். ஸ்ரீரங்க

நாதர் தெற்குப் பார்த்த திருமுகமண்டலத்தோடு மேற்குப் பக்கம் சிரஸை வைத்துக் கொண்டு கிழக்கே பாதத்தை நீட்டிக் கொண்டிருப்பவர். நாம் அவருடைய ஸன்னிதிக்கு எதிரே நின்று பார்க்கும்போது நமக்கு இடதுகைப் பக்கம் அவருடைய சிரஸும், வலது கைப்பக்கம் பாதமுமாக இருப்பார். திருவனந்தபுரத்தில் பத்மநாப ஸ்வாமி கிழக்குப் பார்த்த திருமுகமண்டலத்தோடு இருக்கிறார். அவர் தெற்கே சிரஸும் வடக்கே பாதமுமாக சயனித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவரையும் நாம் எதிரேயிருந்து பார்க்கும்போது நமக்கு இடதுகைப் பக்கம்தான் சிரஸ், வலதுகைப் பக்கம் பாதம் என்று இருக்கும். கும்பகோணத்தில் ஆராவமுதன் என்கிற சார்ங்கபாணியும் அப்படித்தான் இருக்கிறார். திருவெஃகாவில் மாத்திரம் எப்படியிருக்கிறதென்றால், பெருமாள் தெற்கு - வடக்காக சிரஸ் - பாதங்களை வைத்து சயனித்திருந்தாலும் ஸன்னிதி. மேற்குப் பார்த்தது. அதாவது அவருடைய திருமுகமண்டலம் மேற்குப் பார்க்கிறது. இதனால் என்னவாகிறதென்றால் நாம் அவருக்கு எதிரே நின்று தர்கிக்கும்போது நம்முடைய வலதுகைப் பக்கம் அவர் சிரஸும் இடதுகைப் பக்கம் பாதமும் இருக்கின்றன. மேலே சொன்ன மற்ற சயனமூர்த்திகளின் வலது பார்ச்சவம் (right side) நமக்குக் கிட்டேயும், இடது பார்ச்சவம் (left side) திருமேனிக்கு மறுபக்கம், நமக்குத் தள்ளி அந்தண்டையும் இருக்கும். ஸன்னிதிப் பக்கமாக நமக்குக் கிட்ட இருக்கும் வலது கையை நன்றாகத் தூக்கி அவர் அபயம் காட்டுவதாக அந்தப் பெருமாள்களின் சில்பம் அமைந்திருக்காது. சயன பீடத்தை ஒட்டினாற்போலவே அந்தக் கை தலைப்பக்கமாக மடிந்திருப்பதாகத்தான் மூர்த்தி பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கும். அதாவது அந்தக் கையையே அவர் 'தலைக் கோசரம்' (தலைக்கு உயரமான தலையணை) மாதிரி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பாவனையில்தான் சில்பம் இருக்கும். உள்ளங்கையை விரித்து அவர் அபய முத்ரை காட்டினாலுங்கூட, முழங்கைக்குக் கீழே எடுப்பாகத் தூக்கி நன்றாக ஆசீர்வாதம் செய்கிறாற்போலில்லாமல், பீடத்தின் மட்டத்தோடேயே சேர்ந்தாற்போலத்தான் கை இருக்கும். கையைத் தூக்கினால் திருமேனியையே கொஞ்சம் மறைக்கிறாற்போலக் குறுக்கே நிற்கும்; கற்பூரம் காட்டும்போது அதன் நிழல் திருமேனி மேல் விழும் - என்பது காரணமாயிருக்கலாம். அதோடுகூட, horizontal-ஆக - குறுக்கு வாட்டமாக - சயன மூர்த்தியைப் பெரிசாகச் சில்பத்தில் வடிக்கிற

போது முன்னங்கையைத் தூக்கினாற்போல் பண்ணுவதில் ச்ரமங்கள் உண்டு.

ஆனால், திருவெஃகாவில் ஸ்வாமி மற்ற சயன மூர்த்திகளைப் போல இல்லாமல், வித்யாஸமாக, தெற்கே சிரஸ் - வடக்கே பாதம், ஆனால் மேற்குப் பார்த்த திருமுக மண்டலம் என்று இருப்பதால் எல்லாம் மாறிப்போகின்றன! எதிரே ஸன்னிதியில் நின்று தர்சிக்கும்போது அவருடைய இடது பார்ச்வம் நமக்குக் கிட்டேயும் வலது பார்ச்வம் அந்தண்டையுமாக இருக்கின்றன. அதாவது, அவரது இடது கை நமக்குக் கிட்டேயும், வலது கை - அபயமுத்ரை காட்டக்கூடிய வலதுகை - திருமேனிக்கு மறுபுறமுமாக இருக்கும். இங்கே, ஸ்வாமி வலது கையைத் தலைக்கோசரம் மாதிரி வைத்துக் கொண்டாரானால் முகத்தை அந்தக் கைப் பக்கமாகச் சாய்க்க நேர்ந்து, அவர் ஸன்னிதியைப் பார்க்கிறதற்குப் பதில் பின்சுவரைப் பார்ப்பதாகிவிடும்! அதனால் இங்கே பெருமாள் மூர்த்தி அப்படியில்லை. இடது பக்கமாக ஸன்னிதியை, ஸன்னிதியில் நிற்கிற நம்மைப் பார்க்கிறாற்போலவே அவர் முகத்தைச் சாய்த்தபடி சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த விதமான அமைப்பில் (Posture-ல்) என்ன விசேஷமென்றால், நம் பார்வையில் அவருடைய திருமேனிக்கு மறுபுறம் இருக்கும் வலது கையை அவர் நன்றாகத் தூக்கி அபயம் ஸாதித்தாலும் அது நமக்கும் பிம்பத்துக்கும் குறுக்கே வந்து மறைக்காது. வலது கை திருமேனிக்கு மறுபக்கம் போய், பிம்பத்தின் அந்த மறுபக்கம் பின்சுவரை ஒட்டினாற்போலப் போய்விடுவதால், அந்தக் கையைத் தூக்கி வைத்து சில்பம் பண்ணுவதிலும் ச்ரமம் இல்லை. இந்தக் காரணங்களால், முன்னே சொன்ன சயன மூர்த்திகளுக்கெல்லாம் வித்யாஸமாக, விசேஷமுள்ள வித்யாஸமாக, இந்த யதோக்தகாரி நமக்கெல்லாம் நன்றாக வலதுகையை உயர்த்தி அபயம் ஸாதித்தபடி சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்!

அவருக்கு (யதோக்தகாரி என்ற) அந்தப் பெயர் வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே திருமழிசையாழ்வார் அவரை இஷ்டமூர்த்தியாக உபாஸித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு

அத்யந்த சிஷ்யனாக ஒரு பையன். கணிகண்ணன் என்று பேர். அவன் பிறந்ததே ஆழ்வார் அனுக்ரஹத்தில்தான். அவனுடைய பெற்றோருக்கு ரொம்பக் காலமாக ஸந்ததியில்லை. அவர்கள் நித்தியம் ஆழ்வாருக்குப் பால் கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யோக நிஷ்டையிலேயே போய்க் கொண்டிருந்த ஆழ்வார் எப்போதாவதுதான் கண்ணைத் திறப்பார். எதுவும் ஆஹாரம் பண்ணுவதில்லை. இந்தப் பாலை மட்டுந்தான் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு பாக்கியை அவர்களுக்கே கொடுத்துவிடுவார். ப்ரஸாதமாக அவர்கள் அதைக் குடிப்பார்கள். அதன் பலனாகத்தான் அவர்களுக்குப் புத்திரன் பிறந்தான்.

கணிகண்ணன் என்ற அந்தப் பிள்ளை குழந்தை நாளிலிருந்தே ஆழ்வாரிடம் வந்து அந்தரங்க சிஷ்யனாகிவிட்டான்.

ஒரு நாள் அவன் கோயிலுக்குப் போகும்போது அங்கே ஒரு தொண்டு கிழவி - முதுகு நன்றாகக் கூனிப் போனவள், எலும்பும் தோலுமாக ரொம்பவும் ச்ரமப்பட்டுக் கொண்டு பெருக்கி, மெழுகி, கோலம் போட்டுக் கைங்கர்யம் செய்வதைப் பார்த்தான். உடம்பு கொஞ்சங்கூட முடியாவிட்டாலும், மூச்சு போகும் வரையில் பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணாமலிருப்பதில்லை என்ற த்ருட்மரான பக்தியிலேயே அவள் தொண்டு புரிவது தெரிந்தது. கணிகண்ணனுக்கு அப்படியே மனஸ் உருகிவிட்டது. 'ஐயோ, இவளுக்கு நாம் உபகாரம் பண்ண வேண்டாமா? எப்படிப் பண்ணுவது?' என்று மனஸாற நினைத்தான்.

இந்த மாதிரிப் பெரிசாக ஒரு காருண்ய சிந்தனை வந்தால் அப்போது தன்னால் குருவுடைய அனுக்ரஹ சக்தி சிஷ்யனுக்குள்ளும் ஆவிர்பவித்துவிடும். ஈச்வரனிடமிருந்து குரு பெற்றிருக்கிற சக்தியைக் குருவிடமிருந்து சிஷ்யனும் பெற்றுவிடுவான். அந்த விதத்தில் ஆழ்வாரின் அனுக்ரஹ சக்தி அந்த நிமிஷத்தில் கணிகண்ணனுக்கே வந்துவிட்டது.

தன்னை மறந்த நிலையில் அந்தக் கிழவியிடம் போய் அன்போடு அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

உடனே, அனுக்ரஹ சக்தியினால் அவளுடைய கூன்முதுகு நேராக நிமிர்ந்தது. அது மட்டுமில்லை. எலும்பும் தோலுமாக,

விருத்த தசையிலிருந்த கிழவி அந்த க்ஷணத்திலேயே நல்ல ஆரோக்யமுள்ள யுவதியாக மாறிவிட்டாள்.

மதுராபுரியில் - வட மதுரை என்பதில் - க்ருஷ்ண பரமாத்மா குப்ஜை(கூனி)க்கு இதே போன்ற அனுக்ரஹம் தான் பண்ணினார். அது ஸப்த மோக்ஷபுரிகளில் ஒன்று. காஞ்சிதான் அந்த ஏழு மோக்ஷபுரிகளுக்குள் தக்ஷிண தேசத்தில் இருக்கப்பட்ட ஒரே ஒரு க்ஷேத்ரம். வடக்கே பகவான் பண்ணின அற்புதமான அருளை தெற்கே அவனுடைய அடியார்க்கடியானே பண்ணிவிட்டான். ஆழ்வார் பகவானுடைய அடியார். கணிகண்ணன் ஆழ்வாருக்கு அடியான்.

'கூன் பாண்டியன்' என்றே சொல்லப்பட்டவனைத் திருஞானஸம்பந்தர் 'நின்ற சீர் நெடுமாறன்' என்பவனாக நிமிர்த்திய கதையும் நினைவு வருகிறது.

கணிகண்ணன் குமரியாக்கிய கிழவி யாரென்றால் கிழவியா வதற்கு முந்திக் காஞ்சிபுரத்து ராஜாவின் ஸபையில் தானியாக இருந்தவள். பிற்பாடு நிஜமாகவே 'தேவதாஸி'யாகி ஸ்வாமியின் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவள்.

'அட்டா, இந்த பாகவதோத்தமருடைய அனுக்ரஹத்தால் இப்படி நல்ல பலம் வந்துவிட்டதே! இதை வைத்துக் கொண்டு பெருமாள் ஸேவையிலேயே ஸதா காலமும் இருந்து விட வேண்டும்' என்று யுவதியான பின்பும் அவள் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, அப்படியே செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

கிழவி குமரியானால் ஊர் உலகமெல்லாம் ஆச்சர்யப்படாதா? எங்கேயும் அதே பேச்சாகத்தானே இருக்கும்? காஞ்சி புரத்தில் இருந்துகொண்டு ஆட்சி நடத்திய பல்லவராஜாவின் அரண்மனைக்குச் சேதி போயிற்று. ராஜாவும் அப்போது வருத் தாப்ய தசையில் இருந்தான். தனக்கு ப்ரியமாக இருந்தவள் குமரியாகிவிட்டாள் என்றதும் அவனுக்குத் தகாத சபலம் ஏற்பட்டது.

கணிகண்ணனை வரவழைத்து, 'என்னையும் இளமையாகப் பண்ணப்பா!' என்றான்.

கணிகண்ணன் பரிஹாஸமாகச் சிரித்தான். குருவே ஸகலமும், அவரே சரணம் என்று இருந்த அவனுக்கு ராஜா, கீஜாயாராயிருந்தாலும் பொருட்டாகத் தெரியவில்லை. யாராயிருந்தாலும் தான் கொஞ்சங்கூட பயப்படாமல், பவ்யப்படாமல் தர்மப்படி நடக்கணும், அவர்களுக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லணும் என்ற தீரம் அவனுக்கு இருந்தது.

ராஜாவைப் பார்த்து, 'நானா அந்தக் கிழவியைக் குமரி ஆக்கினேன்? எனக்கு ஏது அந்த சக்தி? என்னுடைய குருநாதருடைய சக்திதான் எனக்குள் புகுந்து கொண்டு அப்படிப் பண்ணுவித்தது' என்றான்.

'அப்படியானால் அந்த குருவையேதான் அழைத்துக் கொண்டு வாயேன்' என்று ராஜா சொன்னான்.

'அவரைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதா? நீ ராஜாவாயிருந்தும் உன்னைப் பார்க்க அவர் இத்தனை காலமாக வராததிலிருந்தே அவரைப் பற்றி நீ தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமே! அவருக்கு பகவானைத் தவிர எவரிடமும் போய் என்னவும் ஆகவேண்டியதில்லை. பகவானையே நினைக்கிறவர்கள், பகவத் கைங்கர்யத்துக்கே ஆசைப்படுபவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படும்போது அவர்கள் யாரானாலும் அவர்களிடம் அவருக்கு ஸ்வாபாவிகமாகக் கருணை உண்டாகி அனுக்ரஹம் செய்து கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்துவிடுவார். அவர்கள் போய் அவரிடம் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. அவரும் தாமே அவர்களிடம் போய் அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டுமென்பது மில்லை. ஏதோ ஒரு கருவி மூலம் அனுக்ரஹம் பண்ணிவிடுவார். அந்தக் கிழவிக்கு அப்படித்தான் நடந்தது. அவள் தன்னுடைய ஸொந்த சரீர அனுபோகங்களுக்காக யௌவனம் பெறவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. பகவானுக்கு சரீர கைங்கர்யம் நன்றாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதொன்றே அவள் நினைவாயிருந்தது. அதனாலே என் குருவுக்கு தயை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. ப்ரக்ருதி (இயற்கை) நியதியையும் மாற்றினால்கூடப் பரவாயில்லை என்று அவளை யுவதியாக்கினார்.

'நீயோ சரீர போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிலேயே யௌவனத்தைக் கேட்கிறாய். இதற்கு அவர் ஒரு நாளும் ஒப்புக்கொண்டு அனுக்ரஹிக்க மாட்டார். யாரா

னாலும் ப்ரக்ருதி நியதிப்படி ஜரா மரணங்கள் நேரவேண்டிய போது நேரத்தான் செய்யும். நீ போனால் வேறே எவனோ ஒருத்தன் ராஜாவாக வந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணிவிட்டுப் போகிறான். உனக்கு முந்தி எத்தனையோ பேர் ஆட்சி நடத்திவிட்டு அப்புறம் கிழடுதட்டிப் 'போய்த்தானே' இருக்கிறார்கள்? ஒருவிதமான விசேஷ காரணமுமில்லாமல் உன்னை இளமையாக்குவதற்கு என் குருநாதர் ஸம்மதிக்கவே மாட்டார்' என்று கொஞ்சங்கூட ஒளிவு மறைவில்லாமல் கணிகண்ணன் துணிச்சலாகச் சொன்னான் - பல்லவ ராஜாகிட்டேயே.

ராஜஸ குணமே கொண்ட ராஜாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'உன்னை இந்த ஊரை விட்டே ப்ரஷ்டம் பண்ணுகிறேன்' என்று ஆஜ்ஞை பண்ணினான்.

'நானே இப்படிப்பட்ட ராஜா இருக்கிற ஊரில் இருக்கிற தில்லை என்றுதானப்பா தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்!' என்று கணிகண்ணனும் சொல்லிவிட்டு நேரே கோயிலுக்கு, ஆழ்வாரிடம், வந்தான்.

அரண்மனையில் நடந்ததையெல்லாம் அவரிடம் சொல்லிவிட்டு, ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

பக்தர், யோகி ஆனாலும் ஆழ்வாருக்கும் சுத்தமான ப்ரேமையினாலே இரண்டு பாசங்கள் மட்டும் இருந்தன போலிருக்கிறது! சிஷ்யன் கணிகண்ணனை விட்டுப் பிரிய முடியாத பாசம் அவருக்கு இருந்தது. அதேபோல அந்த ஆலய மூர்த்தியாக அர்ச்சாவதாரத்திலிருந்த* புஜங்க சயனப் பெருமாளிடம் அவருக்கு அலாதியான பாசமிருந்தது.

அதனால் கணிகண்ணனின் பின்னோடேயே அவரும் புறப்பட்டுவிட்டார். அவன் அவரைக் கூப்பிடவில்லை. 'தான் எங்கேயாவது காடு, மலை என்று போய்விடலாம்; குருவையும் அங்கேயெல்லாம் இழுக்கடித்து ச்ரமப்படுத்த வேண்டாம்; இங்கேயே அவர்பாட்டுக்குப் பெருமாள் ஸன்னிதியில் இருந்து

* அர்ச்சை என்றால் விக்ரஹம். ராம, க்ருஷ்ணாதியராக அவதரித்து ஸஞ்சாரம் செய்த இறைவனே ஸஞ்சரிக்காமல் ஓரிடத்தில் இருந்துகொண்டு அருள்வதற்காக அர்ச்சையாக அவதரிக்கிறான் என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

கொண்டிருக்கட்டும்; அவர் எங்கேயிருந்தாலும் நாம் எங்கேயிருந்தாலும் அவருடைய அருள் நம்மைக் கட்டிக் காக்கும்; சரீர ரீதியில் எங்கேயிருந்தாலும் நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் அவர் எப்போதும் இருந்து கொண்டதானிருப்பார்' - என்ற தெளிவோடு கணிகண்ணன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஆனாலும் அவருக்கு அப்படி இருக்க முடியவில்லை. ஸ்வய நலம் கலக்காத வாத்ஸல்யங்களில் இருக்கிற அழகு உலகத்துக்குத் தெரியவேண்டுமென்பதற்காக மிகவும் பெரியவர்கள்கூட பந்த பாசமிருக்கிறது போல இருப்பதுண்டு. அனேகக் கதை புராணங்களில் இப்படிப் பார்க்கிறோம்.

கணிகண்ணனின் பின்னோடேயே புறப்பட்ட ஆழ்வார், அந்த மாதிரியே பாசத்துடன் பெருமானும் தன் பின்னாடி தொடர்ந்து வருவாரென்று நினைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தில் இருக்கப்பட்ட தம்முடைய அபிமான மூர்த்தியைப் பார்த்தார்.

ஆனால் ஸ்வாமி லீலா வினோதனல்லவா? அதனால் அவன்பாட்டுக்கு நிம்மதியாக சேஷ பர்யங்கத்தில் படுத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அப்போதுதான் இந்தக் கதை ஆரம்பத்தில் நான் சொன்னாற்போல சிஷ்யனுக்காக குருவானவர் ஸ்வாதீனத்துடன் ஸ்வாமிக்கே ஆர்டர் போட்டார்.

தான் பரம பாகவதன், இந்த அர்ச்சையிடமே அபிமானம் வைத்தவன், ஆனபடியால் தன்னை பகவான் பின்தொடர்ந்து வரவேண்டும் என்று தற்பெருமையாக ஆழ்வார் ஆர்டர் போடவில்லை. பின்னே என்ன போட்டார்?

'கணிகண்ணன் போகின்றான்...'

தான் போவதைச் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. சிஷ்யன் போகிறானே, ஊரைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டானே, அதையே சொல்கிறார். 'குழந்தை ஊரைவிட்டு, மனஸு வெறுத்துப் போகிறது. அதன்கூடவே நீ ஸதாகாலமும் இருந்து ரக்ஷிக்க வேண்டாமா?'

ஆழ்வார் ஸதாவும் தன்னை ரக்ஷிக்கிறார், ரக்ஷிப்பாரென்ற

உறுதி கணிகண்ணனுக்கு இருந்தாலும் அவர் தாம் ரக்ஷிப்பதாக நினைக்கவில்லை. வெளியிலே தட்புடலாக பகவானுக்கு உத்தரவு போட்டாலும், உள்ளுக்குள்ளே ரக்ஷணமெல்லாம் அவனால்தான் நடக்கிறது, தாம் ஒன்றுமே இல்லை என்ற எளிமையோடுதான் இருந்திருக்கிறார்! அதனால்தான் கணிகண்ணன் போகிறபோது பேசாமல் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்வாமியிடம் இப்படிக்கேட்கிறார்:

‘குழந்தையோடு நீயும் போகாமல் ஜம்மென்று பாம்பு மெத்தையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம், ஓய்? இப்படி நீள நெடுகப் படுத்துக் கிடக்காதீர்! இது கொஞ்சங்கூட நன்றாயில்லை’ (என்கிறார்).

‘கணிகண்ணன் போகின்றான், காமரு பூங்கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா!’

‘இப்படிப் படுத்துக்கொண்டு கிடக்காதே. நான் தைரியமாக, துணிச்சலோடு உள்ளது உள்ளபடி சொல்கிறவன்; ஸத்யத்தின் சிவப்பேறிய நாக்கோடு உள்ளது உள்ளபடி பாடுகிற கவி.’

‘துணிவொன்றிச் செந்நாப் புலவோன் யான்’

என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். ‘நான் பயப்படாமல் வாய் சிவக்க ஸத்யத்தையே பாடுபவன்’ என்று சொல்வதிலேயே ‘நீ பொறுப்பில்லாமல் படுத்துக் கொண்டிருந்தால் அதை உள்ளபடி உலகத்துக்குத் தழுக்குப் போட்டுவிடுவேன்!’ என்று எச்சரிக்கிற மாதிரிப் பாட்டு போகிறது.

‘கணிகண்ணன் போகின்றான், காமரு பூங்கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா! துணிவொன்றிச் செந்நாப் புலவோன் யான் செல்கின்றேன்...’

‘குழந்தை போகிறான். மனஸு தாளாமல் நானும் போகிறேன். நீ மட்டும் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம்? (குரலை உயர்த்தி) கிளம்பு, வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு. பெரிசாக சேஷ பர்யங்கம் விரித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே, அதைச் சுருட்டிக்கொண்டு நீயும் எங்களோடு புறப்படு.’

‘நீயும் உன்றன் பைந்நாகப் பாய் சுருட்டிக் கொள்!’
அழுத்தமான ஆர்ட்ராகவே போடுகிறார்!

‘கணிகண்ணன் போகின்றான், காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா! - துணிவொன்றிச்
செந்நாப் புலவோன்யான் செல்கின்றேன், நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய் சுருட்டிக் கொள்..’

பகவான் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது ஆதிசேஷன்
அவருக்குப் படுக்கை. அவரே எங்கேயாவது போகிறாரென்
றால் அப்போது அவன் அவருக்கு ஆயிரம் தலையாலும்
குடைபிடித்துக் கொண்டு போவான்.

சென்றால் குடையாம்*.

க்ருஷ்ணாவதாரம் ஆனவுடன் வஸுதேவர் குழந்தையை
மழை வெள்ளத்தில் தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது
ஆதிசேஷனேதான் குடை பிடித்தான்.

ஆர்டர் போடுகிறபோதும் ஸ்வாமியிடம் ஆழ்வாரின்
கரிசனம் குறையவில்லை. ‘பாம்பு மெத்தையிலிருந்து இறங்கி
நீ வா’ என்று மட்டும் சொல்லாமல், ‘ஸ்வாமிக்கு வெயில்
படாமல், மழை படாமல் குடை வேண்டுமே’ என்ற கரிசனத்
தில் சேஷசயனத்தையும் சுருட்டிக் கூட எடுத்துக்கொண்டே
புறப்படச் சொல்கிறார்!

ஆர்டர் போட்டாரோ இல்லையோ, பெருமானும்
அப்படியே பண்ணிவிட்டார்! அதற்குமேல் விளையாட்டுப்
பார்த்து பக்தர் மனஸ் வருத்தப்படும்படிப் பண்ணக்கூடா
தென்று, அவர் சொன்னபடியே வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு
கணிகண்ணனோடும் ஆழ்வாரோடும் தானும் புறப்பட்டுவிட்
டார்!

‘சொன்ன வண்ணம் செய்தது’ இதோடு முடியவில்லை.

மூன்று பேரும் அப்படியே புறப்பட்டு நாலு, அஞ்சு மைல்
போகிறதற்குள் நன்றாக இருட்டிவிட்டது. மனுஷ்யர்கள்

* பொய்கையாழ்வாரின் திருவந்தாதி, 53.

மாதிரியே விளையாடணும் என்று பகவானுக்கு இருந்ததால், 'ராத்ரி ஆயிடுத்து. அதனால், இனிமேலே பிரயாணம் பண்ண வேண்டாம். இங்கேயே ராத் தங்கிவிட்டு கார்த்தாலே கிளம்பலாம்' என்று சொன்னான். பகவான்தான் சொன்னானோ, ஆழ்வார்தான் சொன்னாரோ? அவனே இவர் சொன்னவண்ணம் செய்பவனாகத்தானே இருந்தான்?

ஆகக்கூடி, பாலாற்றங்கரையிலே குளுகுளு என்று காற்று வீசுகிற இடத்திலே மூன்று பேரும் ராப்பொழுதை சொஸ்தமாகக் கழித்தார்கள்.

இதற்குள்ளே - கோயிலைவிட்டுப் பெருமாள் புறப்பட்ட அந்த நிமிஷத்திலிருந்தே - காஞ்சிபுரத்தில் என்ன ஆச்சு என்றால், ஒரேயடியாக அலக்ஷ்மி (அமங்களம்) வந்து கப்பிக் கொண்டுவிட்டது. பகவான் ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டா னென்றால் அவனுடைய வசு ஸ்தலத்திலேயே வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மியும்தானே கூடப் போய் விடுவாள்? அதனால் 'நகரேஷு காஞ்சி' என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ராஜதானியிலே லக்ஷ்மீகரமே போய் மூதேவி வந்து மூடிக்கொண்டு விட்டது. ஒரே இருட்டு! ஓர் இடத்திலேயாவது தீபமே ஏற்றிக் கொள்ளவில்லை! தேவாலயங்களிலும் தீபமில்லாமல் பூஜையெல்லாம் நின்று போயிற்று. எல்லார் மனஸிலேயும் வேறே ஒரேயடியாக இருள் கப்பிக் கொண்டு விட்டது. இனம் தெரியாமல் ஒரே துக்கம், ஒரே திகில்!

எல்லாரும் போய் ராஜாவிடம் முறையிட்டார்கள்.

அவனுக்கும் ஒரே வியாகூலம், பய ப்ராந்தியாகத்தான் இருந்தது. பெருமாள் ஊரைவிட்டுப் போனதில்தான் இப்படி உத்பாதமாக ஆகிவிட்டது என்று புரிந்தது. 'இதோ போய் அவர் காலில் விழுந்து ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு அவரை மறுபடி, அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்' என்று புறப்பட்டான்.

இருட்டிலே ராஜாவைக் காபந்து பண்ணி ஊரெல்லைக்கு அழைத்து வருவதற்குள் பொழுது விடிந்துவிட்டது.

பாலாற்றங்கரையில் பகவான் ஆழ்வாரோடும் கணிகண்ண

னோடும் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு ராஜா மறுநாள் காலம்பற வந்து சேர்ந்தான்.

அப்போதும் அவனுக்குக் கணிகண்ணினிடம் தான் தப்பாக நடந்துகொண்டு நகர ப்ரஷ்டம் பண்ணினதற்காக மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை. நேரே பெருமா ளிடம் - அவர் அர்ச்சையாக இருந்தாரோ, சல (நடமாடும்) மூர்த்தியாக இருந்தாரோ, ஏதோ ஒன்று; அவரிடமே போய் - நெடுஞ்சாண்கிடையாக நமஸ்காரம் பண்ணினான். 'பெருமாள் இல்லாமல் ஆலயம் சூனியமானது போலவே ஊர் முழுக்கவும் சூனியமானமாதிரி ஆகிவிட்டது. எல்லா ஜனங்கள் மனஸும் சூன்யமாகிவிட்டது. என்ன அபசாரம் நடந்திருந்தாலும் கூழித்து பகவான் மறுபடியும் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளணும்' என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

ஸ்வாமியோ, நானாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு அங்கே விட்டுப் புறப்படவில்லை. ஆழ்வார் சொன்னார். அவர் சொன்னபடி செய்யணுமென்றே கூட வந்துவிட்டேன். அவரே மறுபடி சொன்னாரன்னியில் நான் இங்கேயிருந்து திரும்புவதற் கில்லை!' என்று சொல்லிவிட்டார்.

அர்ச்சா மூர்த்தியாகவே அவர் இருந்திருந்தால் இப்படி அசரீரியாகத் தெரிவித்தாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

வேறே வழியில்லாமல் ராஜா ஆழ்வார் காலில் விழுந்து வேண்டிக் கொண்டான்.

அவரானால், 'பெருமானை விட்டு என்னாலே இருக்க முடியாது. அதனாலே அவரை மாத்திரம் உன்னோடு போகச் சொல்லிவிட்டு நான் இங்கேயே இருப்பது என்பது நடக்காத கார்யம்' என்று மறுத்துச் சொல்லிவிட்டார்.

'தாங்களும்தான் திரும்ப வாருங்கள். நான் அதற்குத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று ராஜா வேண்டிக் கொண்டான்.

அதற்கு அவரும் பெருமாள் சொன்ன மாதிரியே பதில் சொன்னார். 'நானாக உத்தேசம் பண்ணி இங்கே வந்திருந்தால்;

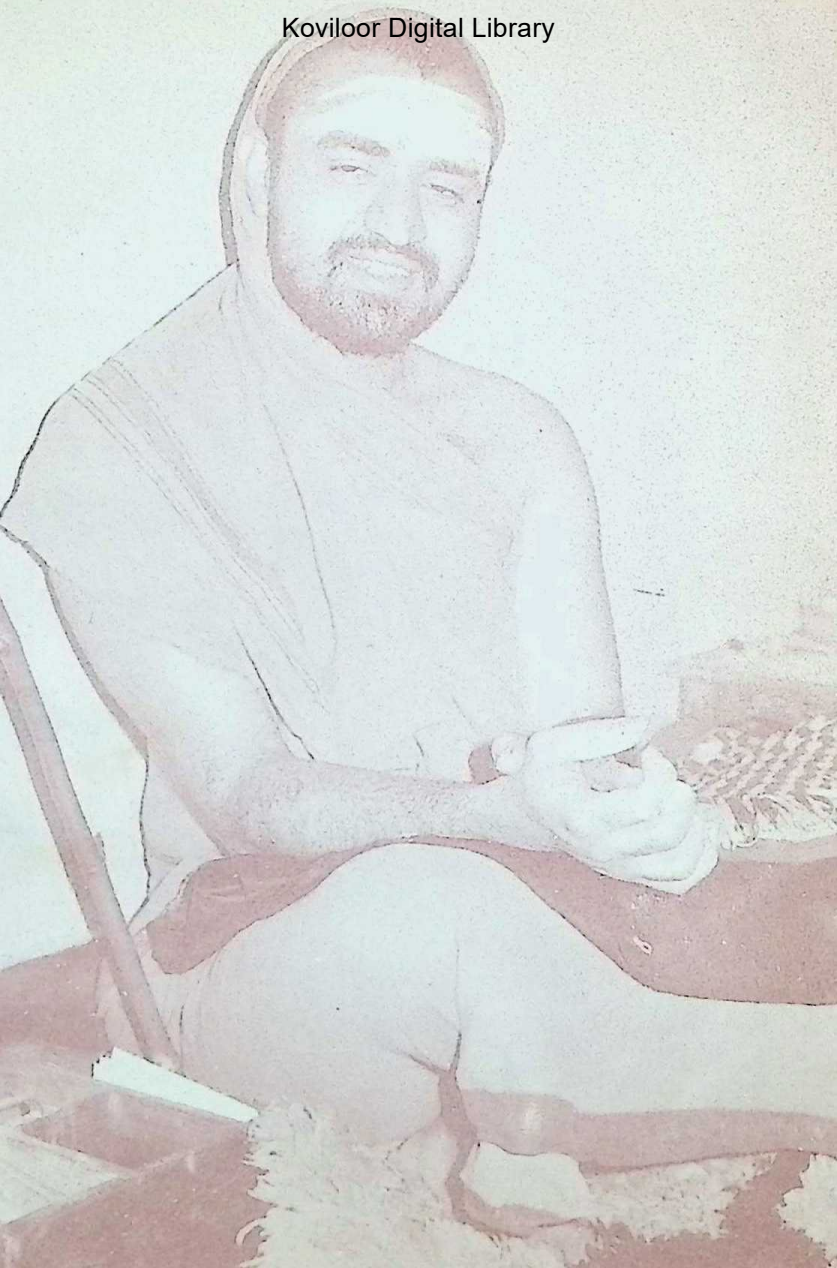
நானாகவே மறுபடி திரும்பலாம். ஆனால் நானும் தானாகப் புறப்பட்டுவிடவில்லை. கணிகண்ணனுக்கு நீ ஆக்ஞை பண்ணினதாலும், நீ நடந்துகொண்ட விதத்தில் அவனுக்கே உன் ஊரில் இருக்கப் பிடிக்காததாலும் அவன் புறப்பட்டான். அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாமலே நானும் பின்னோடே கிளம்பினேன். ஆனதினாலே என் காலில் விழுகிறதற்குப் பதில் அவன் காலில் போய் விழு. பண்ணினது தப்பு என்று கூமாபனம் பண்ணிக் கொண்டு திரும்பிவரணுமென்று அவனிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளு. அவன் ஸம்மதித்தால் நானும் திரும்புகிறேன். பெருமானையும் திரும்பச் சொல்கிறேன்' என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

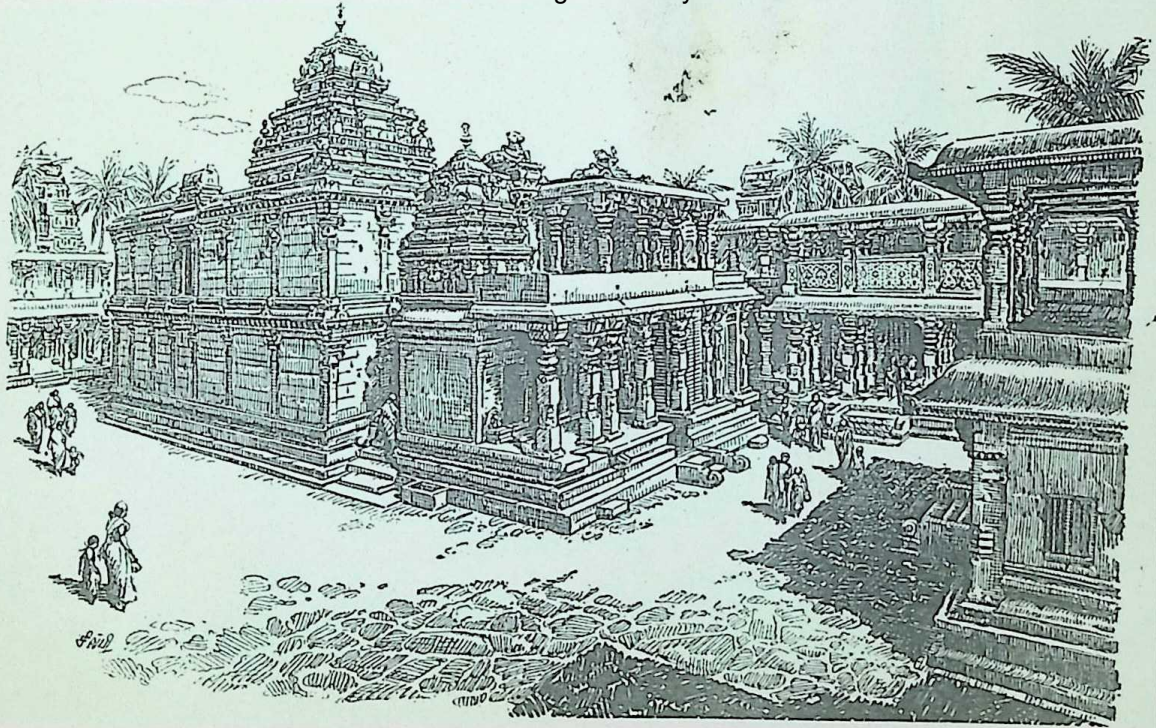
அப்புறம் என்ன பண்ணிக் கொள்கிறது?

ராஜா போய் கணிகண்ணன் காலில் விழுந்தான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திராக்ஷாராமா - ஸ்ரீ பீமச்வரர், ஸ்ரீ கற்பகாம்பாள் சன்னிதிகள்

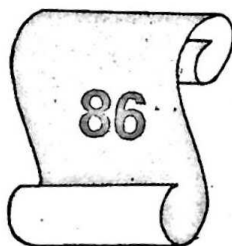

அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஒவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

**சொன்னவண்ணம்
செய்த பெருமாள்!**

சிஷ்யனுக்காக குரு முதலில் த்ரிபுவன சக்ரவர்த்தியான பகவானையே வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு கோயிலை விட்டு விட்டு வரப் பண்ணினார். இப்போது அந்தப் பையன் காலில் பல்லவ சக்ரவர்த்தி விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளும் படிச் செய்கிறார்!

ராஜா வேண்டிக் கொண்டவுடனே, ஸ்வபாவத்தில் இளகின மனஸு படைத்த கணிகண்ணன் காஞ்சீபுரத்துக்குத் திரும்பவும் புறப்பட்டான்.

அவன் பின்னோடே ஆழ்வார், ஆழ்வார் பின்னோடே அவர் சொன்னபடியெல்லாம் செய்கிற பெருமாள் - என்று எல்லோருமாக ராஜதானி வந்து சேர்ந்தார்கள்.

பெருமாள், ஆழ்வார், கணிகண்ணன் ஆகிய மூன்று பேரும் ஒரு ராத்ரி முழுவதும் பாலாற்றங்கரையில் தங்கிய அந்த இடத் திற்கு ஓரிரவிருக்கை (ஓர் இரவு இருக்கை) என்றே பெயர் ஏற்பட்டது. அந்தப் பெயர் சிதைந்து சிதைந்துதான் இப்போது ஓரிக்கை என்று வழங்குகிறது.

மூன்றுபேரும் காஞ்சீபுரத்திற்குத் திரும்பியதும் அலக்ஷ்மி யெல்லாம் நீங்கி நகரம் பழையபடி சோபை பெற்றது. ஜனங் களின் மனஸிலிருந்த பீதி, துக்கம் எல்லாமும் போய் ஸந்துஷ்டி நிறைந்தது.

பகவான் கோயிலுக்குத் திரும்பின அப்புறமும் சுருட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த சேஷ பர்யங்கத்தை விரித்துப் படுத்துக் கொள்ளாமலே நின்று கொண்டிருந்தான். 'பாயைச் சுருட்டிக் கொண்டு புறப்படு' என்று உத்தரவு போட்டவர் 'படு' என்று மாற்றி உத்தரவு போடும்வரையில் தானாக எப்படிப் படுப்பது என்றுதான் நின்று கொண்டேயிருந்தான்! பக்தர்கள் வார்த்தைக்கு பகவான் அப்படிச் சுட்டுப்படுகிறான்! 'பக்த பராதீனன்' என்று அவனைச் சொல்வது அதனால்தான்!

இப்படி, பரம பத நாதனாக இருக்கப்பட்டவன் தன் வார்த்தைக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்று பார்த்தவுடன் ஆழ்வாருக்கு நெஞ்சு உருகிவிட்டது. முன்னே பாடின பாட்டின் வார்த்தைகளையே துளித்துளி மாற்றி, ஆனால் அர்த்தம் அடியோடு மாறும்படியாக, பாடினார்.

இப்போதும், 'உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாத நான்தான் திரும்பி வந்துவிட்டேனே! இன்னமும் ஏன் யோசிக்கிறாய்? உன் சேஷ பர்யங்கத்தை விரித்துக் கொண்டு படுத்துக் கொள்' என்று சொல்லாமல், 'கணிகண்ணன்தான் திரும்பி வந்துவிட்டானே!' என்று சிஷ்யனைப் பெருமைப்படுத்தி, அவனிருக்கிற இடம் எதுவானாலும் அங்கே அவனை ரக்ஷிப்பதற்காக பகவானும் கூட இருக்கணும் என்று த்வனிக்கும்படியாக ஆரம்பித்தார்.

'கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான்.'

'போக்கு ஒழிந்தான்': இந்த ஊரைவிட்டு ப்ரயாணம் பண்ணுவதில்லை என்று இங்கேயே தங்கிவிட்டான்.

முன்னே 'கணிகண்ணன் போகின்றான்' என்று ஆரம்பித்துப் பாடியவர், இப்போது அதையே கொஞ்சம் மாற்றி - அர்த்தத்திலே ரொம்ப மாறுபட்டாலும், வார்த்தையிலே ஸ்வல்பமாகவே மாற்றிப் பாடிக்கொண்டு போய், 'நீயுமுன்றன் பைந்நாகப் பாய் விரித்துக்கொள்' என்று முடித்தார். முன்னே, 'சுருட்டிக் கொள்' என்று சொன்னதை மாற்றி 'விரித்துக்கொள்' என்று முடித்துவிட்டார். அதே வெண்பா மீட்டர். பெரும்பா

லான வார்த்தைகள் ஒன்றேதான். ஆனாலும் அப்போது 'பாயைச் சுருட்டிண்டு கிளம்பு' என்றவர், இப்போது அதற்கு நேர் எதிராக 'பாயை விரிச்சுண்டு படுத்துக்கோ' என்று பகவானிடம் சொன்னார்.

கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான், காமரு பூங்கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டும்! - துணிவொன்றிச் செந்நாப் புலவோன் யான் செலவொழிந்தேன், நீயுமுன்றன் பைந்நாகப் பாய் விரித்துக்கொள்.

முன்னே, 'நீ கிடக்க வேண்டா' - 'இப்படிப் படுத்துண்டு கிடக்காதே' என்றவர், இப்போது 'நீ கிடக்க வேண்டும்' என்கிறார். 'நன்னா உன் கிடந்த திருக்கோலத்திலேயே சயனம் பண்ணிக்கோப்பா!'

முன்னே, 'யான் செல்கின்றேன்' என்றவர், இப்போது 'யான் செலவொழிந்தேன்' என்கிறார். கணிகண்ணன் போக்கொழிந்ததால் இவரும் செலவொழிந்துவிட்டார். 'செலவு' என்றால் செல்வது. 'வரவு - செலவு' என்று ரூபாயைச் சொல்லும்போது மட்டும் இந்த வார்த்தையைச் சொல்கிறோம். 'ரொம்பச் செலவாகிறது' என்றால் கையைவிட்டு ரொம்ப ரூபாய் சென்றுவிடுகிறது, போய்விடுகிறது என்று அர்த்தம்.

'கணிகண்ணனும் போக்கொழிந்தாச்சு. நானும் செலவொழிந்தாச்சு. இனிமேலே இங்கேதான் இருக்கப் போகிறோம். இப்போது ஊருக்கு நேர்ந்த உத்பாதத்தைப் பார்த்து விட்டதால் இனிமேலே ராஜாவோ, ஜனங்களோ யாரும் நாங்கள் இந்த ஊரை விட்டுப் போகிற மாதிரிச் செய்யமாட்டார்கள். அதனால் இங்கேயே இருந்து கொண்டிருப்போம். ஆகையினால் நீயும் இனிமேல் உன் சேஷபர்யங்கத்தை விரித்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொள்ளலாம். ஐயோ பாவம்! உன்னைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. பெருமானாகப் பட்ட நீ இந்த சின்ன ஆள் என்ன சொல்ல வேனோ, பண்ணுவேனோ என்றா சயனத்தைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்ட கையோடேயே இன்னமும் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? அதை விரித்துக் கொள்ளப்பா!'

‘பைந்நாகப் பாய் விரித்துக் கொள்!’

இப்படி அவர் வாய்ப்படச் சொன்ன அப்புறந்தான் ஸ்வாமி மறுபடி ஆதிசேஷனை மெத்தையாகப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டார்.

அவர்தான் காஞ்சிபுரத்தின் அனேகத் தேவாலயங்களில் ஒன்றில் இருக்கிற யதோக்தகாரி, சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள்.

காஞ்சிபுரத்தில் பச்சை வண்ணப் பெருமாள், பவள வண்ணப் பெருமாள் என்றெல்லாமும் பகவான் இருக்கிறார். இவரோ, சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள்!

எதற்குக் கதை சொன்னேனென்றால், சிஷ்யன் அவனே பகவானிடம் போக வேண்டுமென்றில்லை; அவன் குருவினிடத்தில் பூர்ண பக்தி விச்வாஸம் வைத்துவிட்டால், அவர் பகவானையே அவன் கிட்டே போகப் பண்ணிவிடுவார்; அவன் போகிற இடமெல்லாம் பின்னோடேயே பகவானும் போய் ரக்ஷிக்கும்படியாகப் பண்ணிவிடுவார். சிஷ்யனுக்காகக் குரு ஆர்டர் போட்டுவிட்டால் பகவானே ‘நில்’ என்றால் நிற்பான், ‘ஓடு’ என்றால் ஓடுவான், ‘படு’ என்று அவராகச் சொன்னால்தான் படுப்பான்.

இதைத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டுதான் சில பேர் குருவே போதும், தனியாக ஓர் ஈசுவரன் வேண்டாம் என்றிருந்தது.

ஈச்வரனையும் வருவித்துத் தரும் குரு

அப்படியே, ஈச்வரன் வேணுமா? அதற்கும் அவனைத் தான் நேரில் உபாஸிக்கணுமென்றில்லை. அவனைப் பிடித்துக் கொண்டுவர நம்முடைய உபாஸனா சக்தி போதவே போதாது. அதனால் ஒரு குருவைப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டுத் தர வேண்டும். நமக்காக அவர் ப்ரார்த்தித்தோ, சண்டை போட்டோ அவனை இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார்.

இப்படி, தனக்குக் கிடைத்த ஈச்வர தர்சனம் தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்கு, அல்லது தன்னைச் சேர்ந்த மற்றவர்களுக்கும் கிடைக்கும்படியாகப் பல மஹான்கள் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

ஸோமாசி மாற நாயனார் கதையில் இப்படித்தான் பார்க்கிறோம். அவர் தம்மால் நேராக ஈச்வரனை வருவித்துக் கொள்ள முடியாதென்று ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளிடம் போய் வேண்டிக்கொள்ள, ஸுந்தரமூர்த்தி அப்படியே வரவழைத்து விட்டார் என்று கதை. இவர்களைக் குரு - சிஷ்யர் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இதிலிருந்து நாம் அறிய வேண்டியிருக்கிற குரு, அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்ட முடியுமென்று சொன்னதும்.

அந்தக் கதையைக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம். ஆழ்வார் கதை கேட்டோம். நாயன்மார்களில் ஒருத்தர் கதை கேட்க வேண்டாமா? இது இரண்டு நாயன்மார்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட கதை!

‘ஸோமாசி’ என்றால் என்னவோ ஏதோ என்று சிரிக்க வேண்டாம். ஸோமயாகம் பண்ணிய ‘ஸோமயாஜி’தான் ‘ஸோமாசி’ என்றாகியிருக்கிறது!

நாயன்மார்களில் ஸமுஹத்தின் அத்தனை பிரிவைச் சேர்ந்த வர்களும் இருப்பார்கள். தீண்டாதாராகப் பண்ணைவேலை செய்து கொண்டிருந்த நந்தனாரிலிருந்து, வேடர் (கண்ணப்பர்), செம்படவர் (அதிபத்த நாயனார்), வண்ணான் வேலை பண்ணினவர் (திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்), குயவர் (திருநீலகண்டர்) என்றிப்படிப் போய் சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ ராஜாக்கள் வரையில் அத்தனை ஜாதிகளையும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் பார்க்கிறோம். இவர்களில் ஞானஸம்பந்தர் உள்படப் பன்னிரண்டு வைதிக பிராமணர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருத்தர்தான் ஸோமாசி மாற நாயனார்.

பேரளத்துக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் அம்பர், அம்பர் மாகாளம் என்று இரட்டை ஊர்கள் அடுத்தடுத்து இருக்கின்றன. அந்த அம்பரைச் சேர்ந்தவர்தான் ஸோமாசி மாறர். 'அம்பரான் ஸோமாசி மாறனுக்கு' என்றே 'திருத்தொண்டத் தொகை'யில் ஸுந்தரமூர்த்தி அவரைச் சொல்லியிருக்கிறார். கக்கல யஜுர்வேதியானவர் ஸோமயாகம் செய்த இடம் என்று இன்றைக்கும் அம்பருக்கும் அம்பர் மாகாளத்துக்கும் நடுவிலுள்ள ஒரு மண்டபத்தைச் சொல்கிறார்கள். வைகாசி மாசு ஆயில்யத்தில் அந்த யாகத்தை ஞாபகப்படுத்தி உத்ஸவம் நடத்துகிறார்கள். அதில் ஸ்வாரஸ்யமான அம்சங்கள் உண்டு. அது ஸம்பந்தமாகத்தான் கதை சொல்ல வந்தேன். நாமாக ஈசுவரனை வரவழைக்க முடியாதபோது நமக்காகக் குருவை, அல்லது குரு ஸ்தானத்திலுள்ள ஒரு பெரியவரைக் கொண்டு அவனை வரவழைத்துக் கொண்டு விடலாம் என்கிற கதை.

பெரிய புராணத்தில் ஸோமாசி மாறரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, அவர் யாக கர்மாவின் மூலமே பரமேசுவரனை பரீதி செய்துவிடலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தை உடையவரென்றும், திருவாரூருக்குப் போய் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளை ஆச்ரயித்து அதன் மூலமே சிவஸாயுஜ்யம் அடைந்தாரென்றும் மாத்திரம் சொல்லி அதோடு விட்டிருக்கிறது. ஸ்தல புராணங்களிலிருந்து அவர் பண்ணின ஸோமயாகக் கதையை - ஸ்வாரஸ்யமான கதை என்றேனோ, அதைத் தெரிந்துகொள்கிறோம். அனேக ஸ்தல புராணங்களைப் போல இது ஜனங்களுக்குத் தெரியாததாக இல்லாமல் அந்தச் சீமைகளில்

இன்றைக்கும் பிரபலமாக இருப்பதால், இதற்காகவே உத்ஸவம்கூட நடத்துவதால், authentic ஆனதுதான் (ஆதாரபூர்வமானதுதான்) என்று தெரிகிறது. இப்படிச் சொன்னதால், ஜனங்களுக்கு அதிகம் தெரியாத ஸ்தல புராணங்கள் authentic இல்லை என்று அர்த்தமில்லை!

‘ஸோம யாகத்தினால் பரமசிவனை ப்ரீதி பண்ண வேண்டும். அதிலே நாம் கொடுக்கிற ஆஹுதிகள் அக்னிமுக மாக அவனைச் சென்றடைகின்றன என்று வெறுமனே ஒரு நம்பிக்கையின் மூலம் தெரிந்துகொண்டால் போதாது. ஈச்வரனே ப்ரத்யக்ஷமாக யஜ்ஞத்துக்கு வந்து ஆஹுதியை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று ஸோமசி மாறருக்கு ரொம்பத் தாபமாக இருந்தது. அதே ஸமயத்தில், ‘நமக்காவது ஈச்வரனே நேரே வந்து தர்சனம் தந்து, ஆஹுதிகளை வாங்கிக் கொள்வதாவது? அவனை வரவழைக்கிற அத்தனை சக்தி, பக்தி நமக்கு ஏது?’ என்றும் இருந்தது. ஆனாலும் ஆசை மட்டும் விடவில்லை. அதனால், ‘ஈச்வரனின் பரம பக்தராக, அவனோடு நெருங்கியிருப்பவராக யாராவது இருந்தால் அந்தப் பெரியவரிடம் போய் வேண்டிக்கொண்டு நம்மால் முடியாததை அவரால் நடத்திக் கொள்ளலாமே! இப்படி நமக்காக ஈச்வரனை வரவழைத்துத் தரக்கூடியவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?’ என்று தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போதுதான் அவர் திருவாரூரிலிருந்த ஸுந்தர மூர்த்திஸ்வாமிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். அவருக்கும் ஈச்வரனுக்கும் இருக்கப்பட்ட அத்யந்த உறவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டப்பட அவருக்கு ரொம்ப விசித்ரமாகவும் இருந்தது, அதிசயமாகவும் இருந்தது. அந்த ஸ்வாமிகள் (ஸுந்தர மூர்த்தி) ஊரிலுள்ள எல்லா ஸ்வாமிகள் மாதிரியும் இல்லாமல் ரொம்ப மாறுதலாக இருந்தார். ஸ்வாமிகள் என்றால் பொதுவாக ஒட்ட ஒட்டக் கிடந்துகொண்டு, ஒரு கோவணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, ‘பெண்ணாவது, பொன்னாவது?’ என்று இருப்பார்கள் என்றால் - இவரானால் ஷோக் ஆஸாமி மாதிரி இருப்பதாகத் தெரிந்தது! குங்குமப் பொட்டும் ஜவ்வாதுப் பொட்டுமாக ஏக அவங்காரமாயிருப்பாராம்! அதோடு, கேட்டாலே ‘ஷாக்’ அடிக்கிற மாதிரி, போகப்படாத வீட்டுக்குப் போகிறவராம்! இருந்தாலும் ஈச்வரன் அவருக்கு ரொம்ப

வும் அத்யந்தமாம். 'பொன் வேணும், பெண் வேணும்' என்று அவனையே இவர் கேட்டால் அவனும் உடனுக்குடனே அப்படியே கொடுக்கிறானாம்! போகப்படாத வீட்டுக்காரி இவர் கிட்டே கோபித்துக் கொண்டால், இவருக்காக ஈசுவரனும் அந்தப் போகப்படாத இடத்துக்கு நடையாக நடந்து தூது சொல்லி அவளுடைய கோபத்தைத் தீர்த்து வைத்து இவர் அங்கே மறுபடி போகும்படி ஸஹாயம் பண்ணுகிறானாம்! ஸ்வாதீனத்திலே இவர் ஈசுவரனையே எடுத்தெறிந்து கூடப் பேசுகிறாராம். இவர் பொய் ஸத்யம் பண்ணிக் கண் அவிந்து போனால், அதற்காக ஈசுவரனைத் திட்டுவாராம். 'ஏனையா என் கண்ணைப் பறிச்சே! நீ நன்னா இருப்பியா? வாழ்ந்து போதீரே!' என்பாராம். (... அதாவது 'நீ நன்றாக வாழ்வாய்' என்று சொல்லுகிற மாதிரிச் சொல்லும் போதே 'நீ வாழ்வாயா?' என்ற அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பது. 'எனக்கு இத்தனை கஷ்டம் கொடுத்தியோன்னோ, நீ நன்னாயிரப்பா!' என்றால் என்ன அர்த்தம்? இப்போதுங்கூட, 'நீ வாழ்ந்தே!' என்று சொல்லும்போது என்ன அர்த்தத்தில் சொல்கிறோம்?) இப்படி அந்த ஸ்வாமிகள் ஈசுவரனையே கடிந்து கொள்கிறாராம். ஈசுவரனும் உடனே கண்ணைக் கொடுக்கிறானாம். இவருக்கு எதோ திருட்டுப் போனால், 'நீ இருந்து என்ன ப்ரயோஜனம்; எத்துக்கிருந்தீர்?*' என்று ஸ்வாமியை அதட்டுகிறாராம். உடனே ஸ்வாமி திருடர்களையே திரும்பிவந்து கொள்ளையடித்ததையெல்லாம் கொட்டிவிட்டுப் போகப் பண்ணுகிறாராம். மிரட்டி உருட்டியுங்கூட ஸ்வாமியிடம் காரியம் ஸாதித்துக் கொள்வதால் அவருக்கு 'வன்நொண்டர்' என்றே பேராம்! தொண்டர்களென்றால் அடங்கியொடுங்கிக் கிடப்பார்களென்றால் இவரோ வன்மையாகக் கண்டித்துப் பேசி யஜமானனிடம் காரியம் வாங்கிக் கொள்ளும் வன்நொண்டராயிருக்கிறார்! இவர் விசித்ரமான தொண்டராயிருக்கிறாரென்றால் ஸ்வாமியும் அதைவிட விசித்ரமாக இவர் சொல்கிறபடியெல்லாம் கேட்கிற இன்னொரு யதோக்தகாரியாக இருக்கிறார்! (என்றெல்லாம் ஸோமாகி மாறர்

* 'மீளாவடிமை' பதிகத்தின் அடிகள் 'வாழ்ந்து போதீரே!' என்றே முடியும்.

● 'கொடுகு வெஞ்சிலை' என்ற பதிகத்தின் ஓவ்வோர் அடியிலும் கேட்கும் கேள்வி.

நினைத்தார்.)

மகான்களின் போக்கு, ஈசுவரனின் போக்கு நம்முடைய சின்ன புத்திக்குப் புரியாது. ஆகையால், நாம் இந்தப் புத்தியைக் கொண்டு முடிவு பண்ணி அபசாரத்துக்கு ஆளாகி விடக்கூடாது. நம் புத்திக்கும் புரிகிற மாதிரி சிலவற்றுக்குக் கதை, புராணங்களில் பெரியவர்கள் காரணம் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவற்றை நம்பி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸுந்தரமூர்த்தி பரவை, சங்கிலி ஆகியவர்களிடம் ப்ரேமையாயிருந்தாரென்பதால் சட்டென்று அவரைப் பற்றிக் கன்னாபின்னா என்று நினைத்துவிடக்கூடாது. அவர்கள் அன்ய ஜாதி, அதிலும் ஒருத்தி போகப்படாத தெருவை, வீட்டைச் சேர்ந்தவள் என்பதால் அவர்களையும் குறைவாக நினைத்து விடக் கூடாது. பரவை நாச்சியார், சங்கிலி நாச்சியார் என்று அவர்களை நிரம்ப மரியாதை கொடுத்தே தொன்று தொட்டுச் சொல்லிவருவதிலிருந்து அவர்கள் எத்தனை உயர்ந்த சீலமும் பத்தியும் உள்ளவர்களாகயிருந்திருக்க வேண்டுமென்று புரிந்து கொள்ளலாம். 'அவர்கள் யார்? ஸுந்தரமூர்த்தி யார்? சாஸ்த்ரோக்தமாக அவர் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போனபோது வ்ருத்த வேதியராக வந்து ஓலையைக் காட்டி அவரைத்தன் அடிமை என்று நிரூபித்து அவர்க்ருஹஸ்தாச்ரமம் போகாமல் தடுத்த ஈசுவரனே அப்புறம் அவரை இந்தப் பெண்களிடம் சேர்த்து வைப்பானேன்? அதற்காகப் போகப் படாத இடத்துக்குத் தானே தூது போவானேன்?' என்பதற்கெல்லாம் 'பெரிய புராண'த்தின் ஆரம்பத்திலேயே பதிலிருக்கிறது.

ஸுந்தரமூர்த்தி பூலோகத்தில் பிறப்பதற்கு முன்பு கைலாஸத்தில் ஈசுவரனுக்கு நெருங்கிய பார்ஷதராக (கிங்கரராக) இருந்தவர். அப்போது பரவை நாச்சியாரும் சங்கிலி நாச்சியாரும் அம்பாளுக்கு ஸகிகளாக இருந்தனர். ஒரு நாள் அவர்கள் இரண்டு பேரையும் ஸுந்தரர் - அப்போது ஆலால ஸுந்தரர் என்று அவருக்குப் பெயர் - அவர்களை நந்தவனத்தில் பார்த்தார். பரஸ்பரம் அவர்களுக்குள் ப்ரேமை ஏற்பட்டு விட்டது. கைலாஸத்தில் இந்த மாதிரிக் காதல், கீதல் என்று நடப்பது ரொம்பத் தப்பு என்றுதான் ஈசுவரன் அவர்களைப்

பூலோகத்தில் பிறக்கும்படிச் சபித்து, அதிலேயே கருணையோடு அந்த ஜன்மாவில் அவர்கள் தங்கள் ஆசையையும் பூர்த்தி செய்துகொள்ளட்டும் என்று அனுக்ரஹம் பண்ணினான்!

இம்மாதிரி, நமக்கு விசித்ரமாக, ஒவ்வாததாகத் தோன்றுகிற பலவற்றுக்குக் காரணம் புராணங்களில் கொடுத்திருக்கிறது. நாம்தான் அவஸரப்பட்டு, ஒன்றையும் பார்க்காமல் 'க்ரிடிஸைஸ்' பண்ண ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். சிலவற்றுக்குக் காரணம் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே, சொல்லாமல் விட்டவற்றுக்கும் ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டுமென்று புரிந்து கொள்வதுதான் முறை.

பரவை, சங்கிலி விஷயமாக ஸுந்தரமூர்த்தியைப் பற்றிக் குறைத்து நினைப்பவர்கள் இன்னம் சில விஷயங்களையும் சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும். பத்னி என்று ஒரு கன்னிகைக்கு அவர் சாஸ்த்ரோக்தமாகத் தாலிகட்டித் தாம்பத்தியம் ஆரம்பிக்கவிருந்த ஸமயத்தில்தான் ஈச்வரன் அவரை இழுத்தான். அவரும் உடனே அவனுக்கு 'மீளா அடிமை' என்று சொல்லிக்கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையைத் துச்சமாகத் தள்ளி விட்டுக் கோயில் கோயிலாகச் சுற்றப் புறப்பட்டுவிட்டார். அப்போது ஓர் ஊருக்கு அவர் போனபோது அங்கேயிருந்த கோட்புலி நாயனார் என்ற பெரியவர் நல்ல குணவதிகளாகவும், ஸௌந்தர்யவதிகளாகவும் இருந்த தம்முடைய இரண்டு புத்ரிகளையும் ஸுந்தரமூர்த்திக்கு அர்ப்பணம் பண்ணி, 'இவர்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டார். சிங்கடி, வனப்பகை என்ற அந்தப் பெண்களும் வந்து அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். அப்போது ஸுந்தரர் பரம சுத்தமான மனஸோடு, 'இவர்களை என் புத்ரிகளாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' என்றே சொன்னார். இதற்கு அகச்சான்றாக அவ்வூரிலே பாடிய பதிகத்தில் தம்மை 'சிங்கடியப்பன்' என்றே சொல்லிக்கொள்கிறார்*.

* திருநாட்டியத்தான் குடிப் பதிகமான 'பூணாவதோர்'.

இன்னொரு angle-ல் (கோணத்தில்) சொல்கிறேன்: மஹான் களுடைய சரித்ரம், வாழ்க்கை வரலாறு என்பதில் வெளியிலே நடக்கிற ஸம்பவங்களைப் பார்க்கிறோம். அந்த ஸம்பவங்கள் அவர்கள் மனஸை எப்படித் தொட்டது - தொட்டதா, தொடாமலே இருந்ததா? - என்றும் பார்க்கிறோம். ஆனால் இதற்கெல்லாம் உள்ளே அவர்களுடைய ஹ்ருதய அந்தரங்கம் எப்படியிருந்தது என்று தெரிந்தால்தான் அவர்களுடைய உண்மையான பெருமை தெரியும். அது இந்த வெளிவாழ்க்கையில் தெரியாது. தெரிந்தாலும் கொஞ்சம் ஏதோ லேசாகத்தான் தெரியும். பின்னே அவர்களுடைய அந்தரங்கம், உயிர்நிலையான பண்பு எதிலே தெரியுமென்றால், அவர்கள் தங்களுடைய அந்தராத்மாவிலிருந்து பொங்கி வருவதாக அருள் வேகத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறார்களே, அந்த நூல்களில் - பாடி வைத்திருக்கிறார்களே, அந்தப் பாட்டுக்களில்தான் தெரியும்.

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுடைய வெளிவாழ்க்கை எப்படி வேணுமானாலும் இருக்கட்டும், அவருடைய உள் மனஸ், அந்தரங்கம் எப்படி இருந்தது என்றால் அதற்கு அவருடைய பாடல்களைத்தான் பார்க்க வேண்டும். இப்படியும் ஓர் உத்தமமான பக்தியா என்று நாம் குழைந்து போகிற மாதிரி அவர் தேவாரம் பாடியிருக்கிறார். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக, எத்தனையோ தலைமுறைகளை இப்படிக் குழைத்து வருகிறவர் பரம பக்த சிகாமணியாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் நம்மைவிட அசடு இல்லை என்றே அர்த்தம்.

‘அன்னே! உன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே...’

‘அத்தா! உனக்காளாய்...’

‘... உனை நான் மறக்கினும் சொல்லு(ம்) நா
நமச்சிவாயவே...’★

என்று இப்படி அனேகம், நம்முடைய கருங்கல் மனஸையும்

★ முறையே ‘பொன்னார் மேனியனே’, ‘பித்தா பிறைசூடி’, ‘மற்று பற்று’ என்ற பதிகங்களில் வருபவை.

நெகிழ்ச் செய்கிற மாதிரிப் பாடி வைத்திருப்பவரைப் பற்றி அபசாரமாக நினைத்துவிடப்பட்டது.

ஈசுவரனையே ஏவினார், ஏசினார் என்றால் அதுவும் அவன் எவ்வளவு ஸௌலப்பன் என்று காட்டுவதற்குத்தான். அவனே, தன்னை வழிபடுவதிலுள்ள பல மார்க்கங்களில் இவரை ஸகா மார்க்கத்தில் ஸ்னேஹிதனாகப் பழக வைத்ததால்தான் அவனிடம் உரிமையோடு சண்டைகூடப் போட்டார். 'தம்பிரான் தோழர்' என்றே அவருக்கு ஒரு பேர். ஸாக்ஷாத் ஈசுவரனிடம் இப்படி வந்தொண்டராக இருந்த அவரேதானே அவனுடைய அடியார்களான அறுபத்துமூவருக்கும் தம்மை 'அடியேன், அடியேன்' என்று ஒரே அடக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டு, நமஸ்காரம் பண்ணித் 'திருத்தொண்டத் தொகை' பாடியிருக்கிறார்!

தாம் பண்ணப்போகிற யஜ்ஞத்துக்குப் பரமேசுவரனையார் மூலம் வரவழைக்கலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஸோமாசி மாறர், ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட பிறகு அவரைப் பிடித்தே கார்யத்தை நடத்திக் கொள்ளலாமென்று தீர்மானம் பண்ணினார்.

ஆனால் அவரைப் பிடிப்பதும் அப்படி லேசான கார்யமாக இருந்துவிடவில்லை. ஏனென்றால் அவரைச் சுற்றி எப்போது பார்த்தாலும் சிவனடியார்களும், ஜனங்களுமாக ஜே, ஜே என்று கூட்டமாக இருக்கும். ராஜா மாதிரி ஒரு பெரிய தர்பார் - சிவ பக்தி தர்பார் அவர் நடத்தி வந்தார்! ஆதி சைவரென்றும், சிவ பிராஹ்மணரென்றும் சொல்லும் அர்ச்சகர்கள் ஜாதியில் அவர் பிறந்திருந்தாலும், அவரைத் திருமுனைப்பாடி நாட்டின் சிற்றரசரே ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு வளர்த்தார். அப்புறம் அவருக்கு மூவேந்தர்களுமே, அதிலும் சிறப்பாக சேர ராஜா, நெருங்கிய பக்தர்களாக இருந்தார்கள். மூவேந்தர்களும் புடைசூழக்கூட அவர் சில பாண்டி நாட்டு ஸ்தலங்களுக்குப் போயிருக்கிறார். ஆகையால் அவரும் ஒரு ராஜா மாதிரியே அலங்காராதிகளுடன் பரிவாரம் சூழ இருந்தார்.

'யாரோ ஓர் ஏழை பிராமணனான தான் அவரை எப்படி நெருங்குவது? அவர் கவனத்தை எப்படிக் கவர்வது?' என்று.

ஸோமாகி மாறர் யோசித்தார். 'தம்மால் என்ன பெரிய காணிக்கை, ஸம்பாவனை ஸமர்ப்பித்து அவருடைய கவனத்தைப் பெறமுடியும்?' என்று யோசனை பண்ணினார். சட்டென்று அவருக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றிற்று.

அவர் அக்னிஹோத்ராதி கர்மாக்கள் எல்லாம் க்ரமப்படிச் செய்துவிட்டு, மத்யான்னம் ஒரு மணிக்கு மேலேதான் போஜனம் பண்ணுவார். போஜனமென்றால் ஒன்றும் பஞ்சபக்ஷய பரமான்னமில்லை. 'இவன் யார் பார்ப்பான்? பிடுங்கித் தின்கிறான்!' என்று எவரும் சொல்வதற்கு இடமில்லாமல், எத்தனை எளிமையாக பிராமணன் இருக்க வேண்டுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி வாழ்க்கை நடத்தினவர் அவர். ஆனதினாலே யாருக்கும் எந்தத் தொந்தரவுமில்லாமல், தானம் தக்பிணை என்றுகூட யாரிடமும் எதையும் எதிர்பார்க்காமல், அவர்பாட்டுக்குப் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துக்கொண்டே ஆற்றங்கரையோடு போய், கேட்பாரில்லாமல் ஒதுக்குப்புறத்தில் முளைத்திருக்கிற கீரை முதலானதுகளைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து பத்னியிடம் கொடுத்தே பாகம் (சமையல்) பண்ணிவைக்கச் சொல்வார். ஊரானைப் பிடுங்கித் தின்கிறதில்லை; ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறத்துக் கீரையைத் தான் பிடுங்கித் தின்கிறது! அதனால் அவருக்கு இப்போது என்ன நினைவு வந்ததென்றால், 'நாம் ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதற்கு வேறே பெரிய காணிக்கை இல்லாவிட்டால் என்ன? நம் ஆற்றங்கரையிலே எங்கேயுமில்லாத விசேஷமாக ரொம்ப உசந்த ஜாதி தூதுவிளங்கீரை (தூதுவளை அல்லது தூதுளை என்கிற கீரை) யதேஷ்டமாக விளைகிறதே! அது தேஹாரோக்யத்தோடு ஞானத்தையும் வருத்தி பண்ணக்கூடியது என்று சொல்கிறார்களே! ஆகையினாலே பச்சுப் பச்சென்று அதை நித்யமும் பறித்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் க்ருஹத்தில் சேர்ப்பித்து, அவருடைய ஆஹாரத்தில் சேர்க்கும்படிப் பண்ணிவிட்டால், என்றைக்காவது ஒரு நாள் அவர், 'யார் நித்யமும் இப்படிக்கீரை கொண்டுவந்து தருகிறது?' என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு பேட்டி கொடுக்க மாட்டாரா?' என்று எண்ணினார். தூதுவிளங்கீரை மூலமாக ஸூக்ஷ்மமாக ஒரு தூது அனுப்பி, ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளின் கவனத்தைக் கவர யுக்தி பண்ணிவிட்டார்!

யுக்தியாக மட்டும் பண்ணவில்லை, பக்தியோடுந்தான் பண்ணினார். 'அவர் கீரையைக் கவனிக்காவிட்டால்கூடப் போகட்டும். அந்தப் புண்யாத்மா குகியில் நித்யமும் நம்முடைய நிவேதனம் போனாலே போதும். நாம் பாட்டுக்குக் quiet-ஆகக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருப்போம். நடக்கிறது நடக்கட்டும்' என்று முடிவு பண்ணினார்.

அந்த ப்ரகாரமே தினமும் ச்ரமத்தைப் பார்க்காமல் திருவாருருக்குப் போய் தூதுவனை கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

ஸுந்தரமூர்த்தி பரவை நாச்சியார் வீட்டில் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அங்கே வருகிறவர்களும் போகிறவர்களுமாக திருவிழா மாதிரியே எப்பவும் இருக்கும். அந்த அமார்க்களத்தில் ஸோமாசி மாறர் ஸுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் இருந்த பக்கமே போவதில்லை. அவர் பாட்டுக்கு ஓசைப் படாமல் சமையற்கட்டுக்குப் போய் பரிசாரகர்களிடம் கீரையைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவார். 'யாரோ பிராமணர், இத்தனை அக்கறையாக ஒரு நாளைப் போலக் கொண்டு வந்து தருகிறாரே' என்று பரவை நாச்சியார் பரிவாக நினைத்துக் கொண்டு அதை ஸுந்தரமூர்த்தியின் ஆஹாரத்தில் சேரும்படியாக ஏற்பாடு பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் அந்த பிராமணரைப் பற்றிப் பதியிடம் சொல்ல அவளுக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை.

பெரிய பங்க்தியாக சிவனடியார்களோடு சேர்ந்துதான் ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் போஜனம் பண்ணுவார். ஒன்று, போஜனம் மௌனமாக சிவத்யானத்தோடேயே பண்ணுவார். இல்லாவிட்டால் ஈச்வர மஹிமைகளை அடியார்களோடு பரிமாறிக்கொண்டே, தமக்குப் பரிமாறப்படும் அன்னத்தை புஜிப்பார். போஜனம் ஆன பிற்பாடும் நாம கீர்த்தனம், த்யானம், ஆலய தர்சனம், இவரே புதிது புதிதாகத் தேவாரம் பாடுவது என்று நடந்து வந்ததால் கீரையைப் பற்றி அவர் தனிகவனத்தோடு விசாரிக்க இடமேற்படவில்லை.

நாள் ஒடிக்கொண்டேயிருந்தது. ஸோமாசி மாறரும் மனந்தளராமல், கால்வலி பார்க்காமல் தினமும் கீரைக் கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டே வந்தார்.

அப்புறம் என்ன ஆச்சு என்றால், அவர் வருகிற வழியில் ஆற்றில் பெரிசாக வெள்ளம் வந்துவிட்டது. ஸோமாகி மாறரால் அதைத் தாண்டி வர முடியவில்லை. 'ஐயோ, இப்படி நம்முடைய அல்ப கைங்கர்யத்துக்கும் விக்னம் ஏற்பட்டுவிட்டதே!' என்று துக்கப்பட்டார். துக்கப்பட்டு என்ன பண்ணுவது? நாலு, ஐந்து நாளுக்கு வெள்ளம் வடியவே யில்லை. ஆறாத குறையோடு ஸோமாகி மாறர் வீட்டோ டேயே கிடந்தார்.

ஆனால் ஈச்வரன் இப்படி விக்னம் மாதிரிக் காட்டியதி லேயேதான் அவருடைய பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு வழி வைத்திருந்தான். இப்படி விளையாடுவதுதான் அவன் வழக் கம்!

அங்கே, திருவாரூரில், நாலஞ்சு நாள் சேர்ந்தாற்போல தூதுவனை போஜனத்தில் சேராததாலேயே ஸுந்தரமூர்த்தி குறிப்பாக அதைக் கவனித்துவிட்டார்!

அனேக ஸமாசாரங்கள் அவை நடக்கும்போது நம் கவனத் துக்கு விசேஷமாக வராது. ஆனால் நடக்காமல் நின்று போனால் சட்டென்று கவனித்து விடுவோம். நாம் இப்போது பேச்சிலேயே கவனமாக இருப்பதால் இங்கே காற்றோட்டமா யிருக்கிறது என்பதை ஒரு விஷயமாக மனஸில் வாங்கிக் கொள்ளாமலே இருக்கிறோம். அதுவே இந்தக் கதவு, ஜன்னல் சட்டென்று சாத்திக் கொண்டு, புழுங்க ஆரம்பித்தால் அப்போதுதான், 'ஓஹோ, இத்தனை நாழி காற்றோட்டமாக இருந்திருக்கிறது!' என்று தெரிந்து கொள்வோம்.

அந்த மாதிரி, போஜனத்தில் தூதுவனை சேர்ந்துகொண் டிருக்கும் வரையில் வேறே சிவ ஸ்மரணம், சிவ கதை பேசுவது என்பதில் ஸுந்தரமூர்த்தி அதை மனஸில் வாங்கிக் கொள்ளா விட்டாலும், இப்போது சேர்ந்தாற்போல் சில நாட்கள் அது நின்று போனதும் ஆஹாரத்தில் என்னவோ வித்யாஸம், குறை இருக்கிற மாதிரித் தெரிந்தது.

விசாரித்ததில் எவரோ பிராமணர் எங்கேயிருந்தோ தினந்தினம் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கீரை நின்று போயிருப்பதைப் பரவை நாச்சியார் சொன்னாள்.

‘ஐயோ, பாவமே! இப்படியொருத்தர் தம்மை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளாமல் மெனக்கிட்டு கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருந்தாரா? இப்படிப்பட்ட உத்தமமான ஜீவனைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் போய்விட்டேனே! அவர் மறுபடியும் வந்தால் என்னிடம் அனுப்பு. அவரை அவச்யம் பார்க்க வேண்டும். நம்மால் ஏதாவது ப்ரதி செய்ய முடியுமானால் செய்ய வேண்டும்’ என்று ஸுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் சொன்னார்.

இவரைப் பார்ப்போமா, பார்ப்போமா என்று அவர் தவித்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியே அவரைப் பார்ப்போமா என்று இவர் தவிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்! இதுதான் ஈசுவரன் செய்யும் விளையாட்டு!

வெள்ளம் வடிந்தது.

‘அப்பாடா, மறுபடி கைங்கர்யம் ஆரம்பிக்கலாம்’ என்று ஸோமாசி மாறர் ரொம்ப ஸந்தோஷமாகக் கூடுதலாகவே கிரை பறித்துக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்.

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அவரைப் பார்க்க ப்ரியப்படுகிறாரென்று தெரிந்ததும் ஸந்தோஷத்தின் உச்சிக்கே போய்விட்டார். ‘மஹாப் பெரியவர், ஈசுவரனோடு நேரே பேசிப் பழகு பவரின் ஸந்திப்புக் கிடைக்கிறதே!’ என்று ஹ்ருதயம் பட் பட் டென்று அடித்துக் கொள்ள அவருக்கு முன்னாடி போய் விழுந்தார்.

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்குக் கிரைக் கைங்கர்யக்காரரைப் பார்த்ததில் ரொம்பவும் ஸந்தோஷம் ஏற்பட்டது. ‘நீர் யார் ஸ்வாமி? கஷ்டம் பார்க்காமல் நித்யம் தூதுவளை கொண்டு வந்து கொடுத்துண்டு இருக்கேனே? என்னாலே உமக்கு ஏதாவது ஆகணுமா?’ என்று கேட்டார்.

இந்த ஒன்றுக்காகத்தான் ஸோமாசிமாறர் காத்துக் கொண்டிருந்தாரென்றாலும், தம்முடைய பெரிய ஆசையை எல்லார் இதிரிலும் தெரிவிக்க வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு, ‘ஆமாம், தங்களால் ஓர் உபகாரம் நடக்கணும். அதை ஏகாந்தத்தில் தெரிவிச்சுக்கணும்’ என்றார்.

இப்படி அவர் சொன்னவுடனேயே ரொம்பப் பெரிசாக எதற்கோ அவர் அடி போடுகிறாரென்று ஸுந்தரமூர்த்திக்குப் புரிந்துவிட்டது. 'என்னதான் ஈசுவரன் தனக்கு எந்த அபிஷ்டமா னாலும் பூர்த்தி பண்ணுகிறவனாக இருந்தாலும், அதற்காகத் தன்னிடம் எவர் வேண்டுமானாலும் எது வேண்டுமானாலும் நடத்தித் தரும்படிக் கேட்டால் அவனிடம் சிபார்சு பண்ணுவதா?' என்று அவர் நினைத்து, 'பிராமணா! என்னாலே எதையும் முடித்துத் தரமுடியுமென்று நினைக்காதீர். என்னால் முடிந்ததைச் சொன்னால் செய்கிறேன்' என்றார்.

'தங்களால் முடியாததே இல்லை' என்று ஸோமாசி மாறர் பிடிவாதம் பிடித்து, ஏகாந்தத்தில் ஸுந்தரமூர்த்தியிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

'பரமேசுவரன் நேரிலே வந்து உம்மிடம் ஹவிஸ் வாங்கிக் கொள்வதென்பது ஸாமான்ய விஷயமில்லை. என்னால் அதை முடித்துத் தரமுடியுமா என்றும் தெரியவில்லை. ஆனாலும் உம்ம கீரை இந்த உடம்பில் நிறையச் சேர்ந்துவிட்டதால், என்னால் முடிந்தது, சொல்லிப் பார்க்கிறேன். செய்கிறதும் செய்யாததும் ஸ்வாமி இஷ்டம். தப்பாக நினைச்சுக்கப்படாது' - என்று ஸுந்தரர் முடித்துவிட்டார்.

பரமன் வைத்த பரீகை

அப்புறம் கோயிலுக்குப் போய் த்யாகராஜாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார். அவருக்கு அது (ஸ்வாமியிடம் பேசுவது) ஸஹஜமான ஸமாசாரம்!

த்யாகராஜர் அதற்கு, 'ஸுந்தரம்! நீ ஒன்று சொல்லி நான் செய்யாமலிருப்பதற்கில்லை. உனக்கு ஒருத்தன் கைங்கர்யம் பண்ணிவிட்டானென்றால் அவனுக்கு நான் கூடுதலாகவே செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதனாலே, உனக்காக அவனிடமிருந்து ஹவிஸ் வாங்கிக் கொள்வதற்கு நானே நேரில் போகிறேன். ஆனாலும் ஒன்று; இந்த பிராமணன் ரொம்பப் பெரிசாக ஆசைப்படுகிறான். அதை நான் அப்படியே நிறைவேற்றித் தருகிறதென்றால் நியாயமாகாது. ஆகையால், இந்த ரூபத்திலேயே போவேனென்று சொல்ல முடியாது. எந்த ரூபத்தில் போனாலும் அவன் புரிந்துகொண்டு கொடுத்தால் 'ஆஹா' என்று வாங்கிக் கொள்கிறேன்' என்றார்.

'ஆனால் ஸரி' என்று சொல்லிவிட்டு ஸுந்தரர் ஸோமாசி மாறரிடம் வந்து, 'ஸ்வாமி வருவதற்கு ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்' என்று மாத்திரம் சொல்லி, விட்டுவிட்டார்.

'ஸ்வாமி வரேன்னு சொல்லிட்டாரா, சொல்லிட்டாரா?' என்று ஸோமாசி மாறருக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை!

ஸந்தோஷமாக அம்பர் மாகாளத்துக்குத் திரும்பினார்.

எல்லோருடைய ஸஹாயத்தையும் கேட்டுப் பெற்றுப் பெரிதாக ஸோம யாகமும் பண்ணினார். மாசி மாஸம் ஆசுலேஷ (ஆயில்ய) நக்ஷத்ரம் கூடிய நல்ல நாளில் யஜ்ஞம் நடந்தது.

ஹவிஸ் கொடுக்க வேண்டிய ஸமயம், 'ஸ்வாமி வரல்லையே,

வரல்லையே! வருவானா, வருவானா? வராமல்கூட இருப்பானா?' என்று ஸோமாசி மாறருக்குக் கிடந்து அடித்துக்கொள்ளும்போது...

'ஐயய்ய, இதென்ன இப்படி நடக்கக் கூடாத அனாசாரமாக நடந்துவிட்டது!' என்று எல்லாரும் அருவருத்துக் கொண்டு மூக்கைப் பிடித்துக் கொள்கிற மாதிரி, ஒரே முடை நாற்றமும் அதுவுமாக, ஒரு பெரிய புலையர் கூட்டம் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டு திபு திபுவென்று யாக சாலைக்குள் நுழைந்துவிட்டது. ஒரு சேரியே படையெடுத்துவிட்டாற்போல இருந்தது. அத்தனை பேருக்கும் பிரதானமாக ஒரு புலையன். நடுவிலே அவன். அவனைச் சுற்றித்தான் பாக்கிக் கூட்டம். அவன் கையில் நாலு நாய்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். பக்கத்தில் அவன் பெண்டாட்டி. அவள் தலையில், காத தூரத்துக்குக் காடி அடிக்கிற கள்ளுக்குடம்.

யஜ்ஞ பிராமணர்களுக்கு எப்படியிருக்கும்? 'போச்சு, போச்சு. யாகமே பாழாப் போச்சு. பரிஹாரம், ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக்காட்டா நம்ப பிராமண்யமும் போயே போயிடும். இந்த அசட்டு மனுஷனுக்கு யாகம் நடத்தித்தர வந்ததற்கு நன்றாக அவஸ்தையை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டோம்!' என்று அருவருத்துக் கொண்டு, ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு எல்லாரும் அந்த இடத்தைவிட்டு மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஸோமாசி மாறர் மட்டும் பரமானந்தமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அத்தனை நாளாக ஈச்வரனை வரவழைக்க வேண்டுமென்று அவருக்கு இருந்த ஆர்வம், ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளுக்கு அவர் ச்ரமம் பார்க்காமல் பண்ணின கைங்கர்ய பலன், அவரிடம் இவருக்கு இருந்த நம்பிக்கை, இவரிடம் அவருக்கு இருந்த அனுக்ரஹ சிந்தை எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஸரியான ஸமயத்தில் அவருடைய கண்ணைத் திறந்து வைத்து விட்டது. பரமேச்வரன் வைத்த பரீக்ஷையில் அவர் பாஸ் பண்ணிவிட்டார்.

'நடுநாயகமாக நிற்கிறானே ஒரு புலையன், இவன் வேறே யாருமில்லை - ஸாக்ஷாத் பரமசிவன்தான்! கள்ளுக்குடமும் தலையுமாக அவன் பக்கத்தில் நிற்கிறவன் அம்பாளே! நாலு

வேதங்களையும்தான் நாய்களாக்கிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சேரிப் பட்டாளம் முழுவதும் பூதகணங்கள்தான் என்று அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது!

காசியில் ஆசார்யாளிடம்கூட இப்படியே ஈச்வரன் தீண்டாதான் வேஷத்தில் வந்தான். அவர் முதலில் புரிந்து கொள்ளாத மாதிரி இருந்துவிட்டு, அப்புறம் அவனே வேதாந்தமாகக் கேள்வி கேட்ட பிறகு புரிந்துகொண்டாரென்று கேட்டிருப்பீர்கள். ஸோமாசிமாறர் தாமாகவே புரிந்துகொண்டு விட்டதாக இந்தக் கதை.

‘ருத்ர’த்தில் ஸகலத்தையும் சிவ ஸ்வரூபமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது திருடன், புலையன் ஆகியவர்களாகவுங்கூட அவனே இருக்கிறானென்று இருக்கிறது. கீதையிலே* பகவான், ‘பூஸூரர்கள் என்று பூஜிக்கப்படும் உத்தமமான பிராமணன்; கோ பூஜை, கஜ பூஜை என்று வழிபாடுபெறும் பசு, யானை; இதற்கு மறுபக்கம் பரம நிக்ருஷ்டமாக (தாழ்வாக)க் கருதப்படும் நாய்; அந்த நாய் மாம்ஸத்தையும் சாப்பிடும் புலையன் என்றிப்படி ஸகல ப்ராணிகளிடமும் ஸம தர்சனம் உடையவன்தான் உண்மையாகக் கற்றுணர்ந்த பண்டிதன்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸோமாசி மாற நாயனார் எத்தனையோ காத்திருந்து கஷ்டப்பட்டு, ஈச்வரன் வருவானென்று உடலை வருத்திக் கொண்டு யஜ்ஞம் செய்து கடைசியில் சேரிக்கூட்டம் வந்த போது, ‘ஐயோ, அத்தனையும் வீணாப் போச்சே!’ என்று அழுது, ஆத்திரப்பட வேண்டிய ஸமயத்தில் அமைதியாக, அன்புருவமாக இருந்துகொண்டு சேரித்தலைவனாக வந்தவன் அந்த ஈச்வரனே என்று தெரிந்துகொண்டு அவன் கையிலே ஹவிஸைக் கொடுத்தார்.

மற்ற பிராமணர்களையும், ‘ஓடாதேள், ஓடாதேள்! ஸ்வாமி யேதான் ஸபரிவாரம் இப்படி வேஷம் போட்டுண்டு வந்திருக்கான். நான் சொல்றதை நம்புங்கோ’ என்று முறையிட்டுக்

* ஐந்தாவது அத்யாயம், பதினெட்டாவது ச்லோகம்.

கூப்பிட்டார். ஆனால் அவர்கள் அவரை நிந்தித்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

அதனால் ஸ்வாமி அவர்களையே தீண்டாதாராகும்படிச் சபித்து விட்டாரென்றும், அப்புறம் அவர்களுக்காக ஸோமாசி மாறர் வேண்டிக்கொண்டதன் மீது ஹவிஸ் தந்த அந்த நேரத்தில் மட்டும் தினமும் அவர்களை ஒதுக்கி வைக்கவேண்டுமென்று சாபத்தை இளக்கினாரென்றும் மேலே கதை சொல்வார்கள்.

யஜ்ஞத்தில் கலந்துகொள்ள யாருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது, யாருக்கு இல்லை என்று சாஸ்த்ரத்தில் எப்படிச் சொல்லியிருக்கிறதோ அதை அந்த பிராமணர்கள் பின்பற்றியதில் தப்பில்லை தான். ஆனால் இவர்களைவிட நல்ல சாஸ்த்ரஜ்ஞரான ஸோமாசிமாறர் படாத பாடுபட்டு இப்படி ஒரு யஜ்ஞம் பண்ணி, இப்போது இவர்களை இருக்கச் சொல்லி மன்றாடுகிறாரென்றால், அதற்கு ஏதோ காரணமிருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் கொஞ்சம் பொறுமையாகத்தானே இருந்திருக்க வேண்டும்? அப்படிப் பண்ணியிருந்தால் அவர்களுக்கும் ஈசுவர தர்சனம் கிடைத்திருக்கும். மாறாக அவரை இவர்கள் திட்டிவிட்டு வெளியேறியதாலேயே ஈசுவர சாபத்திற்கு ஆளாகும் படியாயிற்று.

நமக்கு இது முக்யமில்லை. ஸோமாசி மாறர் ஹவிஸை எடுத்துக்கொண்டு வந்தவுடன் சேரித்தலைவன் ரிஷபாருடராகத் தர்சனம் தந்தான். அம்பாள், கணங்கள் ஆகியவர்களும் ஸ்வயரூபத்தில் காட்சி கொடுத்தனர்!

ஸோமாசிமாற நாயனாருக்கு ஜன்ம ஸாபல்யமாயிற்று. ஜன்ம நிவ்ருத்தியுமாயிற்று. சிவ லோகத்தை அடைந்தார்!

கதை எதற்குச் சொன்னேனென்றால், ஸ்வய பலத்தால், பக்தியால் ஈசுவர தர்சனம் பெறமுடியாது என்று அவருக்குத் தெரிந்தபோது, ஈசுவரனை நன்றாக அறிந்த பெரியவரின் மூலம் அதை அவர் பெற்றாரென்று காட்டுவதற்குத்தான்.

பச்சிலையைக் காட்டி ஒரு பசுவை வரவழைப்பதுபோல, ஒதுக்குப்புறத்தில் கிடந்த ஒரு கிரையை அவர் காட்டிய

திலேயே ஈச்வரனுக்கு ஸ்னேஹிதர் ஸ்தானத்திலிருந்தவர் அவருக்குத் தாம் கடன்பட்டதாக நினைத்து அவனை வருவித்துக் கொடுத்துவிட்டார்.

(முதலில், 'ஈச்வரனைப் பிடிப்பதற்காக நாம் பிடிக்க வேண்டிய ஸுந்தரமூர்த்தியையே எப்படிப் பிடிப்பது?' என்று யோசித்து, ஸோமாகி மாறர் அர்ப்பணித்த கீரைதான் ஒரு விதத்தில் அவருக்காக ஸுந்தரரிடம் தூது போய் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. அதனால்தான் 'தூதுளங்கிரை' என்ற பெயரோ என்னவோ? ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திலும் இப்படியே ராமானுஜருக்கு முன்னால் ஆசார்ய புருஷராயிருந்த ஆளவந்தார் என்பவர் ஆரம்ப நாட்களில் ராஜபோகத்துடன் வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் மணக்கால் நம்பி என்பவர் தூதுளங்கிரை அனுப்பிவைத்தே அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்ததாக இருக்கிறது. ஆனால் வித்யாஸமென்னவென்றால், அந்தக் கதையில் கீரை அனுப்பிவந்த மணக்கால் நம்பிதான் ஆளவந்தாருக்கு குரு ஸ்தானமாக ஆனவர். எப்படியானாலும் அந்தக் கீரைதான் இரண்டு பேருக்கு நடுவே தூது போகிற மாதிரிப் போய் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது!)

ஈச்வரனே வேண்டியதில்லை, குரு போதும்; அல்லது ஈச்வரன் வேண்டுமானாலும் அவனையும் குரு மூலமே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளலாம் - என்று காட்டுவதற்குத்தான் கதை, புராணம் சொல்கிறேன்.

குரு செய்யும் பரமோபகாரத்துக்காக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டியது பக்தி ஒன்றே.

நம்பிக்கை எல்லாவற்றுக்கும் மூலம். 'இவர் நிச்சயம் கடைத்தேற்றுவார்!' என்ற உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும். பக்தி ச்ரத்தை என்பது அதைத்தான்.

குருவுக்குக் குறை இருந்தாலும்...

ஈச்வர பக்தி என்று தனியாக ஒன்று செய்யாமல் குரு பக்தி மட்டுமே பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் போதும் என்று சொல்வதை ஆக்ஷேபித்து ஒன்று சொல்லலாம். 'ஒருத்தரிடம் பரிபூர்ண பக்தி, இவர் நமக்காக மோக்ஷ பர்யந்தம் எதுவும் அனுக்ரஹிப்பார் என்ற நம்பிக்கை எப்போது வரும்? அவரிடம் கொஞ்சங்கூடத் தோஷமே இல்லாமலிருக்க வேண்டும். அனந்த கல்யாண குணங்களும் நிரம்பியவராக அவர் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவரிடந்தான் நம் ஹ்ருதயத்தில் பூர்ணமான பக்தி உண்டாகும். அதேபோல, அவர் ஸர்வசக்தராகவும் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர் நமக்கு எதையும் அனுக்ரஹிக்க முடியும், மோக்ஷ பர்யந்தம் எதுவும் தரமுடியும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகும். ஈச்வரன் இப்படிப்பட்ட தோஷமே இல்லாத அனந்த கல்யாண குண நிலயன்; அதோடு ஸர்வசக்தனும்; இஹம் - பரம் இரண்டிலும் அத்தனையும் அனுக்ரஹிக்க முடிந்தவன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. யாருக்குமே இதில் கொஞ்சங்கூட ஸந்தேஹம் கிடையாது. ஆனால் இம்மாதிரி தோஷமென்பது கிஞ்சித்கூட இல்லாதவராகவும், நமக்காக எதையும் ஸாதித்துத் தரக்கூடிய ஸர்வசக்தி பொருந்தினவராகவும் இருக்கும் ஒரு குருவை நாம் பெறமுடியுமா? என்னதான் மஹான் என்றாலும் கோபம், கீபம் இப்படி ஏதோ ஒன்று, எதிலேயாவது அவருக்கும் ஆசை - த்வேஷம் என்றெல்லாம் கொஞ்சமாவது இருக்கிற மாதிரிதானே அவர்களும் தெரிகிறார்கள்? ஸர்வசக்தி என்று எடுத்துக்கொண்டாலோ, இவர் எதுவும் முடிகிற ஸர்வசக்தர் என்று காட்டுகிறபடி எந்தக் குருவாவது இருப்பதாகச் சொல்ல முடியுமா? அவர்களே போடுகிற ப்ளான்களில்கூட சிலது நிறைவேறாமல் போவதைப் பார்க்கிறோம். அவர்களும் தங்கள் கார்யங்கள் நடப்பதற்கு ஈச்வரனை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு, அந்த சக்தியைத்தானே நம்பியிருக்கிறார்கள்?' என்று கேட்கலாம்.

இருக்கட்டும். அவர்களும் ஈசுவர சக்தியைத்தான் depend பண்ணிக்கொண்டிருப்பதாகவும், அவர்களிடமுங்கூட தோஷ லேசங்கள் இருப்பதாகவுமே இருக்கட்டும். ஆனால் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஈசுவரன் அவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறானா, இல்லையா? அவர்களையே தோஷ ரஹிதமான சுத்த வஸ்து, உத்தம குண ஸம்பன்னர், ஸர்வசக்தி மந்தர் என்று நினைத்து நாம் பக்தி பண்ணினால், நிஜமாகவே அவர்களுக்குள் அப்படி தோஷ ரஹிதமாயும், சுத்தமாயும், கல்யாணகுண பூரிதமாயும், ஸர்வசக்தி மயமாகவும் இருக்கிற ஈசுவரன் அந்தப் பக்தியை ஏற்றுக்கொண்டு, நமக்கான அனுக்ரஹத்தைப் பண்ணாமல் போவானா என்ன? நாயிடத்திலும், நாயைத் தின்கிறவனிடத் திலுங்கூட ஈசுவர பாவனை இருந்தால், வாஸ்தவமாகவே அவர்கள் மூலமாகவும் அவன் அருள் செய்வான் என்னும் போது, நம்மைவிட எவ்வளவோ மடங்கு சுத்தரான, நல்ல குணம், ஒழுக்கம், கல்வி முதலியவை நிரம்பியவரான, கருணையும் நம்மைக் காப்பாற்றும் எண்ணமும் உள்ளவரான - நம்மைவிட எவ்வளவோ மடங்கு அனுஷ்டான சக்தி, ஸாதனா பலம் ஆகியவையும், இவற்றால் பெற்ற அனுக்ரஹசக்தியும் உடையவரான - குருவின் மூலம் அவரையே மனஸாற நம்பிக் கொண்டு கிடக்கிற நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணாமல்கூட ஓர் ஈசுவரன் இருப்பானா என்ன!

ஸரி; ஆனால், வாஸ்தவத்திலேயே தோஷமில்லாமல், கொஞ்சங்கூட குணஹீனமில்லாமல், பரிபூர்ண சக்தி மயமாக ஓர் ஈசுவரன் இருக்கும்போது, அவனையே நேராக பக்தி பண்ணாமல், இந்த அம்சங்களிலெல்லாம் நம்மைவிட எவ்வளவு உசந்தவரானாலும் அவனைப்போல முழுக்க perfect என்று சொல்ல முடியாத ஒருவரை perfect-தான் என்று நம் பாவனையால் பூர்த்தி பண்ணுவித்து பக்தி செலுத்துவானேன் என்று கேட்டால்...

ஈசுவர பக்தியைவிட குரு பக்தியில் இருக்கிற அட்வான்டேஜைச் சொல்கிறேன். முன்பே சொன்னேன். இன்னம் கொஞ்சம் சேர்த்துச் சொல்கிறேன். ஈசுவரன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. இவரோ தெரிகிறார். இவரோடு கலந்து பழக முடிகிறது. நமக்கான நல்லது, பொல்லாததுகளை, ஈசுவரன் வாய்விட்டுச் சொல்வதில்லை. இவர் கர்ம ச்ரத்தையாக எடுத்துச் சொல்லி

முட்டிக் கொள்கிறார். நாமும் இவரிடம் 'இப்படிச் செய்யலாமா, அப்படிச் செய்யலாமா?' என்று நன்றாக வழிகேட்டுப் பெற முடிகிறது. ஈசுவரனிடமிருந்து அப்படிப் பெற்றுக் கொள்கிற அளவுக்கு நமக்குத் தீவிர பக்தி சரத்தை இருக்கிறதா?

அப்புறம், ஈசுவரன் என்றால் எங்கேயோ எட்டாத நிலையிலிருப்பதாலேயே, ஒரு பக்கம், அவனோடு நாம் கலந்து பழக முடியாது என்பதோடு; இன்னொரு பக்கம் கண், வாக்கு, மனஸ் எல்லாவற்றுக்குமேதான் - எட்டாத நிலையிலிருக்கிற அவன் நாம் செய்வதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறான்; அதனால் தண்டிக்க வேண்டியதற்குத் தண்டிப்பான், அனுக்ரஹிக்க வேண்டியதற்கு அனுக்ரஹிப்பான் என்ற எண்ணமும் நமக்கு இல்லை. அவனுடைய பார்வையிலேயே இருக்கிறோமென்று தெரியாததால்தான் துணிந்து மனம் போனபடி எதுவும் பண்ணுகிறோம். தப்புப் பண்ணினால் தண்டனை என்ற பயமில்லாமல் பண்ணுகிறோம். அப்படியே, நல்லது செய்வதென்றால் - எந்த நல்லதானாலும் அதற்கு நாம் தேஹத்தாலோ த்ரவியத்தாலோ ஏதாவது விதத்தில் கொஞ்சமாவது ஸாக்ரிஃபைஸ் செய்யாமல் முடியாது; இப்படி ஸாக்ரிஃபைஸ் 'பண்ணுவானேனென்று இருந்துவிடுகிறோம்' 'அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்' என்று பழமொழி இருக்கிறது. கொல்வது மட்டுமில்லை நல்லது பண்ணுவதென்றாலும் அரசன் உடனே பொன், பொருள், ராப்பஹதூர் - திவான் பஹதூர் - ஸர் வரைக்கும் பட்டம் கொடுக்கிறது போலத் தெய்வம் உடனே கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. நம் புண்ய - பாப கர்மங்களின் நல்ல - கெட்ட பலன்கள் எத்தனையோ ஜன்மாந்தரங்களில் கோத்து வாங்கிக் கொண்டு போகும்படியாகத்தான் ஈசுவர தர்பார் நடக்கிறது. இப்படி எப்பவோ பண்ணியதற்கு எப்பவோ பலன் என்பதால், நாம் இப்படிப் பண்ணியதற்குத்தான் இது பலன் என்றே நமக்குத் தெரியாமல் போய்த் தப்பு பண்ணுவதிலும் குளிர்விட்டுப் போகிறது; நல்லது பண்ணுவதற்கும் உத்ஸாஹமில்லாமல் போகிறது.

குரு எப்படி இருக்கிறார்? நாம் தப்புப் பண்ணினால் உடனேயே எடுத்துச் சொல்லிக் கண்டிக்கிறார். நமக்கு உறைக்கும்படிச் சுரித்துக்கூடக் கொட்டுகிறார். நாம் ஒரு தப்புப்

பண்ணக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும்போது, 'இது குருவின் காதுக்குப் போய்விட்டால் என்ன ஆவது?' என்ற பயம் ஏற்பட்டு நம்மைக் கட்டிப்போடும். அவர் ஆத்மசக்தி நிறைந்த குருவாயிருந்தால் நாம் எங்கே என்ன தப்புப் பண்ணினாலும் அவர் தாமாகவே தெரிந்துகொண்டுவிடுவார். அவ்வளவு சக்தி யில்லாவிட்டாலும், அல்லது சக்தி இருந்தும் அதை வெளியில் காட்டாதவராக இருந்தாலும் - மனுஷ்ய விளையாட்டு விளையாடுவதில் பல குருக்கள் இப்படி (த் தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரி) இருப்பதுமுண்டு. இப்படி இருந்தாலும் - வேறே யாராவது சொல்லி நம் தப்பு அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டால் அப்புறம் நம் கதி என்ன என்ற பயம் இருந்து கொண்டேயிருக் கும். அது நம்மைத் தப்பிலிருந்து தடுக்கும்.

இதேபோல நாம் ஒரு நல்லது பண்ணினாலும் குரு அதை உடனே தாமாகவேயோ, இன்னொருத்தர் சொல்லியோ தெரிந்துகொண்டு - அல்லது இது நாம் பண்ணிய நல்ல தல்லவா? அதனால் நாமே எப்படியாவது அது அவர் காதில் விழுகிற மாதிரிச் செய்துவிடுவோம்! இப்படி ஏதோ ஒரு விதத் தில் அவர் தெரிந்துகொண்டு - நம்மை மெச்சி விசேஷமாக ஆசீர்வாதம் - அனுக்ரஹம் பண்ணி, மேலும் மேலும் உத்ஸா ஹப்படுத்துவார். ஒரேயடியாக மெச்சினால் நமக்கு மண்டைக் கனம் ஏற்படுமென்பதால், 'தப்புக்காக சிஷ்யனை வெளிப்படக் கண்டிக்கிறதுபோல, அவன் செய்யும் நல்லதற்காக வெளிப்பட ச்லாகிக்கக்கூடாது' என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கும் குருகூட ஸூக்ஷ்மமாக, ஆனாலும் சிஷ்யனுடைய மனஸுக்கு நிச்சய மாகத் தெரிகிற விதத்தில், ஏதோ ஒரு மாதிரித் தம்முடைய ஸந்தோஷத்தைக் காட்டி, அதற்காக ஒரு அனுக்ரஹம் செய்யத் தான் செய்வார்.

நாம் கடைத்தேற வேண்டுமானால் அதற்கு நம்முடைய பாப கர்மாக்களைக் குறைத்துக் கொண்டு, புண்ய கர்மாக்களைக் பெருக்கிக் கொண்டாலொழிய எப்படி ஸாத்யமாகும்? இதில் புண்ணிய கர்மாவைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு 'இன்ஸென்டிவ்' (போனஸ் மாதிரி நம்மை உத்ஸாஹப்படுத்து வது), பாப கர்மாவைச் செய்தால் 'டிஸ்-இன்ஸென்டிவ்' இரண்டுமே நமக்கு உடனுக்குடன் குருவின் தீர்ப்பில் தெரிவது போல ஈச்வரனின் தீர்ப்பில் தெரிவதில்லை!

இதற்கும் மேலே, நம்முடைய பாப சித்தத்தைக்கூட குரு என்ற ஒருவர் இருக்கும்போது அவரே, நாமாகச் சுத்தி செய்து கொள்வதைவிடச் சிறப்பாக நமக்காகச் சுத்தி செய்து தருகிறார். பாபத்தில் கொஞ்சத்தைத் தாமேகூட வாங்கிக் கொண்டு தீர்த்து வைக்கிறார். நம்மைவிடக் கெட்டியாக, நமக்காக ப்ரார்த்திக் கிறார். நமக்காக ஈச்வரனிடம் முறையிடுகிறார், வாதிக்கிறார், ஸ்வாதீனமாக உத்தரவு போடுகிறார், சண்டைகூடப் பிடிக்கிறார் - என்றெல்லாம் சொன்னேன்.

இதனாலெல்லாம்தான் ஈச்வரனைக் காட்டிலும் அபூர்ணமான குருவாக இருந்தாலுங்கூட அவரையே பூர்ண ஈச்வரன் என்று வழிபடச் சொல்லி 'குரு வாத்' (Guru-vad) என்றே (வட இந்தியாவில்) உயரக் கொண்டு வைத்திருப்பது.

இப்படி அன்பும், அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும் குருவிடமே வைத்து விட்டவர்களுக்குத் தெரியும், பகவத் ஸ்மரணையைவிடவும் குரு ஸ்மரணையிலேயே அதிக சாந்தி என்று!

அதெப்படி (பகவத் ஸ்மரணையைவிட குரு ஸ்மரணையில் அதிக சாந்தி) இருக்க முடியுமென்றால்,

நம் பிரார்த்தனையை பகவான் கேட்கிறானா, நாம் பண்ணும் நல்லது கெட்டதுகளை, அவன் பார்க்கிறானா என்றே நிச்சயமாகத் தெரியாதபோது, 'நமக்கு அவன் விமோசனம் அளிப்பான்' என்ற உறுதியில் உண்டாகிற சாந்தி, நிம்மதி எப்படி ஏற்பட முடியும்? 'அனுக்ரஹிப்பானா, அனுக்ரஹிப்பானா?' என்று வெதுக்கு, வெதுக்கென்று மனஸ் அடித்துக் கொள்வதாயிருக்குமே தவிர, 'நமக்கென்ன பயம்? அவன் பார்த்துக் கொள்கிறான்' என்ற த்ருட உறுதி, அதனாலே விச்ராந்தி, சாந்தி எப்படி ஏற்படும்? அப்பப்போ ஏற்பட்டாலும் ஸந்தேஹத்தில், அழுகையில், பயத்தில் அது அடித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது.

குரு சுச்ருஷைக்கு என்றே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள் பயம், ஸந்தேஹம், அழுகை இல்லாமல் அவர்கள் பாட்டுக்கு நிம்மதியாக, 'அவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்' என்று இருப்பார்கள்!

பகவத் ஸ்மரணை என்னும்போது, அந்தப் பகவான் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஆனவர். எண்ணி முடியாத அத்தனை கோடி ஜந்துக்களில் நம்மைக் குறிப்பாகக் கவனித்து அவர் செய்வாரா, செய்வாரா என்றிருக்கிறது. அவர் பட்டுக் கொள்ளாமல் எங்கேயோ இம்பெர்ஸனலாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. குருவோ நமக்கென்றே ஏற்பட்டிருப்பவராகத் தெரிகிறார். நம்மைக் கடைத்தேற்றவே இவர் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். உலகம் முழுவதையும் கவனித்துக் கொள்கிற பெரிய ஆபீஸ் இவருக்கு இல்லாமல், தாம் நல்வழிப் படுத்தக் கூடியவர்களையே தம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்பவராக இருப்பதால் அப்படிச் சேர்ந்த நம்மிடம் 'பெர்ஸனல் அட்டென்ஷன்' காட்டுபவராக இருக்கிறார். இவர் நமக்கு ரொம்பப் பெர்ஸனல்! நம் கஷ்டங்களிலெல்லாம் கலந்து கொள்பவராக இருக்கிறார். நம்மைக் கவனிப்பாரோ மாட்டாரோ என்றில்லாமல், 'நமக்குன்னே ஏற்பட்டவர்' என்று உறவு கொள்கிறோம்.

சச்வரன் பண்ணுவதெல்லாம் நம்முடைய ஞானமில்லாத பார்வையில் ஏதோ யந்த்ர கதியில் இயற்கை பண்ணுகிறாற் போலவே தெரிகிறது; அவன் கர்த்தா என்று தெரியவில்லை. நமக்கு ஞானம் வருகிற வரையில், அவன் அனுக்ரஹம் செய்கிற போதுகூட, யத்ருச்சையாக (தற்செயலாக) நடந்திருக்குமோ, என்னவோ என்று ஸந்தேஹமாக இருக்கிறது. 'பெர்ஸனல் டச்' குரு செய்வதில்தான் பிரகாசித்துக் கொண்டு தெரிகிறது; அதனால் நமக்குத் தெம்பும், விச்ராந்தியும் தருகிறது.

அத்தனை தினுஸான பக்ஷணம் பணியாரங்களும் கொட்டிக் கிடக்கிறது. ஆனால் ஆள் யாருமில்லை, நாமே எடுத்துத் தின்கிறோம் என்றால் எப்படி இருக்கிறது? ஏதோ கொஞ்சம் கூழ்தான் என்றாலுங்கூட ஒரு தாயார்க்காரி, 'அப்பா கொழந்தே சாப்பிடு' என்று தன் கையால் கொடுக்கிறாள் என்னும்போது அது எப்படி இருக்கிறது? இந்த 'பெர்ஸனல் டச்'க்கு இருக்கிற ஆனந்தம், பஞ்ச பக்ஷய ஆஹாரத்தில் கிடைக்குமா? அதையும் யாரோ பண்ணித்தான் இருக்கிறார்கள். நாம் சாப்பிட வேண்டுமென்றே கொட்டிவைத்தும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பண்ணினவர் தெரியாவிட்டால் பண்டத் தின் ரஸானுபவம் ரொம்பக் குறைந்துவிடுகிறது. சச்வரானுக்ர

ஹத்துக்கும், குரு அனுக்ரஹத்துக்கும் இதுதான் வித்யாஸம்!

ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப் போல, இன்னம் பல மஹான்களைப் போல அவனுடைய அனுக்ரஹத்தை அவனே ஸாக்ஷாத்தாகச் செய்வதாகக் கண்டுகொண்டு பெறுகிறவரையில், எத்தனை அருள் கிடைத்தாலும் கொஞ்சம் ஸந்தேஹம், கேள்வி புறப்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கும்.

இன்னொன்று வேறே! நல்லது - கெட்டது எல்லாமே அவனிடமிருந்துதான் என்கிறார்கள். மாயையை ஏவி விட்டு இத்தனை கஷ்டங்களை உண்டாக்குவதும் அவனுடைய விளையாட்டுதான் என்கிறார்கள். பராசக்தி ஞானியைக்கூட பலவந்தமாகப் பிடித்திழுத்து மோஹத்திலே தள்ளுகிறதுண்டு என்று பயமுறுத்துகிறார்கள்*. ஈசுவர ஸங்கல்பம் நமக்குத் தெரியவே தெரியாது; புரியவே புரியாது என்று முடித்து விடுகிறார்கள். 'குடையாட்டினத்தில் பொம்மைகளை வைத்து இஷ்டப்படிச் சுற்றுகிற மாதிரி ஈசுவரன் ஸர்வ ப்ராணிகளையும் மாயையில் வைத்து ஆட்டுகிறான்' என்று பகவானே சொல்கிறான். ஆனதினாலே, அவனை ஸ்மரிக்கும்போது, 'நம்ம கிட்ட எப்படி விளையாடுவானோ? கரைதான் சேர்ப்பானோ? இன்னும் நன்னாதான் அமுக்குவானோ?' என்று பயம் ஏற்பட இடமிருக்கிறது.

குரு இப்படியில்லை. ஈசுவரன் ஞானம் - மாயை இரண்டு மாக இருக்கிறாற்போல அல்ல, குரு. ஞானத்துக்கு மாத்திரமே அவர் இருக்கிறார். மாயையைப் போக்கி ஞானத்தைத் தரவே ஏற்பட்டதுதான் அவருடைய ஆபீஸ். கெடுதலானதற்கும் ஆச்ரயமாயிருப்பவர், மாயையை ஏவி விட்டுக் கஷ்டங்களையும் கொடுத்து வேடிக்கை பார்ப்பவர் - என்று அவரைப் பற்றிச் சொல்லவே முடியாது. நமக்குக் கெடுதலானவற்றை நீக்கி, நம்முடைய கஷ்டங்களைப் போக்கி, மாயையிலிருந்து நம்மை இழுத்துப் போடவே வந்துள்ள அவரைப் பற்றி ஸந்தேஹம், பயம் தோன்ற இடமேயில்லை!

* துர்க்கா ஸப்தசதி: 1.55 - 6

● கீதை: XVIII-61

இதனாலெல்லாந்தான் பகவத் ஸ்மரணையைக் காட்டிலும் குரு ஸ்மரணை அதிக சாந்தி என்பது.

ஸ்மரித்து, த்யானித்துப் பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஒருவரை ஸ்மரிப்பது, த்யானிப்பது என்றால் என்ன? அவருடைய ரூபத்தை, கார்யத்தை, குணத்தை நினைத்துப் பார்த்துப் பார்த்து மனஸை அப்படியே அவரிடம் கரைந்து நிற்கும்படியாகச் செய்வது கார்யமென்று எடுத்துக் கொண்டு தான் இத்தனை நாழி சொன்னேன். ஈச்வரனின் கார்யம் எதுவும், 'இது அவனுடையதுதான்' என்று நமக்குத் தீர்மானமாகத் தெரியாததாகவே இருக்கிறது. நமக்கும் அவனுக்கும் நேர் 'டச்' இல்லை. வேறு பக்தர்களுக்கு அவன் செய்த அனுக்ரஹ கார்யங்களையே நினைக்கும்படிதானிருக்கிறது. அது நம் மனஸை நிரப்பிவிட்டால் விசேஷம்தான். த்ரௌபதி மான ஸம்ரக்ஷணம், குசேலானுக்ரஹம், கஜேந்திர மோக்ஷம் இப்படி எத்தனையோ, எல்லாத் தெய்வங்களைப் பற்றிய புராணங்களிலும் இப்படி அனேக அனுக்ரஹங்கள், இன்னம் பலவிதமான லீலாக் கார்யங்கள்... ராஸ லீலை, ஈச்வரனானால் ஆனந்த நடனம் என்றிப்படி; ஞானோபதேசம்: க்ருஷ்ண பரமாத்மா அர்ஜுனனுக்குப் பண்ணியது, தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸனகாதிகளுக்குப் பண்ணியது - என்றிப்படிப் பலவிதமான கார்யங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் நம்முடைய அரைவேக் காட்டு நிலையில் அவற்றில் நம்மால் எவ்வளவு தூரம் முழுக முடிகிறது? வேறே யார் யாருக்கோ அவன் பண்ணியதில் நம்மால் எவ்வளவுக்கு மன நிறைவு பெற முடிகிறது? 'அவர் எங்கே, நம்ப எங்கே? அதெல்லாம் நமக்குக் கிடைக்குமா?' என்று குறைந்துகொண்டு வருத்தப்படுவதாகக்கூட ஆகலாம். ஆனால் குரு ஸ்மரணை என்று நினைத்துப் பார்த்தால் நமக்கே அவர் நேராக எத்தனை செய்திருக்கிறாரென்று - நாம் மட்டும் நன்றியறிவு மறக்காதவர்களாக இருந்தால் - அனேகம் அகப் படாமல் போகாது. நாம் யோக்யதையை மீறி ஆசைப்படுவதில் அனேகம் அவர் பூர்த்தி செய்யாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் நம் ஸ்திதி என்ன என்கிற நினைப்பு இருந்து, நன்றியறிவும் இருந்துவிட்டால் நமக்கு அவர் செய்து வருவதே அதிகப்படி என்று தெரியும். நாம் சீர்ப்பட வேண்டுமென்று எவ்வளவு முட்டிக் கொள்கிறார்? அது தவிர, எத்தனை வைராக்யம் சொன்னாலும் இந்த மனுஷ ரீதியில் ஒரு

வாஞ்சை, வாத்தஸல்யம் என்று நம் நிலையில் ஆலம்பனம் வேண்டியிருக்கிறதே, இதையும்கூட எவ்வளவு நன்றாகப் பூர்த்தி செய்கிறார்? நம்முடைய யோக கேட்குமங்களை எவ்வளவு அக்கறையாகக் கேட்டுக் கொள்கிறார்? நாம் மறந்து போயிருக்கும்போதுகூட, (அவரிடம்) போயிருந்தவர்களிடம் நம்மைப் பற்றி விசாரித்து ப்ரஸாதம் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறாரே! 'வெயில்லே போகாதேடா! பட்டினியாப் போகாதேடா!' என்று எத்தனை ப்ரியமாகச் சொன்னார்! - என்று இப்படி நம்மைப் பற்றியதாகவே குரு செய்திருக்கும் அனேகக் கார்யங்களைப் பற்றி ஸ்மரித்து ஆனந்தமாக நிறைந்திருக்க முடிகிறது!

ரூபம் என்று ஸ்மரிக்கும்போது, ஈச்வரனை தெய்வத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட மூர்த்தியாக த்யானம் செய்யும்போது, அந்த மூர்த்தி பற்றி ஏற்கெனவே கொடுத்திருக்கிற வர்ணனைப்படி பண்ணிப் பார்க்கிறோம். அப்படியே மனஸ் போய் அந்த ரூபத்திலே ஒட்டிக் கொண்டு நின்றுவிட்டால் உசத்திதான். நமக்கு அப்படி முடிகிறதா? புராணங்களிலும், மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களிலும் வர்ணனை என்று கொடுத்திருப்பதில் பாதாதிகேசம், அல்லது கேசாதிபாதம் விஸ்தாரமாக அங்க அங்கமாக லக்ஷணங்களைச் சொல்லியிருக்கும். 'பாதாதி கேசம்' என்றால் காலிலிருந்து தலைவரையில். புருஷ ரூபத்தில் உள்ள தெய்வங்களை இப்படித்தான் வர்ணிப்பார்கள். பாதத்தில் ஆரம்பித்து வரிசையாக மேலே கணுக்கால், முழங்கால், இடுப்பு, மார்பு, கழுத்து, முகம், என்று போய் சிரஸின் வர்ணனையோடு முடிப்பார்கள். கேசாதிபாதம் என்ற முறையிலே ஸ்த்ரீ தெய்வங்களை வர்ணிப்பார்கள். இது சிரஸில் ஆரம்பித்து வரிசையாகக் கீழே நெற்றி, கண், மூக்கு, வாய், கழுத்து, இடுப்பு என்று பாதம் வரையில் வர்ணிப்பது. இப்படி எந்தத் தெய்வமானாலும், இத்தனை கை... நாலு, எட்டு, பதினெட்டு என்று கைகள்; ஒவ்வொரு கையிலும் இன்ன ஆயுதம்; இப்படியிப்படி அலங்காரம்: கங்கை, சந்த்ரன், பாம்பு, புலித்தோல் - பீதாம்பரம், வனமாலை, கௌஸ்துபம்; இன்ன வாஹனம் - ரிஷபம், ஸிம்ஹம், கருடன், மூஷிகம், மயில் என்று எதுவோ ஒன்று, என்பதாக நீள நெடுக details (விவரங்கள்) சொல்லியிருக்கும். ஒவ்வொரு ரூபத்தைப் பற்றி

யும் இப்படிப் பெரிய லிஸ்ட் வைத்துக் கொண்டு நாம் த்யானிக்கும்போது, 'இன்னம் அந்த அம்சம் இருக்கே, இந்த அம்சம் இருக்கே!' என்று மனஸ் அலை பாய்ந்தபடியும் ஆகலாம். சாஸ்த்ரங்களில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால் - க்ருஷ்ண பரமாத்மாவும் உத்தவ ஸ்வாமியிடம் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்* - அங்க அங்கமாக முழு ரூபத்தையும் கொஞ்சம் ரஸித்துவிட்டு அப்புறம் புன்சிரிப்போடு விளங்குகிற முக மண்டலத்திலேயே 'கான்ஸென்ட்ரேட்' பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் நாம் த்யானம் என்று உட்காரும் சித்தே (சிறிது) நாழியிலே அங்க அங்கமாக நின்று ரஸிக்கப் பொழுது இருக்குமா என்பதே ஸந்தேஹம். அப்புறம், மந்தஹாஸம் (புன்சிரிப்பு) அல்லது கருணா கடாசும் என்று ஒன்றிலேயே சித்தத்தை நிறுத்த முடியுமா என்பதும் அதைவிட ஸந்தேஹம். இத்தனை புஜங்கள், ஆயுதங்கள், அணிமணிகள் வாஹனம் என்றிருப்பதில் ஒன்றை நினைத்தால், 'இன்னொண்ணை மறந்துட்டோமே!' என்று சித்தம் நாலா திசையிலும் ஓடலாம். கங்கையை நினைக்கும்போது, சந்த்ரன் போச்சே என்று! நெற்றிக் கண்ணை நினைத்தால், நீலகண்டம் போச்சே என்று! மானை நினைத்தால் மழு போகிறது! சங்கத்தை நினைத்தால் சக்ரம் மறைந்து போகிறது! கௌஸ்துபத்தை நினைத்தால் ஸ்ரீவத்ஸம் மறைந்து போகிறது! கமலக்கண்ணை நினைத்தால் சிரித்த வாய் மறைகிறது! இந்த மாதிரி ஆவதால், நின்று நிலைத்து, நிறைவுண்டாகும்படி ரூப த்யானம் பண்ண முடியாமல் ஆகலாம். சாஸ்த்ர ப்ரகாரமான இத்தனை வர்ணனை நமக்குத் தெரியாமலிருந்தாலே தேவலை போலிருக்கிறதே என்று நினைக்கும்படி கூட ஆகலாம்!

ஆனால் குரு என்று எடுத்துக் கொண்டு ரூப த்யானம் செய்ய ஆரம்பித்தால் நேரே பழகின ஸமாசாரமானதால் பூர்ணமாக ஓர் ஆகாரத்தில் (வடிவத்தில்) மனஸ் அப்படியே நின்றுவிடுகிறது. அம்மா, அப்பா, ஸ்னேஹிதர், ஆபீஸர் - நேரிலே பார்த்துப் பழகுகிற யாரானாலும் அவர்களை நினைக்கும்போது, தனித்தனியாகக் கண், மூக்கு என்றா நினைக்கிறோம்? ஆயுதம் - (சிரித்து) அம்மாவானால் கரண்டி, ஆபீஸரானால் ஃபெளண்டன் பேனா என்று இப்படியா சித்தத்

தில் கொண்டுவந்து பார்க்கிறோம்? இப்படியெல்லாமில்லாமல் மொத்தமாக ஒரு 'ஐடியா'வாகத்தானே பார்க்கிறோம்?

இன்னம் சொல்லப்போனால், முழு ரூபத்தையும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்ப்பது மட்டுமில்லை, அவர்களுடைய கார்யம், அவர்களுடைய ஸ்வபாவம், மனப்பான்மை, நம்மிடத்தில் அவர்களுடைய பாவம், அவர்களிடத்தில் நம்முடைய பாவம் என்று எல்லாமாகக் கலந்து ஒரு total effect ஏற்படும் விதத்திலேயே நமக்கு நேரிலே தெரிந்தவர்களைப் பற்றிய சிந்தனை ஏற்படுகிறது. இப்படித்தான் குருவை ஸ்மரிக் கிறோம். ரூபத்தில் பல அம்சங்களென்று ஒன்றுக்கொன்று மனஸ் பாயாதது மட்டுமில்லை; ரூபம், கார்யம், குணம் என்ற பிரிவுகூட இல்லை! Total-ஆக ஒரு பாவம், 'ரொம்பப் பெர்ஸனல், ரொம்ப உறவு, நாம் கடைத்தேறுவதற்கென்றே யான கருணை' என்று சித்தம் ஒன்றிலேயே போய் - சிதறியோடாமல் - குரு த்யானத்தில் ஆனந்தமாக நின்றுவிடு கிறது. தெய்வ மூர்த்திகளின் ரூபத்தை கர்ணாந்த விச்ராந்த நேத்ரம் (காதளவோடிய கண்கள்), ஆஜானுபாஹு என்றெல் லாம் வர்ணித்திருக்கிறது போல இல்லாமல் ஒரு குரு கண் நொள்ளையாக, கட்டை குட்டையாக, கரடுமுரடான சரீரமாக இருந்தால்கூட அந்த ரூபத்தை நினைத்தாலே ஒரு சாந்தி, ஓர் ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. அம்மா அழகாக இருக்கிறாளா, எம்.ஏ. டிகிரி வாங்கியிருக்கிறாளா என்று பார்த்தா அவளிடம் ப்ரியமாயிருக்கிறோம்? அப்படிச் குருவிடமும் ஏற்படுகிறது. எத்தனை குருபியாயிருந்தாலும் அம்மாவுக்குக் குழந்தையிடம் வாத்ஸல்யம் மாதிரி குருவுக்குச் சிஷ்யனிடம் காருண்யம் பொங்குகிறது. அவள் உடம்புக்குப் பால் கொடுத்தால் இவர் ஞானப் பாலூட்டுகிறார். அவரை ஸுலபமாகச் சித்தத்தில் நிறுத்தி, ஸ்மரித்து, ஆனந்தப்பட முடிகிறது.

ஒன்றுதான் - பகவான், ஆசார்யன்; வேறே வேறே இல்லை. ரொம்ப மேலே போய்விட்டால் சிஷ்யன்கூட வேறே இல்லை. ஆனால் அது இப்போது நாமிருக்கும் தசையில் வெறும் சவடால்தான். நன்றாகப் பக்குவப்பட்டவர்களுக்கே என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால், 'எல்லாவற்றிடமும் (அவை தன்னையின்றி வேறில்லை என்னும்) அத்வைத பாவனையை வைத்துக் கொள். ஆனாலும் இதற்கு ஒரு விலக்கு இருக்கிறது.

குருவிடம் மட்டும், 'அவர் பெரியவர், நான் சின்னவன்' என்று த்வைதமாகவே பழகு. குருவோடு அத்வைதம் பாராட்டுவதென்று ஒருபோதும் வைத்துக் கொண்டுவிடாதே' என்றே உபதேசித்திருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது நம் விஷயத்தைச் சொல்லவே வேண்டாம் நாம் குருவை வேறேயாகத்தான் பார்க்க முடியும், அதில் தப்பில்லை. ஆனால் அவர் ஈசுவரனுக்கு வேறேயில்லை என்று பார்க்கப் பழக வேண்டும்.

ஈசுவரனும் குருவும் வேறு இல்லை. ஈசுவரனே தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கிற குரு ரூபத்தில் வருகிறான். இப்படி நம்பி ஒருவரைக் குருவாக வரித்துவிட்டால் பலன் நிச்சயம்!

ஈசுவரனிடத்தில் பக்தி, அதே போன்ற பக்தி குருவிடத்திலும் என்று இருந்துவிட்டால் உபதேச உள்ளர்த்தமெல்லாம் புரிந்து அனுபூதி கிடைத்துவிடும். அதுதான் முதலில் சொன்ன ச்லோகம்.

இதிலே சிஷ்யர்களின் மனப்பான்மைகளையொட்டி, பக்தி பாவத்தில் பங்கீடும் கொஞ்சம் வித்யாஸமாக வரும்.

ஈசுவரனிடத்தில் பக்தி செய்வதுதான் பரம தாத்பர்யம்; அதற்கு வழிகாட்டுபவர் என்ற முறையில் குருவிடமும் பக்தி விச்வாஸம் பாராட்டுவோம்' என்பதாக மனோபாவமுள்ளவர்களும் இருப்பார்கள். இங்கே ஈசுவரன் என்ற நமக்குத் தெரியாத ஆஸாமியையே மனஸு பற்றிக் கொண்டிருக்க முக்யமாக ஆசைப்படும். அவனைத் தெரிய வைப்பதற்கு ஸஹாயம் செய்பவரென்றே குருவிடம் போவது. அந்த மெயின் லைனில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிற ஸைட்-லைன் இவர் என்ற அளவில் இவரிடமும் ஒரு நன்றி, ஒரு பக்தி இருக்கும். இப்படிப்பட்ட மனோபாவத்தையும் குரு மதித்து இவனை ஏற்றுக் கொள்வார். ஒரு சின்னக் கொடி படர ஆதாரமில்லாமல் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது நாம் அதைப் பிடித்து ஒரு கொழுகொம்பில் சுற்றி விடுவதுபோல, அவர் இந்த மனோபாவக்காரனைக் கொண்டுபோய் ஈசுவரன் என்ற கொழுகொம்பைப் பற்றிக் கொள்ளும்படிச் செய்துவிடுவார். அவனுக்குத் தெரியாமலிருந்த விஷயத்தைத் தெரிந்ததாகப் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவார். ஈசுவரனும் இந்த ரீதியிலேயே அவனை அங்கீகரித்துக் கொள்வான்.

இன்னொரு பாவம், ஈச்வரனே குரு ஸ்வரூபமாக வந்திருக்கிறானென்பது. ஈச்வரன், குரு இரண்டு பேரும் ஸமம் என்று வைத்துக் கொண்டு (ஆரம்பத்தில் சொன்ன 'யஸ்ய தேவே பராபக்திர் - யதா தேவே ததா குரௌ' என்ற) ச்லோகத்தில் சொன்னபடி ஈச்வரனிடமும் பக்தி, குருவிடமும் அதற்குக் கொஞ்சங்கூடக் குறையாத பக்தி என்றிருப்பது.

பக்தியைப் பங்கு போடுவதா, அதேபோல அனுக்ரஹத்திலும் ஈச்வரன், குரு என்ற இரண்டு பேர்கள் பங்கு போட்டுக் கொண்டு பண்ணுவார்களா என்று நான் பரிஹாஸம் பண்ணினாலும் அது 'யுக்தி'யில் சொன்னதுதான். 'அனுபவ'த்தில் எப்படி இருக்குமென்றால் இம்மாதிரி மனோபாவக்காரனுக்கு சில சில ஸமயங்களில் ஈச்வரன் என்பதிலேயே சித்தம் போய் அப்படியே பக்தியில் நிற்கும். சில சில ஸமயங்களில், 'அவனுடைய நராகாரமே இது' என்ற பாவத்துடன் குரு ஸ்வரூபத்திலேயே சித்தம் பக்தியில் நிரம்பிப் பதிந்திருக்கும். ஒரே ஈச்வரன் ஈச்வரனேயான ரூபம், குருவாக எடுத்துக் கொண்ட ரூபம் என்ற இரண்டின் மூலமும் அனுக்ரஹம் பண்ணுவான்!

முன்றாவது பாவம், 'ஈச்வரனைப் பற்றிய கவலையே இல்லை. அவன் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். நமக்கு வேண்டியது குருதான். ஈச்வரன் அவர் மூலம் நல்வழி காட்டுகிறான், அல்லது அவராக ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறான் என்ற கதையெல்லாம்கூட வேண்டாம். நமக்குக்குருவான இவரேதான் ஸகலமும். இவரேதான் நம்முடைய ஈச்வரன், கீச்வரன் எல்லாமும். அதனால் இவரை மாத்திரம் அனன்யமாக உபாஸிக்க வேண்டியது. இவரே கடைத்தேற்றிவிட்டுப் போகிறார்' என்று இருப்பது. முழு பக்தியும் குரு ஒருவருக்கே செலுத்துவது.

'கடைத்தேறுவது என்பதைக்கூட நினைப்பதில்லை. குருவிடம் பக்தியாயிருந்து கச்ருஷை பண்ணிக்கொண்டிருப்பதே ஆனந்தமாக இருக்கிறதா இல்லியோ! அதற்காகவே அப்படிச் செய்வது. கடைத்தேற்றுகிறார், ஏற்றாமலிருக்கிறார், எப்படிச் செய்வாரோ செய்துவிட்டுப் போகட்டும். நமக்கு அதைப் பற்றி விசாரமில்லை. நாம் பக்தியோடு தாஸ்யம் செய்துகொண்டு அதிலேயே நிறைந்து கிடப்பது' என்று இருப்பது இன்னம் மேலே!

குரு பக்திக்கு ஈசன் செய்யும் அருள்

சிஷ்யன் எப்படி நினைத்தாலும், கடைத்தேறனுமென்று நினைத்தாலும் ஸரி, அதைப் பற்றித் தான் கவலைப் படுவதில்லை என்று வைத்துவிட்டாலும் ஸரி - இவனுக்கும் பரம ஞானம், கதி மோக்ஷம் கிடைத்தே தீரும். இவன் ஈசுவரனை நினைக்காவிட்டாலும், ஈசுவரன் இவன் பராபக்தி யுடன் தாஸ்யம் செய்கிற குருவுக்குள் இருப்பதால் இவனுடைய பக்தியை வாங்கிக்கொண்டு - எல்லா நமஸ்காரமும் ஒரு கேசவனைத்தான் சென்றடைகிறது என்றபடி வாங்கிக் கொண்டு - இவனுக்குப் பரமானுக்ரஹம் பண்ணி விடுவான். அவனுக்குத் தன்னை ஈசுவரனென்று பெயர் கொடுத்து, ஸ்தானம் கொடுத்துப் பக்தி பண்ணினால்தான் அனுக்ரஹிப் பது என்ற எண்ணம் கிடையாது. எவராயிருந்தாலும், எவரிடமாயிருந்தாலும் கொஞ்சங்கூடத் தன்னலமே கருதாமல் பூர்ணமான ப்ரேமையை வைத்து, ஆத்மார்ப்பணம் பண்ணி ஸேவை செய்தால் அது தனக்கே செய்யும் பூஜை என்று ஏற்றுக் கொண்டு க்ருபை செய்துவிடுவான்.

அவனையேகூட த்ரிலோக நாதன் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல், அதனால் கை கட்டி வாய் புதைத்துப் பூஜை பண்ணாமல், 'நம்மைச் சேர்ந்த, நம்மைப் போன்ற ஓர் ஆள்' என்றே நினைத்து, ஆனாலும் தன்னலம் கலக்காமல் பூர்ண ப்ரேமையோடு ஸ்வாதீனமாகக் கலந்து பழகினாலும் மோக்ஷ பர்யந்தம் அனுக்ரஹம் புரிந்து விடுவான். கோபிகா ஸ்த்ரீகள் வ்ருத்தாந்தத்தில் இப்படித்தான் பார்க்கிறோம். பக்தியின் உச்சஸ்தானம் எங்கே என்றால் அவர்களிடம்தான் என்று நாரதாதிகளும் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். க்ருஷ்ண பரமாத்மாவே அப்படித்தான் கொண்டாடியிருக்கி

றான். அவர்களுக்கு அவன் பரமாத்மா என்ற ஸமாசாரமே தெரியாது. பரமாத்மா என்ற ஒன்றைப் பற்றியே அவர்கள் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஜார சோரன் - ஸ்த்ரீகளின் ஹருதயத்தை ப்ரேமையில் தவிக்க வைப்பவன் - திருடன், என்று தான் அவனைத் தெரியும். ஆனாலும் அவனிடமே ப்ரேமை என்று ஸர்வஸங்க பரித்யாகம் பண்ணினார்கள். அந்த வார்த்தைகூட அவர்களுக்குத் தெரியாது! ஆனாலும் பண்ணினார்கள்! பகவான் அதையே மதித்து அவர்களைக் கோலோகம் என்கிற தன்னுடைய நித்யானந்த விஹார பூமியிலே தன்னுடைய மஹிஷிகளாக்கிப் பெரிய உயர்வு கொடுத்தான்.

இந்த விதமாக, குருவையே ஸகலமுமாக நினைத்துப் பக்தி பண்ணிவந்தால், ஞானம், கதிமோக்சம் என்று ஒருவன் தவித்து வேண்டிக்கொள்ளாவிட்டாலும் ஈச்வரனே அவற்றை அனுக்ரஹம் செய்துவிடுவான். இவனுடைய கர்மாவையும் பார்த்து ஈச்வரன் செய்வது என்கிறபோது, சோதனைகள் வைக்கும்போது, 'டிலே' பண்ணிக்கொண்டே போகும்போது, குருவின் ஸஹாயம் இதையெல்லாம் ஸமானிப்பதற்குப் பெரிய பக்கபலமாக இவனுக்கு உதவும். அதாவது குருவின் மனஸ் என்பது ஈச்வரனுக்கு வேறே மாதிரியாக கொஞ்சமோ நிறையவோ இருக்கிறதில் - அவனுடைய விளையாட்டிலே பரம அத்வைதானுபூதிமான்களாக இருக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கூடக் கருணா நிமித்தமாகவே கொஞ்சம் பேதமாகத் தங்களுடைய தனி மனஸ் மாதிரி ஒன்று இருப்பதுண்டு. அனுபூதியிலே ரொம்ப மேலே போகாத குருக்களுக்கு இன்னம் ஜாஸ்தியாகவே த்வைத பாவம் இருக்கும். இப்படிக் கொஞ்சமாகவோ, நிறையவேயோ இருக்கிறதில் - குருவானவர்கள் சிஷ்யனின் கர்மாவுக்காக சோதனை, டிலே என்று ஈச்வரன் ரொம்பவும் செய்து விடாமல், அவனுடைய behalf-ல் தாங்களும் ஈச்வரனிடம் பிரார்த்திப்பார்கள். தங்களுடைய தபோ சக்தியையும் அதற்காகக் கொடுப்பார்கள். தங்களிடமே கூட சிஷ்யனின் கர்மாவை transfer செய்து கொண்டும் உபகரிப்பார்கள். ஈச்வரனிடம் நேராகப் பேசிப் பழகக் கூடிய வர்களானால் அவனிடம் சிஷ்யனுக்காக மன்றாடுவதிலிருந்து மிரட்டுவது வரை எல்லாம் செய்வார்கள்! முன்னேயேகதைகள் சொன்னேன்.

குருவே ஈச்வரன் என்று ஏக பக்தி செய்யாமல் ஈச்வரன், குரு என்று இரண்டு பேரையும் ஒருவன் பக்தி செய்யும்போதும் இப்படியெல்லாம் இவன் செய்யும் கச்சுஷை, ஸாதனை ஆகியவற்றோடு அவர் பல தினுஸில் இவனுடைய behalf-ல் செய்வதும் சேருமென்றாலும், 'அவரொருவரே ஈச்வரன் உள்பட ஸகலமும்' என்று அவன் இருக்கும்போதே அவருடைய ஸஹாயம் பூர்ணமாகக் கிடைக்கும். அவர் இப்படிச் செய்வது தன்னிடமே அவன் ஏகபக்தி செய்கிறானே என்பதிலுள்ள தற்பெருமையால் அல்ல. எல்லாத் தர்மங்களுக்கும் மேலாக சரணாகதரக்ஷணத்தைத்தானே சொல்லியிருக்கிறது? அந்தத் தர்மபரிபாலனார்த்தமே அவர், தன்னையே எல்லாமாக நினைத்து சரணாகதி பண்ணிவிட்ட சிஷ்யனின் உத்தாரணத் துக்காக தாமும் தம்மாலான எல்லாம் பண்ணுவார்.

இரண்டு பெரிய தர்மங்கள். ஒன்று சரணாகத ரக்ஷணம். இன்னொன்று செய்ந்நன்றி மறவாமை. முதலாவதின் 'பெர்ஸா னிஃபிகேஷ்'னாக - 'உருவகமாக' - இருப்பது குருவின் லக்ஷணம். இரண்டாவதின் 'பெர்ஸா னிஃபிகேஷ்'னாக இருப் பது சிஷ்யனின் லக்ஷணம்.

சரணாகத ரக்ஷணத்தின் உச்சிக்குப் போய் சிஷ்யனைக் காப்பாற்ற குரு கடமைப்பட்டிருப்பது, 'அவரே ஸகலமும், ஈச்வரன் உள்பட' என்று சிஷ்யன் நினைக்கும்போதுதான்!

அதனால் நான் சொன்ன மூன்று பாவங்களில் ஒன்றாக அனன்யமான குரு பக்தி செய்யும்போது இவனுடைய ஸாதனா பலம் ஒரு பங்கு என்றால் குரு இவனுக்காகச் செய்வது நூறு பங்கு, ஆயிரம் பங்காக இவனைப் பலப்படுத்தி ஒரே தூக்காகத் தூக்கிவிடும்!

மனோபாவத்தில், பக்தி பாவத்தில் பலவிதமாக ஜனங்களுக் கிடையில் வைத்திருப்பதில் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற விதத்தில் போய், அததற்கு ஈச்வரன் எப்படி அனுக்ரஹிக்கிறானோ அப்படிப் பெறவேண்டியது. அவனையே நேராக நம்பிப் போகிறவர்களையும் அவன் ஒரே தூக்காகத் தூக்கி அனுக்ர ஹிக்கிறான். அவனையும் ஆசார்யனையும் ஸமமாக பக்தி

செய்கிறவனுக்கும் அப்படிப்பட்ட பரமானுக்ரஹம் பண்ணுகிறான் - விளையாட்டாகத் தான் பாதி பண்ணுவது, குரு பாதி பண்ணுவது போலக் காட்டிப் பண்ணுகிறான். ஆசார்யனொருவனே போதுமென்று பக்தி செய்கிறவனுக்கும் இத்தனை நாழி சொன்னதுபோல அவருடைய அந்தர்யாமியாக இருந்து கொண்டும், அவர் இவனுடைய behalf-ல் செய்யும் அனேகக் கார்யங்களை மதித்து நிறைவேற்றிக் கொடுத்தும் பரமானுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகிறான். இந்த மூன்றாவது பாவத்தை 'அனுபவ'மாக்கிக் கொள்வதற்கு 'யுக்தி'யாகவே இத்தனை நாழி விஸ்தாரம் பண்ணிச் சொன்னது. மற்ற இரண்டு வித அனுபவங்களுக்கும் இது போலவே யுக்தி உண்டு. இன்றைக்கு என்னவோ தோன்றிற்று, இப்படியும் ஒரு பாவம், ஸாதனா மார்க்கம் - குருவிடமே அனன்ய பக்தி பண்ணுவது என்று இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லலாமென்று.

ஈசுவரனிடம் போக வழிமட்டும் காட்டுவபரென்றோ, ஈசுவரன் மாதிரியே அவனுக்கு ஸமமாக இருப்பவரென்றோ, நமக்கு இவரைவிட்டு ஈசுவரன்கூட வேண்டியதில்லையென்றோ எதுவோ ஒரு விதத்தில் ஒரு குருவிடம் பக்தி வைத்து நல்லதைத் தெரிந்து கொண்டு நல்ல வழியில் போவதற்கு அவரவர்களும் தன்னாலான முயற்சியைப் பண்ண வேண்டியது.

குருமுகமாக அறிவதன் சிறப்பு

நாமாகவே தெரிந்து கொள்வதைவிட, அதாவது புஸ்தகம் படித்தும் ஸ்வய அனுபவங்களாலும் மட்டும் தெரிந்து கொள்வதைவிட குருமுகமாகத் தெரிந்து கொள்வதில் என்ன சிறப்பு என்றால், நாமாகத் தெரிந்துகொள்ளும்போது, 'இவ்வளவு படித்தோம். இப்பேர்ப்பட்ட விஷயங்களை நம்முடைய அனுபவத்தாலேயே தெரிந்து கொண்டோம்' என்ற அஹங்காரம் ஏற்பட இடமிருக்கிறது. புஸ்தகப் படிப்பும் வேண்டியது

தான். குருவே புஸ்தகத்திலிருந்தும் உபதேசிக்கிறார். 'இது இது இன்னும் படி' என்றும் சொல்வார். அதே மாதிரி. அல்லது அதை விடவும், ஸ்வய அனுபவத்தாலும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான். குரு உபதேசமெல்லாமும் ஸ்வானுபூதியில் கொண்டு விடுவதற்குத்தானே? ஆனால் அப்படி ஒரு பெரியவரின் துணை, guidance இல்லாமல் நாமாகப் படிப்பு. அனுபவம் என்று போகும்போது, (தலையைத் தொட்டுக் காட்டி) கனத்துப் போகிற அபாயம் இருக்கிறது. குரு என்று ஒரு பெரியவரை வரித்து விட்டால் அவரிடம் அடங்கியிருப்பது, சுச்சுருஷை செய்வது என்று இருப்பதில் ஆத்மாவுக்கு மிகவும் ஹானிகரமான இந்த அஹங்காரம் அப்படியே நசிக்க வசதி ஏற்படுகிறது. வெறும் புத்தி வருத்தியாய் மட்டும் எல்லாம் முடிந்துபோய்விடாமல், அன்பு, தொண்டு ஆகியவற்றால் உள்ளம் பக்குவமாகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறதும், மூளை லெவலில் மட்டும் புரிகிறது மான தத்வங்கள், ஓர் அனுபவியின் மூலம் அவருடைய நிறைந்த அனுக்ரஹ சிந்தையோடு உபதேசமாக வரும்போது ஜீவனுள்ள சக்தியாக நமக்குள் போய் நம்மையும் ஸத்ய அனுபவத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறது. அந்தப் பெரிய அனுபவம் தனக்கு ஏற்படுவதிலும் சிஷ்யன் அஹங்காரப்பட முடியாது. எனென்றால் அஹங்காரம் நாசமாகி ஆத்மா மாத்திரம் பிரகாசிப்பதுதான் அந்த அனுபவமே! அதற்குக் குருவின் அனுக்ரஹம் ரொம்ப அவச்யம்.

எல்லோரும் முடிந்த அளவு குரு பக்தி செய்து சிரேயஸை அடைய வேண்டியது.

குருமூர்த்தியும் த்ரிமூர்த்திகளும்

எல்லாருக்கும் தெரிந்த, அல்லது தெரிந்ததாக நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற, ச்லோகம்:

குருர் - ப்ரஹ்மா குருர் - விஷ்ணு: குருர் - தேவோ மஹேச்வர: |
குருஸ் ஸாக்ஷாத் பரம்-ப்ரஹ்ம தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம: ||*

'குருதான் மும்மூர்த்திகளும். பரம்பொருளும் அவர்தான். அப்படிப்பட்ட அவருக்கு நமஸ்காரம்' என்று. ச்லோகம் சொல்கிறது.

மும்மூர்த்திகளின் பெயரைத் தனித்தனியாக ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் இந்த ச்லோகப்படி ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று மூன்று பேரில் எவருக்கும் பரப் பிரஹ்மம் என்றும், முழுமுதற் கடவுள் என்றும் சொல்லப்படும் ஸ்தானம் தரப்படவில்லை என்று தோன்றுகிறது. அவர்களை ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாக மட்டுமே வைத்திருக்கிறதென்று தெரிகிறது. அதாவது படைப்பது, காப்பாற்றுவது, ஸம்ஹாரம் பண்ணுவது என்ற ஒவ்வொரு காரியத்தை மட்டுமே அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் செய்வதாக ஆகிறதே தவிர, ஸர்வ கார்ய காரணங்களுக்கும் ஆதி காரணமாகவும் ஆதார சக்தியாகவும் இருக்கப்பட்ட மூலப் பொருளாக, பரப்ரஹ்மமாக, முழுமுதற் கடவுளாக அவர்களைச் சொல்லவில்லை என்று தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் மூன்று பேரையும் சொன்னவிட்டுத் தனியாக 'குருஸ்-ஸாக்ஷாத் பரம்-ப்ரஹ்ம' என்று சொல்வானேன்?

* இச் ச்லோகத்துக்கான விளக்கத்தை அருள் உரை 18-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள குருபக்தி என்ற கட்டுரையில் காணலாம்.

பிரம்மாவை முழு முதற் கடவுளாக என்றைக்குமே லோகத்தில் உபாஸித்ததாகத் தெரியவில்லை. பஹு-காலமாக ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்ற முறையில்கூட அவருக்கு உபாஸனை இல்லாமலே இருக்கிறது. இத்தனை பண்டிகைகள் இருக்கின்றன. பிள்ளையார் சதுர்த்தி, ஸ்கந்த ஷஷ்டி, ராமநவமி, கோகுலாஷ்டமி, வரலக்ஷ்மி விரதம், ஸரஸ்வதி பூஜை, நவராத்திரி, சிவராத்திரி - இவை எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்தவை. இவை போக இன்னம் அனேகம். பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்தால் அனேகமாகத் தினமும் ஏதாவது ஒரு தெய்வத்துக்கான ஒரு பண்டிகையாக இருக்கும்; ஒரு நாளிலேயே இரண்டு மூன்று சேர்ந்துகூட வரும். இப்படிக்கணக்கு வழக்கில்லாமல் பண்டிகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் இவற்றில் ப்ரம்மாவுக்கென்று ஒன்றுகூட நாம் கொண்டாடுவதாக இல்லை.

உங்களகங்களில் ஸ்வாமி விக்ரஹங்கள், படங்கள் எவ்வளவு வைத்திருக்கிறீர்கள்? ஆனால் ப்ரஹ்மாவுக்கு உண்டா? மஹாவிஷ்ணு சயனித்துக் கொண்டிருக்கும் கோலத்தில் படம் இருந்தால் அதில் பகவானின் நாபிக் கமலத்தில் அவர் இருப்பார். திருக்கல்யாணப் படங்கள் இருந்தால் அதில் 'பண்ணி வைக்கிற சாஸ்த்ரீ'களாக உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். ஆனால் அவர் பாட்டுக்கு கூட்டத்தோடு கூட்டமாக என்னவோ இருப்பாரே தவிர அவரை நாம் பூஜார்ஹமான (பூஜை பெறத் தகுதி பெற்ற) ஒருவராக நினைத்து வழிபடுவதென்பதில்லை. கூட்டத்திலே ஒருவராக அவர் வந்து நிற்பதோடு ஸரி.

நம் தேசத்தில் இத்தனை ஆயிரம் கோயிலிருந்தும், ஒவ்வொரு கோயிலிலும் ஏகப்பட்ட ஸன்னிதிகள் இருந்தும், அனேக உத்ஸவாதிகள் நடத்தப்பட்டபோதிலும் ப்ரம்மாவுக்கு எதுவுமே காணோம்! அபூர்வமாக எங்கேயாவது புஷ்கர் மாதிரி ஒரு ஷேத்ரத்தில்தான் தேடித்தேடி அவருக்குக் கோயில் பார்க்க முடிகிறது. பிரம்மா கோயில் என்றாலே புஷ்கரைத் தான் இன்று நினைக்கிறார்கள். நம்முடைய கும்பகோணத்திலேயே ப்ரம்மாவுக்குத் தனிக் கோயில் இருப்பது ரொம்பப் பேருக்குத் தெரியவில்லை. காஞ்சிபுரத்திலும் கும்பகோணத்திலும் தடுக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் கோயில் என்பார்கள். காஞ்சிபுரத்தில் நாம் ஜன்மாவில் பண்ணுகிறதற்கெல்லாம்

கணக்கு எழுதும் சித்ரகுப்தனுக்கு அபூர்வமாகக் கோயில் இருக்கிறதென்றால், கும்பகோணத்தில் ஜன்மாவைத் தரும் ப்ரம்மாவுக்கு அபூர்வமாகக் கோயிலிருக்கிறது! திருக்கண்டியூர் என்று திருவையாற்றுக்குக் கிட்டே இருக்கிறது. அது பரமசிவன் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஆதியில் இருந்த ஐந்து தலைகளில் ஒன்றைச் சேதித்த கேசுத்ரம். அங்கே சிவனுக்கு ப்ரஹ்மசிரக் கண்டசர் என்றே பேர். அங்கே ப்ரஹ்ம்மாவுக்கும் ஸன்னிதி இருக்கிறது. கொங்கு நாட்டிலுள்ள த்ரிமூர்த்தி கேசுத்ரமான பாண்டிக் கொடுமுடியிலும் இருக்கிறது. சிதம்பரத்தில் ப்ரஹ்மாவையே சண்டேச்வரர் என்று சொல்லி, (கனக) ஸபையைச் சுற்றி வரும்போது அவருக்கு ஒரு சின்ன கோஷ்டம் காட்டுகிறார்கள். திருச்சிராப்பள்ளிக்குப் பக்கத்தில் உத்தமர் கோயிலில் த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் ஸன்னிதி இருப்பதில் பிரம்மா இருக்கிறார். ஆனாலும் இதெல்லாம் ஸமுத்ரத்தில் ஒரு துளி மாதிரிதான். நம் தலையெழுத்தை எழுதுகிறவரின் தலையெழுத்து இப்படியிருக்கிறது!

அவருக்குப் பூஜை இல்லாமலிருப்பதற்கு ஒரு காரணம் சொல்வார்கள்.

பரமேச்வரன் ஜ்யோதிர்மயமான லிங்கோத்பவ மூர்த்தி யாக ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமாக நின்றார். அந்த ஜ்யோதிஸ் எங்கே ஆரம்பிக்கிறது, எங்கே முடிகிறது என்று தேடிக் கொண்டு ப்ரஹ்மாவும் விஷ்ணுவும் போனார்கள். 'நம் இரண்டு பேரில் யார் இதன் அடியையோ முடியையோ கண்டுபிடிக்கிறார்களோ அவரே பெரியவர்' என்று பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிப் புறப்படுகிறபோதே ப்ரஹ்மாவுக்கு, 'அடிபாகத்தைப் போய் நாம் தேடுவதா?' என்ற அஹந்தை உண்டாயிற்று. அதனால், 'நான் முடியைத் தேடுகிறேன்' என்று ஹம்ஸபக்ஷியின் ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு உயரே தேடிக்கொண்டு போனார். மஹாவிஷ்ணு எளிமையாக அடியைத் தேடிக்கொண்டு வராஹ ரூபத்தில் போனார். இரண்டு பேரும், ஒருத்தர் மேலேயும் மற்றவர் கீழேயுமாக, எவ்வளவு தூரம் போய் ச்ரமப்பட்டும் முடியாவது அடியாவது தெரிகிற அடையாளத்தையே காணோம். இனிமேலே முடியாது என்று களைத்துப்போய்த் திரும்பி விட்டார்கள். ஆனால் திரும்பின பிறகு மஹாவிஷ்ணு தம்மால் அடியைப் பார்க்க முடியவில்லை என்று ஒப்புக் கொண்டார்.

ப்ரஹ்மாவோ முடியைப் பார்த்துவிட்டதாகப் பொய் சொன்னார்.

அப்போதுதான் ஜ்யோதி ஸ்வரூபத்திலிருந்து பரமசிவன் வெளிப்பட்டு, 'பொய் சொன்ன ப்ரம்மாவுக்கு இனிமேல் பூஜையே நடக்காமல் போகட்டும்' என்று சபித்து விட்டார்; அந்தப்படியே இப்போதும் நடந்துவருகிறது - என்று கதை சொல்கிறார்கள். நான் (கதையின்) அவுட்லைன் மட்டும் தான் சொன்னேன்.

நிஜத்தைச் சொன்ன விஷ்ணுவுக்குப் பரமசிவன் சக்ரம் தந்தார், தம்முடைய உடம்பிலேயே இடது பாகத்தைக் கொடுத்தார் என்றெல்லாம் சொல்வார்கள்.

பரமேச்வரனின் முடியைத் தேடித் தேடிப் போனவரின் கோயிலையும் இன்று நாம் தேடித் தேடிப் பார்க்கும்படி இருக்கிறது.

ஆனால் இது சைவமான கதை. சைவர்கள் சொல்கிற கதை. வைஷ்ணவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். வருத்தப்படுவார்கள். ஆக்ஷேபிப்பார்கள்.

ப்ரஹ்மா தப்புப் பண்ணியதாக இன்னம் சில கதைகளும் உண்டு. கண்டியூர் கதைகூட அப்படித்தான். இல்லா விட்டால் அவருக்கு ஆதியில் இருந்த ஐந்து தலைகளில் ஒன்றை ஈச்வரன் எதற்காகக் கொய்ய வேண்டும்? இதுவும் சைவமான கதைதான்.

விஷ்ணு கோயில்களிலேயும் ஏன் ப்ரம்மாவுக்கு ஸன்னிதி இல்லை? வைஷ்ணவர்கள் உள்பட ஸகல ஹிந்துக்களுந்தானே ப்ரம்மாவுக்கு வழிபாடில்லாமல் வைத்திருக்கிறார்கள்? சிவ ஸுதர்களான விக்னேச்வரருக்கும், ஸுப்ரஹ்மண்யருக்கும் ஜாம் ஜாமென்று பூஜை, உத்ஸவம் நடக்கிறது போல விஷ்ணுவின் ஸுதரான ப்ரஹ்மாவுக்கு ஏன் இல்லை?

ப்ரஹ்மாவுக்கு வழிபாடு இல்லாததற்கு வைஷ்ணவர்கள் ஏதாவது கதை, காரணம் சொல்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. இப்போது ஒன்றும் ஞாபகம் வரவில்லை.

ச்ருதியிலேயே (வேதத்திலேயே) உள்ள ப்ராஹ்மணங்கள்

என்ற பிரிவுகளில் ப்ரஜாபதி தப்புப் பண்ணியதாகக் கதை இருக்கிறது. ப்ரஜாபதி என்பது ப்ரஹ்மாதான். ஸகல ஹிந்துக்களுக்கும் வேதம் ஆதாரமாக இருப்பதால் அந்த ப்ரஹ்மணக் கதை காரணமாகவே வைஷ்ணவர்கள் உள்பட எல்லாரும் அவரது வழிபாட்டை நிறுத்திவிட்டார்களென்று சொல்லலாம் என்று பார்த்தால், அதுவும் ஸரியாய் வரவில்லை. வேதகாலத்துக்கு அப்புறம் வெகுநாள்வரை ப்ரம்மாவுக்கு வழிபாடு நடந்துதான் வந்திருக்கிறது. கஷ்டம் என்றால் தேவர்கள் அவரிடம்தான் முதலில் ஓடியிருக்கிறார்கள். அஸுர, ராக்ஷஸரில் பலரும் அவரைக் குறித்துத் தபஸிருந்தே பெரிய வரங்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். முழுமுதல் தெய்வமாக அவர் வணங்கப்பட்டதாகத் தெரியாவிட்டாலும், முக்யத் தேவர்களில் ஒருவராக மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அப்புறம்தான் இது அப்படியே நின்று போய்விட்டதாகத் தெரிகிறது. வைஷ்ணவர்களும் ஏன் நிறுத்திவிட்டார்கள்?

நாம் பொழுது விடிந்தால் நூறு தப்புப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, ப்ரஹ்மா போன்றவர்கள் தப்புப் பண்ணிய கதைகளைச் சொல்லவே பிடிக்கவில்லை. 'சாமியாம், இப்படித் தப்புப் பண்ணித்தாம்!' என்று நாஸ்திகர்கள் கேலி செய்வது இவற்றைக் காட்டித்தான். அதனால் சைவமாகப் பார்த்தது போதும், வைஷ்ணவமாக வேறு துருவ வேண்டாமென்று தோன்றுகிறது.

ஒன்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

(அது) என்ன?

விஷ்ணுவுக்கு ஒரு பிள்ளை ப்ரம்மா. இன்னொரு பிள்ளை உண்டு. அவன்தான் மன்மதன். இரண்டு பேரும் லக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தமில்லாமலே பிறந்தவர்கள். ப்ரம்மா விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்தில் உண்டானார். மன்மதனை அவர் மானஸிகமாக - ஒரு பிள்ளை உண்டாகட்டும் என்று மனஸினால் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டார். அதனால் மனஸிஜன் என்று அவனுக்குப் பெயர். ப்ரஹ்மா கமலஜர். மூன்றாவது பிள்ளையாக மஹாவிஷ்ணு மோஹினி ரூபத்தில் சிவனிடம் பெற்ற சாஸ்தா இருக்கிறார். அவருக்குப் பூஜை இருக்கிறது. பெரிசாக வருத்தியாகியும் வருகிறது. ப்ரஹ்மாவுக்

குப் பூஜையில்லை. மன்மதனுக்கும் இல்லை.

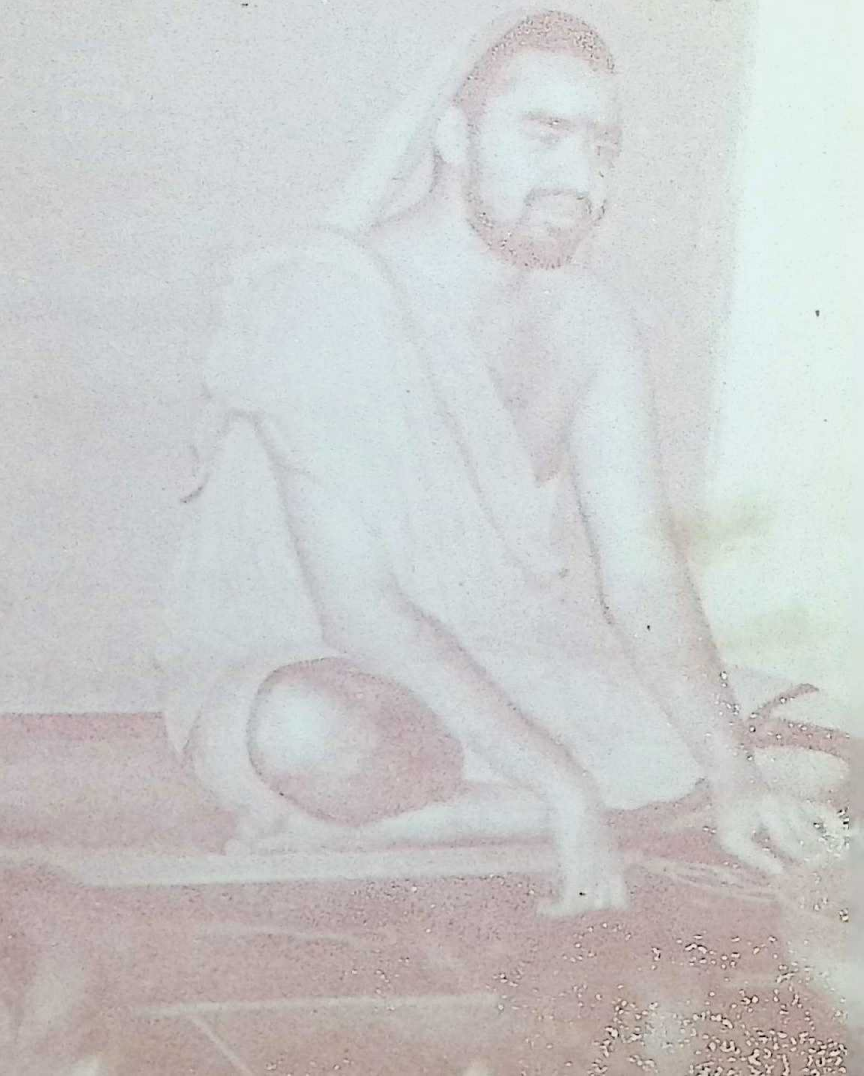
இதற்கு ஒரு காரணம் தோன்றுகிறது. மன்மதன், ப்ரஹ்மா இருவருமே ஒரு ஜீவன் ஜன்மா எடுப்பதற்குக் காரணமாக இருப்பவர்கள்தானே? புத்ரோத்பத்திக்குக் காரணமான வேகத்தை மன்மதன் உண்டாக்குகிறான். அப்புறம் எந்த ஜீவன் எந்தப் பிண்டத்தில் புகுந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பார்த்து ப்ரஹ்மா ஜன்மாவைக் கொடுக்கிறார்.

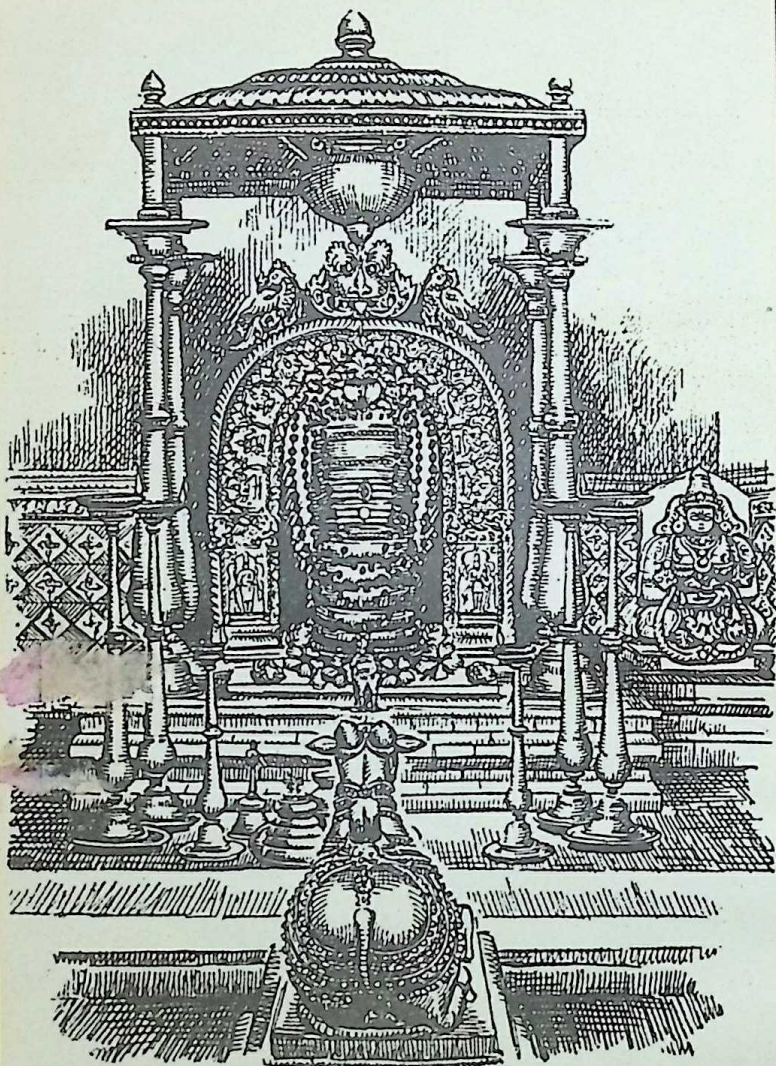
அத்தனை கஷ்டமும் நாம் ஜன்மா எடுத்ததால்தானே தெரிகிறது? ஸகல ஸமயாசாரங்களும், ஸாதனைகளும் ஜன்ம நிவ்ருத்தி, ஜன்ம நிவ்ருத்தி என்ற ஒன்றுக்காகத்தானே இருக்கிறது?

இதனால்தான் ஜன்மா ஏற்படக் காரணமான ப்ரஹ்மாவுக்கு வழிபாடில்லாமலாகியிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. மன்மதனுக்கும் இதே காரணம்தான். கூடுதலாக இன்னொன்றும்: எல்லா வேகங்களிலேயும் மஹா பொல்லாததாக, வெறிபிடித்ததாக இருப்பதை உண்டாக்கி ஜீவனை அலைக்கழிப்பவன் அவன்தானே? ஆனால் அவனைப் பற்றி இப்போது கேள்வியில்லை. பேச்சவாக்கில் அவன் விஷயம் வந்து விட்டது. குருவை மும்மூர்த்தியாகவும் சொல்லியிருக்கிறதென்று பார்த்ததில் முதல் மூர்த்தியான ப்ரஹ்மாவைப் பற்றித்தான் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

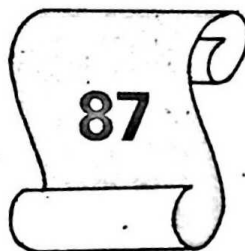
விகடன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

கூரு

புஜை இல்லாத காரணம்

கஷ்டத்துக்கெல்லாம் காரணமான பிறவிக்கு அவர் காரண மாயிருக்கிறாரே என்பதால்தான், 'இவருக்கென்ன வழிபாடு?' என்று கோபித்துக் கொண்டு நிறுத்திவிட்டோமோ என்னவோ என்று சொன்னேன்.

'பூர்வ காலங்களிலும் அவர்தானே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா? அப்போதெல்லாம் அவருக்கு நிரம்ப மரியாதை நடந்திருப்பதாகச் சொன்னீர்களே!' என்று கேட்டால், அந்தப் பூர்வ காலங்களில் இத்தனை அதர்மமும், பாபமும், அதனால் விளையும் கஷ்டங்களும் - இயற்கை உத்பாதங்கள் என்பவை கூட மனிதர்கள் செய்கிற பாபத்தின் விளைவாக ஏற்படுபவை தான், இவையும் - இல்லை. துஷ்ட சக்திகள் என்றைக்கும் இருக்கத்தான் செய்திருக்கின்றனவென்றாலும், பிற்காலத்தில் ஆனதுபோல அவை பூர்வத்தில் தலைவிரித்தாடவில்லை. அதனாலே இந்த லோகத்தில் ஜீவயாத்ரை நடத்துவது, ஜன்மா எடுப்பது என்பது இப்போது போல அப்போது அவ்வளவு நொந்து கொள்ளும்படியாக இருந்திருக்காது. தெய்வ ஸம்பந்தமாக அனேக விஷயங்கள் எங்கு பார்த்தாலும் நடப்பதாகவும், யாக யஜ்ஞாதிகள் நிரம்ப நடப்பதாகவும், அவதார புருஷர்களும் மஹான்களும் ரிஷிகளும் நிறைய இந்தப் பூலோகத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாகவுமிருந்த அந்தக் காலத்தில் 'ஜன்மா ஏன் கொடுத்தார்?' என்று ப்ரம்மாவிடம் ரொம்பக் கோபப்பட வேண்டி இருந்திருக்காது என்று ஸமாதானம் சொல்லலாம்.

வைஷ்ணவ ஆலய மூர்த்திகள்

வைஷ்ணவர்களின் கோயில்களை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே நவக்ரஹங்கள் கூடத்தான் கிடையாது. பெருமாள், பெருமானோடு இணைபிரியாத தாயார், அவருடைய வாஹனம், அவருடைய அவதாரங்கள், அவரையே சேர்ந்த பார்ஷதர்கள், அவருடைய பக்தியிலேயே ஸதாவும் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆழ்வார்கள், வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்துக்கே ஏற்பட்ட ஆசார்ய புருஷர்கள் - என்பதாக முழுக்க முழுக்க விஷ்ணு ஸம்பந்தமிருப்பவர்களுக்குத்தான் அவருடைய ஆலயங்களில் இடம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். நவக்ரஹங்களை இப்படிச் சொல்ல முடியாதல்லவா? வைஷ்ணவர்களைப் பற்றி 'மறந்தும் புறந்தொழார்' என்பார்கள். பெருமாள், அப்புறம் பெருமானே ஸகலமும் என்று அவருக்கே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள், ஸேவை செய்கிறவர்கள், வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகர்கள் ஆகியவர்கள் தவிர, புறம்பாக உள்ள எவரையும் அவர்கள் 'தொழமாட்டார்கள்'.

ப்ரஹ்மா விஷ்ணுவின் ஸாக்ஷாத் புத்ரர்தான். தகப்பனாரை மிகவும் மதித்து அவருக்கு அடங்கியே இவர் இருந்ததாகத்தான் புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ஆனாலும் அவரிடமே உருகி உருகிப் பக்தி பண்ணிக்கொண்டு, தாஸ்யம் பண்ணிக்கொண்டு அவர் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஸ்ருஷ்டி என்று தனக்குத் தனி ஆபீஸ் வைத்துக் கொண்டுதான் நடத்தி வருகிறார். அதாவது, வைஷ்ணவர்கள் முழுமுதற் கடவுளாகக் கருதும் நாராயணனே த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான பாலனகர்த்தாவாக ஒரு வேஷம் போட்டுக்கொள்ளும்போது, அந்த த்ரிமூர்த்திகளில் இன்னொருவராக, அதாவது அவருக்கு ஸம ஸ்தானத்திலிருப்பவர் போல, இவர் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக இருக்கிறார். பெருமானின் அவதாரமாகவோ, அல்லது அடியாராகவோ

இருப்பவருக்குத்தான் வைஷ்ணவ ஆலயங்கள் இடம் தருமே தவிர, அவருக்கு ஸமதை மாதிரி ஒரு ஸ்தானத்திலுள்ள இன்னொருவருக்குத் தராது. அதனால்தான் விஷ்ணு ஆலயங்களிலும் ப்ரம்மா இல்லை போலிருக்கிறது!

ஆனாலும் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவராக இருக்கிற அவருக்கு, நாலு வாயாலும் நாலு வேதங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு அந்த மந்த்ர சக்தியாலேயே ஸ்ருஷ்டி செய்கிறவருக்கு, ஆலயத்தில் இடமில்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்று ஆகம சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று செய்திருக்கிறார்கள். மூல ஸ்தான விமானத்தின் மேல், கர்ப்பக்ருஹ வாசலுக்கு முன்று பக்கத்திலும் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒவ்வொருவரை வைப்பது என்று விதி செய்து, அதில் ப்ரஹ்மாவுக்கும் பிம்பம் வைக்கப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். யாரும் அதிகம் கவனிக்காத இடத்தில், கவனித்தாலும் 'ஸ்வாமி' என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்ளாமல், பொம்மை பார்க்கிற மாதிரி நினைக்கிற இடத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள்!

ஜன்மாவைக் கொடுக்கிறவர், மாற்றமுடியாததாகத் தலையில் எழுதிவிடுகிறவர் - அதற்குப் பேரே 'ப்ரம்மா லிபி' என்றுதானே சொல்கிறோம்? - என்பதற்காக ப்ரம்மாவைப் பூஜிக்க மாட்டோமென்றால் அது வாஸ்தவத்தில் ஸரியில்லை தான். எய்தவன் இருக்க அம்பை நொந்து கொள்கிற காரியம் தான். நொந்து கொள்ள வேண்டியது நம்மையேதான். ப்ரஹ்மாவை அல்ல. பூர்வத்தில் நாம் ஏகமாகப் பண்ணி, தீர்ந்துபோகாமலே பெரிசாகக் கர்மா மூட்டையைக் கட்டியிருக்கிறோம். நாமே கட்டிக்கொண்ட மூட்டைதான். அவர் (ப்ரம்மா) எதையோ பிடித்துப் போட்டுக் கட்டவில்லை. அத்தனை கர்மாவையும் ஒரு புருஷாயுஸில் அனுபவித்துத் தீர்க்க முடிவதில்லை. தேஹ தர்மமென்று ஒன்றை ஈச்வரன் வைத்திருப்பதில் அது வ்யாதி, வக்கை என்று எதற்கோ ஆளாகி ஒரு நாள் ஜீர்ணித்துப் (அழிந்து) போகிறது. அதற்குள் கர்மா தீர்ந்திருக்கவில்லை. மூட்டையில் பாக்கியிருக்கும்போதே சரீரம் போய்விடுகிறது. இப்போது என்ன பண்ணுவது? சரீரத்தை விட்டுப்போன உயிருக்கு மோகஷம் கொடுத்து அதைப் பரமாத்ம தத்வத்தில் கரைப்பதற்கில்லை. இத்தனை கர்மா பாக்கி இருப்பவர்களுக்கு அந்த நித்யானந்த நிலையை

எப்படிப் பகவான் தருவான்? பின்னே அந்த உயிர் என்ன ஆவது? ஆவியாக, பேயாக, பிசாசாக உலாவ விடலாமா என்றால் மனுஷ ரூபத்தில் பண்ணிய கர்மாவை ஆவி ரூபத்தில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் அந்த ஆவிக்கும் க்ஷுத் - த்ருஷ்ணாதிகள் (பசி, தாஹம் முதலியன) உண்டு. ஆகையால் கர்மாவையும் தீர்க்காமல், பசி, தாஹம் என்று தவித்துக் கொண்டு அது பாட்டுக்குச் சிரகாலமும் (என்றென்றைக்கும்) திரிய வேண்டியதாகத் தானிருக்கும். இவை தீர யாரையாவது பிடித்து ஆட்டி, அவர்களை உறிஞ்சி ஆஹாரம் முதலானதைப் பெற்று பாப மூட்டையை ஜாஸ்தியாக்கிக் கொள்ளும். இப்படியெல்லாம் ஆகாமலிருப்பதற்குத்தான் இன்னொரு உடம்புக்குள் சேர்த்து இன்னொரு ஜன்மா தருவது என்று பரமர்த்மா திட்டம் பண்ணி, இந்தக் கார்யத்தைச் செய்யும் அதிகாரியாக ப்ரஹ்மாவை வைத்திருக்கிறான். நல்லதைப் பண்ணி நாம் மூட்டையைக் கரைத்துக் கொள்வதற்காக அவன் கருணையுடன் மறுபடி மறுபடி சான்ஸ் கொடுக்கிறானென்பதே உண்மை நிலை. அப்படியிருக்க நாம் சான்ஸைத் தவறவிட்டு, மேலும் தப்புப் பண்ணிக்கொண்டே மூட்டையை இன்னும் பெரிசாக்கிக் கொண்டு, இன்னொரு ஜன்மா, அப்புறமும் பல ஜன்மாக்களென்று ஆக்குகிறோமென்றால் இதற்கு ப்ரஹ்மா விடம் குறைப்பட்டுக் கொண்டு என்ன புண்யம்?

ஆனாலும் நம்முடைய நிலையில், இப்படி இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மொத்துபட்டுக் கொண்டு கிடக்கும்போது, ஜன்மாவைத் தரும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்ற பக்தி தோன்றத்தான் மாட்டேனென்கிறது.

திரிமூர்த்திகள், அவர்களுக்கும் ஆதாரமான பரப்ரஹ்மம் என்று குருவைக் கொண்டாடும் விஷயமாகக் கொஞ்சம் அலசிப் பார்க்கலாமென்று ஆரம்பித்தேன். முதல் மூர்த்தியான ப்ரஹ்மா விஷயத்தின் அலசல் நீண்டுவிட்டது.

திரிமூர்த்திகளை முதலில் சொல்லியிருக்கிறது: குருர் - ப்ரஹ்மா, குருர் - விஷ்ணு, குருர் - தேவோ மஹேச்வர:

ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்ரர் என்று சொல்வார்கள். ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - சிவன் என்பதில்லை. சிவபக்தர்கள் சிவன் மும்மூர்த்திகளில் ஸம்ஹார மூர்த்தியாக இருப்பவன் அல்ல

என்பார்கள். சிவனுடைய அனேக ரூபங்களில் ஒன்றுதான் ருத்ரன் என்பார்கள். சிவன்தான் பரமாத்மா. ஸரியாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஆண்பாலில் சிவன் என்று சொல்லாமல் அஃறிணையாக சிவம் என்றே சொல்வார்கள்! அந்தச் சிவம்தான் ஸகல க்ருத்யங்களுக்கும் காரணமான முழு முதற்கடவுள். ஸகல க்ருத்யமும் அடங்கிப்போன சாந்தமும் அதுதான். அதிலிருந்தே லோக வ்யவஹாரார்த்தம் ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹார க்ருத்யங்களைச் செய்யும் ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்ரர் தோன்றுவது. சைவத்தில் - சாக்தத்திலும்தான் - இந்த மூன்றோடு இன்னும் இரண்டு க்ருத்யங்கள், பஞ்ச க்ருத்யம் என்பதாக. திரோதானம் அல்லது திரோபவம் என்பது ஒன்று. அதுதான் மாயை. லோகத்தை எதிலிருந்து எப்படி உண்டாக்கினான்? அதுதான் புரியவே மாட்டேன் என்கிறது. ஏதோ ஒரு மாயா சக்தியால் இப்படி எல்லாவற்றையும் செப்பிடு வித்தை காட்டுகிறான். அதுதான் திரோதானம். மும்மூர்த்திகளின் கார்யங்களுக்கும் அடிப்படையானது அதுதான். பஞ்ச க்ருத்யத்தில் பாக்கியிருப்பது 'அனுக்ரஹம்'. எப்படியோ ஜீவனுக்குக் கர்மா என்ற ஒன்று ஏற்பட்டபின் அதை அனுபவித்தால்தானே தீர்க்க முடியும்? அதற்கு (1) சரீரம், (2) அதன் புறக்கரணம் மட்டுமின்றி அகக்கரணம் (மனஸ், புத்தி முதலியவை), (3) இவற்றை வைத்துக்கொண்டு வினையை அறுவடை செய்கிற களமாக உள்ள இந்த ஜகத் என்பது, (4) அறுவடையை அனுபவிப்பது என்பவை தேவையாயிருக்கின்றன. (முறையே) தனு, கரணம், புவநம், போகம் என்று சொல்லும் இந்த நாலையும் பரமாத்மா கொடுப்பதுதான் 'அனுக்ரஹம்'. இது சின்ன அனுக்ரஹம். பெரிய அனுக்ரஹம், கடைசியில் இதெல்லாவற்றிலிருந்தும், அதாவது திரோதானத்தினால் உண்டான மாயா லோக வாழ்க்கையிலிருந்தே, ஜீவனை விடுவித்து மோக்ஷ பதத்தைத் தருவதுதான். நடராஜாவின் குஞ்சிதபதம் அந்தப் பதத்தைத் தான் தருகிறது. அதனால்தான் தூக்கிய திருவடி என்று அதற்கு ஏற்றம்.

நடராஜாவின் நாட்டியத்திற்குப் பஞ்சக்ருத்ய பரமானந்தத் தாண்டவம் என்று பெயர். ஒரு கையில் அவர் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற டமருகத்தின் சப்தத்தினால்தான் ஸ்ருஷ்டி உண்டாகிறது. அபயஹஸ்தத்தினால் 'ஸ்திதி' என்ற பரிபாலனம் செய்

கிறார். இன்னொரு கையிலிருக்கும் அக்னியால் ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார். முஸலகனின் மேலே ஊன்றியிருக்கிற அவருடைய வலது பாதத்தால் திரோதான க்ருத்யத்தை நடத்து கிறார். முடிவாக, குஞ்சிதபாதம் என்ற இடது திருவடியைத் தூக்கிக் காட்டி, 'இதைப் பிடித்துக் கொண்டால் அதுதான் மோக்ஷானுக்ரஹம்' என்று தெரிவிக்கிறார்.

நடராஜா சிவம் என்ற பரமாத்மாவாக, ஸகல கார்யகாரண மூலமாக இருப்பவர். அவரிடமிருந்து ஒவ்வொரு கார்யத்திற்கு ஒவ்வொரு மூர்த்தி வருகிறார். இப்படி வரும்போது ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரத்துக்கு, ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்ரர்கள் இருப்பதுபோல திரோபவ, அனுக்ரஹ கர்த்தாக்களாகவும் இரண்டு மூர்த்திகள் இருக்க வேண்டுமல்லவா? திரோபவ கர்த்தாவுக்குத்தான் 'ஈச்வரன்' என்று பெயர். நடைமுறையிலும், இதர சாஸ்த்ரங்களிலும் 'ஈச்வரன்' என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் கொடுத்தாலும், சைவ சாஸ்த்ரப்படி 'ஈச்வரன்' என்றால் திரோபவம் என்கிற மாயையைச் செய்யும் மூர்த்தி என்றே அர்த்தம். வெறுமே ஈச்வரன் என்று சொல்லாமல் 'மஹேச்வரன்' என்பார்கள். 'அனுக்ரஹ' கர்த்தாவுக்கு ஸதாசிவன் என்று பேர்.

கருங்கச்சொன்னால், சைவ சாஸ்திரப்படி, சிவம் என்ற பரமாத்ம வஸ்து ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்ர - மஹேச்வர - ஸதாசிவர்களைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹார - திரோதான - அனுக்ரஹங்கள் என்ற பஞ்ச க்ருத்யங்களைச் செய்கிறது. சாக்தத்தில் சிவத்துக்குப் பதில் சக்தியைப் 'பஞ்சக்ருத்ய பராயணா' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ருத்ரன் ஸம்ஹார கர்த்தா. ('குருர் ப்ரஹ்மா') ச்லோகத் திலோ 'மஹேச்வர:' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'குருர் - தேவோ - மஹேச்வர:'. ஆனாலும் இங்கே மஹேச்வரன் என்பதைத் திரோதானகர்த்தா என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் ஸம்ஹாரகர்த்தா என்று பண்ணிக்கொள்வதுதான் பொருத்தம். முதலில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு என்று ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி கர்த்தாக்களைச் சொன்னதால் அடுத்து ஸம்ஹார கர்த்தாவைச் சொல்வதுதானே பொருத்தம்? சைவ சாஸ்த்ரப்படி நுணுக்கமாகப் போகாமல் ஸாதாரணமாக சிவம், சிவன், ஈச்வரன்,

மஹேச்வரன், ருத்ரன் என்ற எல்லாவற்றையும் ஒருவனுக்கே பேராகச் சொல்வதுபோலவே இங்கேயும் சொல்லியிருக்கிற தென்று அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தப்படி பார்த்தால் விஷ்ணு என்பவர் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவராக ஜகத் பரிபாலனம் பண்ணுவதோடு மட்டும் முடிந்துவிடவில்லை. அவர்தான் முழு முதற்கடவுள். பூர்ணசக்தியாக இருக்கப்பட்ட அவருடைய அம்சங்களாக, அவருக்கு அடங்கி நடப்பவர்களாகத்தான் எல்லாத் தேவர்களும் - முத்தொழில் செய்யும் தேவர்கள் கூடத்தான் - தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆனாலும் சைவர்கள் பஞ்சக்ருத்யம், ஐந்தொழில் என்று முத்தொழிலுக்கு மேலே இரண்டைச் சொல்லி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு தேவதையைச் சொல்வதுபோல வைஷ்ணவர்கள் சொல்லக் காணோம். ஸம்ஹார மூர்த்தியான ருத்ரனுக்கு வேறேயாக திரோதானத்துக்கு மஹேச்வரனென்றும், அனுக்ரஹத்துக்கு ஸதாசிவனென்றும் சைவர்கள் சொல்வதுபோல திரோதான, அனுக்ரஹ மூர்த்திகளாக இருவரைப் பரிபாலன மூர்த்தியான விஷ்ணுவுக்கு வேறேயாகப் பேர் கொடுத்து வைஷ்ணவர்கள் சொல்வதில்லை. பரம், வ்யூஹம், விபவம், அர்ச்சை, அந்தர்யாமி என்று அவர்களும் ஐந்தைச் சொல்லி அவற்றுக்கான அனேக விஷ்ணுமூர்த்திகளைச் சொன்னாலும் அது வேறுவிதமான 'க்ளாஸிஃபிகேஷ்'னாக இருக்கிறது. கவனித்துப் பார்த்தால், பஞ்ச க்ருத்ய 'ஐடியா' அதில் அடங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு முக்யத்வம் கொடுத்து ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்வதாகத் தெரியவில்லை. ருத்ரன் என்று பெயருள்ளவனுக்கு மேலே சிவன் என்கிறதுபோல விஷ்ணு என்று பெயருள்ள பரிபாலன கர்த்தாவுக்குமேலே தனிப்பெயரோடு ஒரு முழுமுதலை அவர்கள் சொல்லவில்லை. நாராயணன் என்ற பெயருக்கு வைஷ்ணவத்தில் உசந்த மதிப்பு உண்டு. அஷ்டாக்ஷரீ என்றும், த்வயம் என்றும் அவர்களுக்கு முக்கியமாக இருக்கப்பட்ட இரண்டு மந்த்ரங்களிலும் நாராயண நாமாதான் இருக்கிறது. ஆனாலுங்கூட 'நாராயணன்தான் முழுமுதற் கடவுள்; விஷ்ணு அவனுக்கு அடங்கிய, அவனுடைய அம்சம்' என்று பிரிந்திருக்கவில்லை. ஸமய ஸம்பிரதாயத்துக்கே விஷ்ணுவின் பெயரை வைத்து 'வைஷ்ணவம்' என்றுதானே பெயர் இருக்கிறது? 'விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம்', 'விஷ்ணு புராணம்' என்றெல்லாம்

சொல்லும்போது விஷ்ணுவேதான் முழுமுதல் தெய்வமாக இருக்கிறார். (உடனுள்ள வைஷ்ணவரிடம் விசாரணை செய்து விட்டு) 'விஷ்ணு' என்பது வேதத்தை அனுஸரித்து வந்த வைதிகமான பெயரென்றும், 'நாராயணன்' என்பது பாஞ்சராத்ரம் என்பதாக வைஷ்ணவர்களுக்கு முக்யமாக இருக்கிற தந்த்ரத்தை அனுஸரித்து வந்த தாந்த்ரிகமான பெயரென்றும் இவர் சொல்கிறார். (சிரித்துக்கொண்டே, அவஸரமாக:) நான் சொல்லலை, நான் சொல்லலை - இவர், வைஷ்ணவர், சொல்வதைத்தான் ஒப்பிக்கிறேன்!

குரவே நம:

(குரு - ப்ரஹ்மா) ச்லோகத்துக்குப் போகலாம். அதில் முதலில் குருவை ப்ரஹ்மா என்றும், அப்புறம் விஷ்ணு என்றும் சொல்லி மூன்றாவதாக மஹேச்வரன் என்று சொல்லி முத்தொழில் புரியும் மூன்று மூர்த்திகளாகக் காட்டிவிட்டு, முடிவாக அவரே முழு முதல் தெய்வமான 'ஸாக்ஷாத் பர ப்ரஹ்மம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஐந்தொழில் என்பது சைவர்களும் சாக்தர்களும் மட்டுந்தான் சொல்வது. பொதுவாக உலகத்தில் சொல்கிறபடி (ச்லோகத்திலும்) முத்தொழிலைச் சொல்லி, அவற்றுக்குரிய மூர்த்திகளைச் சொல்லி அப்புறம் மூலப்பரம்பொருளைச் சொல்லி, குருதான் இந்த மூர்த்திகள் யாவரும்; அவருக்கு நமஸ்காரம் - 'தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:' என்று முடித்திருக்கிறது. 'குருமூர்த்தியாக உள்ள அவருக்கு - 'தஸ்மை' என்றால் 'அவருக்கு' - நமஸ்காரம்'.

அத்வைத சாஸ்த்ரங்கள் அத்தனையையும் பிழிந்து ஸாரமாகத் தருவதுபோல ஆசார்யாள் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம் ஒன்று செய்திருக்கிறார். 'தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகம்' என்று

சொல்வார்கள். அஷ்டகம் என்றால் எட்டு ச்லோகம் கொண்ட ஸ்தோத்ரம். ஆனாலும் இதில் எட்டுக்குப் பிறகும் சில ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன. (நூற்பயனைச் சொல்லும்) பலச்சுருதியாக ஒரு ச்லோகம் மாத்திரமில்லாமல் மேலும் நானைந்து ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன. எல்லாமே ரொம்ப அர்த்த புஷ்டியும் அழகும் கொண்டவை. 'குரு - ப்ரஹ்மா' ச்லோகத்தில் 'தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்று முடித்திருப்பது போலவே, ஆசார்யாரும் அந்த ஸ்தோத்ரத்தில் (முதன் ஒன்பது ச்லோகங்களில்) ஒவ்வொரு ச்லோகத்தையும்

தஸ்மை ஸ்ரீ குரு மூர்த்தயே நம இதம் ஸ்ரீ தக்ஷிணா
மூர்த்தயே

என்று முடித்திருக்கிறார்.

த்ரிமூர்த்திகளாகவும் அவர்களுக்கும் மூலப்பொருளான பரம்பொருளாகவும் குரு இருப்பதால் அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டுமென்றால், வேடிக்கையாக, 'ஏன்? எதற்காக?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது! வேடிக்கை என்றால் வெறும் தமாஷ் இல்லை. வம்பு மாதிரி, வாதம் மாதிரி 'த்ரிமூர்த்தி, பரப்ரஹ்மம் ஆகியனவாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும், அதற்காக ஏன் ஐயா நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. வேடிக்கை, வாதம் இரண்டும் கலந்து!

**முத்தொழில்
புரிபவர்
என்பதற்காக
வழிபாடில்லை!**

ச்லோகத்தில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று மூன்று பேரை வரிசையாகச் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் பரப்ரஹ்மம் என்பதால் அந்த மூன்று பேரை ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார மூர்த்திகளாகவே காட்டியிருக்கிறது என்பது வெளிப்படை. இத்தனை நாழி அதைப் பற்றித்தான் விசாரித்தோம்.

தேவர்களெல்லாம் எந்தக் கஷ்டமானாலும் ப்ரம்மாவிடம் தான் முதலில் முறையிடுவார்கள். அஸுரர்களிலும் பல பேர் தபஸ் பண்ணி அவரிடமிருந்து வரம் பெற்றிருக்கிறார்கள் - என்னும்போது அவர்கள் அவரை ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா என்று மட்டும் வைத்து அவரிடம் போய்ப் பிரார்த்திக்கவில்லை. தெய்வசக்தி என்று பொதுவாகச் சொல்கிறோமே, அந்தச் சக்தி நிரம்பிய ஒருவர் என்றுதான் அவரிடம் இவர்கள் போயிருக்கிறார்கள். தங்களுக்கு ஏதேதோ ஸௌக்யங்களை, போக போக்யங்களை அவர் கொடுக்க வேண்டும்; பிரார்த்திப்பது தேவர்களானால், அஸுரர்கள் அழிந்து போக அவர் அருள் புரியவேண்டும்; அல்லது பிரார்த்திப்பது அஸுரர்களானால், தேவர்களை அழிக்க அவர் பலம் தரவேண்டும் என்றுதான் அவரிடம் போயிருக்கிறார்கள். இதில் ஸௌக்யம் போகபோக்யம் கொடுப்பதென்பது பரிபாலனத்தைச் சேர்ந்தது. அது த்ரிமூர்த்திகளில் விஷ்ணுவின் கார்யம். அஸுரர்கள் அழிவது, அல்லது தேவர்கள் அழிவது என்றால் அதுவோ ருத்ரனின் கார்யம். இவற்றுக்காகத்தான் அவர்கள் ப்ரஹ்மாவிடம் போயிருக்கிறார்கள். ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக அவர் செய்யக் கூடிய எதையோ கேட்டுக்கொண்டுதான் அவர்கள் அவரிடம் போனார்களென்றில்லை.

தனக்கு சிரஞ்ஜீவிதவம் வேண்டுமென்று பல அஸுரர்கள் அவரிடம் ப்ரார்த்திக்க அவரோ, 'அப்படி அன்-கண்டிஷனலாக வரம் தர எனக்குச் சக்தியில்லையப்பா! மரணம் வராமலிருக்க ஏதாவது கண்டிஷன் வேணுமானால் போட்டுக் கேளு; தருகிறேன்' என்று சொல்வதாகப் பல புராணங்களில் பார்க்கிறோம். இதிலிருந்து அவர், 'வெறும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா இல்லை, எதையும் செய்ய வல்லவர்' என்ற நம்பிக்கையிலேயே வரம் கேட்பவர்கள் அவரிடம் போயிருக்கிறார்களென்றும், ஆனால் அவரோ தாம் ஸர்வசக்தி படைத்தவரல்ல என்றே தம்மைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாரென்றும் ஆகிறது.

யாராவது சிலபேர் அவரிடம், 'இப்படியிப்படி அடுத்த ஜன்மா கொடுங்கள்' என்று வரம் கேட்டிருக்கலாம். அல்லது பிள்ளைவரம் கேட்டிருக்கலாம். இவர்கள் வேண்டுமானால் ஒருவேளை அவர் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா என்பதால் மட்டுமே அவரை இம்மாதிரிக் கேட்டிருக்கலாமோ என்னவோ? ஆனால்

இதே வரத்தை இதர தெய்வங்களிடமும் - சிவன், விஷ்ணு, அம்பாள், ஸுப்ரமணியர் போன்றவர்களிடமும் - பல பேர் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் பிறப்பு ஸம்பந்தமான வரமானால் படைப்புக்கே ஏற்பட்ட ப்ரம்மாவிடம்தான் போக வேண்டுமென்று பொதுக் கருத்து இல்லை என்றே ஏற்படுகிறது. இதையே இன்னொரு தினுஸில் திருப்பிப் பார்த்தால் படைப்புக் கடவுள் என்ற முறையில்தான் ப்ரம்மாவிடம் போய் ஒன்றை வேண்டிக் கொண்டார்களென்று இல்லை என்று தெரிகிறது.

இதேபோல விஷ்ணுவையும், சிவனையும் பலபேர் உபாஸித்து இஹ - பர ஸௌக்யங்களில் அத்தனையையும், பரம ஞானத்தையும், மோக்ஷத்தையும்கூடப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்னும்போது அவர்கள் அந்த இரண்டு பேரையும் பரிபாலன கர்த்தா, ஸம்ஹார கர்த்தா என்று மாத்திரம் வைத்து ஆரதிக்கவில்லையென்று தெரிகிறது. இவர்களை வேண்டிக்கொண்டு, தபஸ் முதலானது பண்ணியே பலர் புத்ரவரம் பெற்றிருக்கிறார்கள். 'ராஜா இருந்தான்; அவனுக்கு எல்லா ஸௌக்யங்களும் இருந்தன; ஆனால் பிள்ளை இல்லையே என்ற பெரிய குறை மட்டும் இருந்தது; இல்லாவிட்டால், யாரோ ஒரு ரிஷி இருந்தார்; அவருக்கு மனஸில் எவ்வளவோ சாந்தி இருந்தும் பித்ரு ருணம் (மூதாதையரின் கடன்) தீர்க்கப் பிள்ளையில்லையே என்பது விசாரமாயிருந்தது; அந்த ராஜா, அல்லது ரிஷி விஷ்ணுவை, அல்லது சிவனைக் குறித்துத் தபஸ் பண்ணினார்; விஷ்ணுவோ சிவனோ ப்ரஸன்னமாகிப் புத்ர வரம் கொடுத்தார்' என்று அனேகம் கதைகள் பார்க்கிறோம். இங்கேயெல்லாம் ப்ரஹ்மாவுக்குரிய ஸ்ருஷ்டியை இந்த இரண்டு பேர் செய்திருப்பதாக ஆகிறது. அதோடு, தேவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள், ரிஷிகள் பிரார்த்தித்தார்கள் என்று மஹாவிஷ்ணு அவதாரத்துக்கு மேல் அவதாரமாக எடுத்து ஹிரண்யன், ராவணன், கம்ஸன் என்று பல பேரை ஸம்ஹாரம் பண்ணியிருக்கிறார். சிஷ்ட பரிபாலனம் என்று அவர் பண்ணுவதே பூர்வயுகங்களில் முக்யமாக துஷ்ட நிக்ரஹமாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. சிவனைப் பார்த்தால் அவர் எத்தனையோ பக்தர்களுக்கு ஆயுராரோக்யம், ஐச்வர்யம் என்று வாரி வழங்கியிருக்கிறார். ஸ்தல புராணங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ராஜாக்கள் கட்டிய அனேக சிவாலயங்

கள் இருக்கின்றன அல்லவா? ஒரு ராஜாவின் கொடூரமான நோயை ஈச்வரன் ஸொஸ்தம் செய்தான், ஒரு ராஜா ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டில் வனித்தபோது அவன் இந்த லிங்கத்தைப் பூஜித்துத்தான் ஈச்வரன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுத்தான், அதற்காகவே அவர்கள் இந்த ஆலயத் திருப்பணி செய்தார்கள் என்று (ஸ்தல புராணங்களில்) இருக்கும்.

(இவற்றிலிருந்து) என்ன தெரிகிறதென்றால், ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியோரிடமிருந்து பல பேர் பலவிதமான வரங்கள் பெற்றிருக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் அந்த மூவரையும் எல்லாம் செய்யக்கூடிய தெய்வ சக்தி நிரம்பியவர்கள் என்றுதான் பூஜித்திருக்கிறார்களேயொழிய, இவர் ஸ்ருஷ்டி மட்டும் செய்பவர், இவர் ஸ்திதிக்கு மட்டும் அதிகாரி, இவர் ஸம்ஹாரம் மட்டும் செய்பவர் என்று நினைத்து அவர்களை ஆராதிக்கவில்லை.

ஆனால் இந்த (குருர் - ப்ரஹ்மா) ச்லோகம் போகும் ரீதியிலிருந்தோ ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாக இவர்கள் இருப்பதற்காகவே, அல்லது அந்த அதிகாரத்தில் மாத்திரம் அவர்களை வைத்தே, அவர்களுடைய உருவமாயுள்ள குருவுக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும், நமஸ்கரிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதாகத் தெரிகிறது. 'இவர்தான் ப்ரஹ்மா, இவர்தான் விஷ்ணு, இவர்தான் மஹேச்வரன்' என்று சொல்லி, 'இவருக்கு நமஸ்காரம் - குரவே நம:' - என்று முடித்தால், 'அந்த மூன்று கார்யங்களைப் பண்ணுவதற்காகவே அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய நமஸ்காரத்தை இவருக்குச் செய்' என்பதாகத்தானே அர்த்தம் கொடுக்கிறது? நமஸ்காரம் என்றால் உபாஸனை என்று அர்த்தம். ஒருவரைப் பக்தியோடு உபாஸித்து ப்ரார்த்திப்பதற்கு நமஸ்காரத்தை அடையாளமாகச் சொல்லியிருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

இங்கேதான், வேடிக்கையேர், வம்போ, வாதமோ, எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், வருகிறது!

ஸ்ருஷ்டிக்குத்தான் சாமி, ஸ்திதிக்குத்தான் சாமி, ஸம்ஹாரத்துக்குத்தான் சாமி என்று ஒருவரை வைத்துவிடும்போது

அவரைப் பக்தி பண்ணி உபாஸிக்க வேண்டியதே இல்லை! நமக்கு ஸந்தோஷகரமான ஒன்றை ஒரு ஸ்வாமி செய்திருக்கிறார், செய்கிறார், அல்லது செய்வார் என்கிறபோதுதான் அவரிடம் பக்தி உண்டாகி உபாஸிப்போம். ப்ரம்மா நம்மைப் படைத்தாரே என்று நாம் ஸந்தோஷமா படமுடியும்? அவரிடம் சண்டை வேண்டுமானால் பிடிக்கலாம் என்றுதான் தோன்றும். படைப்பதற்கு மேல் அவர் ஒன்றும் செய்ய முடியாது - அதாவது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்றே அவரை வைக்கிறபோது. இனிமேல் நம்முடைய இந்த வாழ்க்கையில் அவர் செய்யக்கூடியது எதுவுமில்லை. இவரிடம் எதற்குப் பக்தி வைக்கணும்? அதற்கு அடையாளமாக நமஸ்காரம் பண்ணணும்? ஆனதினால் 'குருதான் ப்ரஹ்மா, ஆகவே குரவே நம:' என்று முடிச்சுப் போட்டால் எடுபடாது. (சிரித்து) நாங்கள் நவீன கால ப்ரஜைகள். 'லாஜிக்'லாக ஸரியாக வந்தால்தான் ஒப்புக் கொள்வோம்! ஆகையால் குரு ப்ரஹ்மாவாக இருப்பதற்காக அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ண முடியாது!

'குருர் - விஷ்ணு:' - விஷ்ணு ஸமாசாரத்திற்கு அப்புறம் வருகிறேன்.

'குருர் - தேவோ மஹேச்வர: - தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்றால், இது ப்ரம்மா விஷயத்தை விடவும் ஒப்புக் கொள்ளவே முடியாது! ருத்ர மூர்த்தி குலத்தை தூக்கிக் கொண்டுவந்து ஹதாஹதம் பண்ணுபவர். வேறே ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியாது. அவருக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, ச்லோகத்தில் அவரை ஸம்ஹார க்ருத்யத்துக்கு மட்டும் உரியவராகக் காட்டிக் கொடுக்கும்போது அப்படித்தான் வைத்திருக்கிறது. நம்மை ஸம்ஹாரம் செய்கிறவரிடம் பக்தியா உண்டாகும்? 'ஸ்வாமி, என்னை ஸம்ஹாரம் பண்ணுங்கோ!' என்று வேண்டிக்கொள்ள யாராவது தயாராயிருப்பார்களா? ஜன்மா எடுத்துவிட்டோமே என்று எத்தனைதான் வருத்தப் படுபவர்களாக இருந்தாலும், அதற்காக ப்ரம்மாவிடம் என்னதான் 'கர்ப்புர்' என்று இருந்தாலும், அதே ஸமயத்தில் ஸம்ஹாரமாவதற்கு நாம் யாராவது ரெடியாக இருக்கிறோமா என்ன? நாம் பெரிய திட்டாக, வயிறெரிந்து சொல்வதே ஒருத்தர் சாகணும் என்று சபிப்பதுதான். இப்படிப்பட்ட சாபத்தைக் காரியமாகவே நடத்தி விடுகிறவனை அனுக்ரஹ

மூர்த்தியாகக் கொண்டு எங்கேயாவது நமஸ்கரிக்க முடியுமா?

இன்னொன்றும் கவனிக்க வேண்டும். சிவன் - மஹேச்வரன், ருத்ரன், எதுவோ ஒரு பேர்: ஸம்ஹாரகர்த்தா என்பது தான் பாயின்ட் - சிவன் ஸம்ஹாரம் செய்கிறார் என்னும் போது அவர் சாச்வதமாக ஜன்ம நிவ்ருத்தி கொடுக்கிறார் என்று அர்த்தமாகாது. முன்னேயே சொன்னேன்: ப்ரக்ருதி நியதியில் ஒரு சரீரம் ஜீர்ணமாகி மரணம் ஏற்பட்டாலும், கர்மாவைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக இன்னொரு சரீரம் எடுத்துத்தான் ஆகணும். ருத்ரன் இந்த ஜன்மாவில் எடுத்த சரீரத்தைத்தான் நிவ்ருத்தி பண்ணுகிறானே தவிர, ஜன்மாவையே, கர்மாவையே நிவ்ருத்தி பண்ணிவிடவில்லை. நமக்குப் பிடிக்கிறதோ, பிடிக்கவில்லையோ, ஒரேயடியாக ஜன்ம நிவ்ருத்தி 'கம்பல்ஸரி'யாக கொடுக்கிறானென்றாலாவது, 'அப்பா! ஜனன - மரண சக்கரத்திலிருந்து தப்பணும் என்று என் அஞ்ஞானத்தில் எனக்காகத் தெரியாவிட்டாலும், நீ பிடிவாதமாக என்னை விடுவிக்கிறாயே!' என்று அவனைப் பக்தியோடு நமஸ்கரிக்கலாம். இது அப்படியும் இல்லை.

ப்ரளயத்தின்போது அவன் நம்மை ஸம்ஹரித்துத் தன்னிடம் லயப்படுத்திக்கொண்டு, அடுத்த ஸ்ருஷ்டிவரை, அதாவது நீண்டகாலம், ஓய்வு தரத்தான் செய்கிறான். ஆனாலுங்கூட ப்ரளயத்தை நினைத்து பயப்படத்தான் நம்முடைய அஞ்ஞான நிலையில் தோன்றுகிறதே தவிர, அதற்காக வேண்டிக்கொண்டு அவனை நமஸ்காரம் பண்ணனுமென்று நிச்சயமாகத் தோன்றவில்லை.

நெஞ்சில் கை வைத்துக்கொண்டு சொன்னால், நாமிருக்கும் ஸ்திதியில் நம்மில் யாரும் சாவை விரும்பவில்லை. எனவே சாவைக் கொடுப்பவனாகவே ஒரு மூர்த்தி இருப்பதற்காக அவனை நாம் உபாஸிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனபடியால், 'குருர் - தேவோ மஹேச்வர: தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம: ' என்றால் (சிரித்து) அடியோடு தப்பு!

'குருர் - விஷ்ணு: ' இங்கேதான் (இப்படிச் சொல்கிற போதுதான்) மேல் பார்வையில், பக்தியுடன் நமஸ்காரம் செய்யலாம் மாதிரித் தோன்றுகிறது. விஷ்ணுதான் நம்மைப்

பரிபாலிப்பவர், காப்பாற்றுபவர் என்பதால் அவர் செய்கிற ரக்ஷணைக் கார்யம் ரொம்ப நல்லதாக, நம் மனஸுக்கு ரொம்பப் பிடித்ததாக இருக்கிறது. ஆகையால் அவரை உபாஸிக்க வேண்டியதுதான், குருவானவர் விஷ்ணுவாக இருப்பாரானால், 'குரு - விஷ்ணு; தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்று அவருக்கு நிறைய நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டியதுதான் என்று தோன்றுகிறது. மேலோடு பார்க்கும்போது இப்படித் தோன்றுகிறது.

கொஞ்சம் ஆழ்ந்து பார்த்தால் அபிப்ராயம் மாறிப் போகிறது! விஷ்ணு பரிபாலனமூர்த்தி என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருப்பதிருக்கட்டும். நடைமுறையில், நம் வாழ்க்கையில், அப்படி ஆஹா என்று நாம் ஸந்தோஷப்படும்படி அவர் பரிபாலிப்பதாகத் தெரிகிறதோ? 'அவர் காப்பாற்றுகிறார், நமக்கென்ன குறை?' என்று யாருக்காவது அவர் செய்ததற்காகவும், செய்கிறதற்காகவும் நன்றியோடு நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றுகிறதோ? 'இவர்தானே பரிபாலனமூர்த்தி என்கிறார்கள்? அதனால் இனிமேலாவது இன்ன இன்ன ஸௌக்யங்களைக் கொடுக்கட்டும்' என்று இனிமேல் அவர் செய்ய வேண்டியதற்காகத்தான் அவரை நமஸ்கரிப்போமே யொழிய இதுவரை செய்ததற்காகவோ, இப்போது செய்கிறதற்காகவோ மனம் நிறைந்து பண்ண மாட்டோம்! எல்லோருமே இப்படித்தான் இருக்கிறோம் என்று சொல்வதற்கில்லை - அப்படி நான் சொல்லியிருந்தால் ஸரியில்லை. ஆனால் மிகவும் பெரும்பாலானவர்கள் அப்படித்தான் இருக்கிறோம். 'எப்படியெல்லாம் நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறான்?' என்று நிறைந்து இருக்கிறவர்கள் ரொம்பக் குறைச்சல். 'நம்மை இப்படி வெச்சிருக்கானே, அதைக் கொடுக்கலையே, இதைக் கொடுக்கலையே!' என்று மூக்கால் அழுகிறவர்கள்தான் மெஜாரிட்டி. 51% மெஜாரிட்டி இல்லை, 90-99% மெஜாரிட்டி! இப்போது நன்றாக வைத்திருக்கிறானென்று த்ருப்தியாயிருப்பவர்களில்கூட ரொம்பப் பேர் நாளைக்கும் அவனாக நன்றாக வைப்பான் என்று த்ருப்தியாக இருந்துவிட மாட்டார்கள். எதிர்காலத் தேவைகள், குறைபாடுகள் எதையாவது வைத்துக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். இப்போது இங்கே மஹாவிஷ்ணு வந்து நின்று கொண்டு எல்லோரும் தங்களுக்கு என்னவாவது வேணுமானால் பெடிஷன் கொடுக்கலாம் என்று

சொன்னால் நம்மில் ஒவ்வொருத்தரும் ஒரு பெரிய லிஸ்ட் வைத்திருப்போம்!

என்ன அர்த்தம்? பரிபாலன மூர்த்தி என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் அந்தக் கார்யத்தை ஸரியாகப் பண்ணாததாகத்தான் நமக்கு உள்ளூர அபிப்பிராயம் என்றே அர்த்தம்!

வாஸ்தவத்தில் அவர் பண்ணாமலில்லை. ப்ரம்மாவுக்குச் சொன்னதேதான் இவருக்கும். 'நாம் கட்டிக்கொண்ட கர்ம மூட்டைக்காகத்தான் ப்ரஹ்மா நமக்கு ஜன்மா தருகிறாரே தவிர, அவராக நம்மைக் கஷ்டப்படுத்த வேண்டுமென்று அப்படிச் செய்யவில்லை. ஆனதினாலே, 'ஏனையா, ஜன்மா கொடுத்திர்?' என்று அவரிடம் சண்டைக்குப்போவது விவேக மில்லை' என்று சொன்னேனல்லவா? அப்படியேதான் நமக்கு life-ல் இன்ன இன்னதான் மஹாவிஷ்ணு கொடுத்திருக்கிறார், இன்னதெல்லாம் கொடுக்கவில்லை, கொடுத்ததைவிட கொடுக்காததுதான் ரொம்ப ஜாஸ்தி என்றால், இதற்குக் காரணம் நம் கர்மாவுக்கு இதுதான் நமக்கு ப்ராப்தி என்பதுதான். அவர் ஏதோ வேண்டுமென்றே கஷ்டப்படுத்துகிறார், கிராக்கி பண்ணுகிறாரென்று அர்த்தமேயில்லை. கர்மாவைப் பார்க்கிறார். அதை வைத்து இவ்வளவுதான் கொடுக்கணுமென்று கணக்குப் போட்டுக் கொடுக்கிறார்; அவரிஷ்டப்படி, மனம் போனபடி இல்லை. விவேகமுள்ளவர்கள் இப்படியே எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

ஆனால் நாம் அவிவேகிகள்தானே? விவேகம் வந்தவர்களாயிருந்தால் நமக்கு எதற்குக் குரு? அது வருவதற்குத்தானே குரு என்று ஒருத்தர்கிட்டே போய் நிற்கிறோம்? இந்த நிலையில் விவேகிகளுக்கானதை நமக்குச் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. இப்படியிருக்கிறபோது, மஹாவிஷ்ணுவின் ரக்ஷிப்பு போதவில்லை, அவர் ஸரியாகப் பண்ணவில்லை என்று நமக்கு இருக்கிறபோது அவரை நமஸ்கரிப்பது, பக்தியோடு உபாஸிப்பது என்றால் எப்படி?

ஆனால், 'சாக அடியுங்கோ, ஸ்வாமி?' என்று சிவனிடம் வேண்டிக்கொள்வதற்கு மனஸு வராது என்ற மாதிரியில்லா

மல், 'நன்னா ரக்ஷியுங்கோ, ஸ்வாமீ!' என்று விஷ்ணுவிடம் ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ள இடமிருக்கிறதே - இதுவரை அவர் ரக்ஷித்து வருவது நமக்குத் த்ருப்தியில்லையென்றாலுங்கூட இனிமேலாவது நன்றாகச் செய்யும்படியாக அவரிடம் ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ள இடமிருக்கிறதே - அதனால் (அவர் இனிப் பண்ண வேண்டியதற்காக) நம்ஸ்காரம் செய்யலாமே என்றால்... ரக்ஷணத்துக்குத்தான் அவர் இருக்கிறார். அந்த உத்யோகத்தை அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படியிருக்கும்போது நாம்போய் அவரிடம் 'நன்னா ரக்ஷியுங்கோ!' என்றால், அவர் ட்யூட்டியை ஸரியாகச் செய்யாததாக நாம் குத்திக் காட்டுகிற மாதிரி ஆகாதோ? இப்படிச் கேட்டால் அவர் கோபித்துக்கொண்டு, 'நீ சொல்லிக்கொடுத்துதான் நான் தெரிஞ்சுக்கணுமோ?' என்று, செய்வதையும் குறைத்துக் கொண்டுவிட்டால் என்ன ஆவது? இருந்தாலும், குத்திக்காட்டிக் குற்றம் சொல்கிறாற் போலில்லாமல் விநயமாக இம்மாதிரி விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொள்ளலாமோ என்று பார்த்தால்...

ஸரி, நம்ஸ்காரம் செய்து அவரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறோம். அவர் என்ன சொல்வார்? யோசித்துப் பார்த்தால் அவர் என்ன சொல்வாரென்று ஊஹிக்க முடியும். 'நானாக எதுவும் பண்ணுவதற்கில்லை. நாங்கள் மூன்று பேருமே எங்கள் இஷ்டப்படி எதுவும் பண்ணவில்லை. எங்களுக்கு அந்த அதிகாரம் கிடையாது. ஸர்வ சக்தனான ஒரு பரமாத்மா கொடுத்திருக்கும் வேலையை, எல்லை போட்டுக் கொடுத்திருக்கும் வேலையையே, நாங்கள் செய்கிறோம். உங்கள் கர்மாவைக் கொண்டே இன்ன மாதிரிப் பிறப்பைக் கொடுப்பது என்று பிரம்மா வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தப் பிறவியில், அதாவது பிறவி ஒவ்வொன்றிலும், உங்கள் கர்ம மூட்டையில் ஏதோ ஓர் அளவு நீங்கள் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று பரமாத்மா நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார். அந்த அளவு பார்த்தே உங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஜன்மாவிலும் நான் ரக்ஷிப்புக் கொடுக்கிறேன். நிறைய ஸூக்ருதம் இருந்தால் - அது நீங்களே செய்ததுதான் - நிறைய ரக்ஷிப்புத் தருகிறேன். குறைவாக இருந்தால் குறைவாகத் தருகிறேன். நீங்கள் எத்தனை ரூபாய் வைத்திருக்கிறீர்களோ அதற்கான சரக்குத் தருகிறேன். கள்ள நோட்டு நீட்டினால் தண்டனை தருகிறேன். இப்படிப்

பரமாத்மாவின் நிர்ணயப்படி ஒரு ஜன்மாவுக்கான அளவை நீங்கள் அனுபவித்தானவுடன் ருத்ரமூர்த்தி வியாதி, வக்கை என்று எதையோ அனுப்பி ஆயுளை முடித்துவிடுகிறார். ஆகக்கூடி, இனிமேலே உங்களுக்கு நல்ல ரக்ஷிப்புக் கிடைக்கணுமென்றால் அதற்கு விசை உங்கள் கிட்டேயேதான் இருக்கிறது. ஸ்தக்ர்மா நிறையப் பண்ண ஆரம்பியுங்கள். அப்போது நல்ல ரக்ஷிப்பு கொடுக்கும்படியாக என்னைப் பரமாத்மா வைப்பார். ஆனால் அதுவுங்கூட நீங்கள் ஆசைப்படுகிற மாதிரி இன்றைக்கு ஸ்தக்ர்மா செய்தால் நாளைக்கே அதன் ஸௌக்ய பலன் கிடைத்து விடுமென்று நான் 'காரண்டி' பண்ணத் தயாரில்லை. என்றைக்கோ, எந்த ஜென்மத்திலோதான் பலன் என்று பரமாத்மா தீர்மானம் செய்துவிட்டால் நீங்கள் என்னிடம் சண்டைக்கு வந்து ப்ரயோஜனமில்லை' என்று இப்படித்தான் மஹாவிஷ்ணு சொல்வார்.

இங்கே நன்றாக 'க்ளிய'ராகிவிட்டது, இவரையும் நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டியதில்லை என்று. இவரை, அவரை, மூன்று பேரையுந்தான்! நடுவாந்தரத்திலே ஒன்று சொன்னாரோ இல்லையோ, 'உங்களுடைய ரூபாய் எவ்வளவோ அதற்கேற்ற சரக்குத்தான்' என்று. அதில் எல்லாம் முடிந்துபோய் விடுகிறது. ரூபாய்க்கு ஸரியாக சரக்கு தரும் வியாபாரியை யாராவது நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோமா? (சிரிக்கிறார்.)

நாம் பண்ணுவதை வைத்து இப்படியிப்படிப் பலன் என்று முடிவெடுப்பவன் எவனோ ஒருத்தன். இந்த மூன்று பேரும் இல்லை. பரமாத்மா என்கிறவன். ஸர்வ சக்தனாக இருக்கிறவன். அவன் எடுத்த முடிவை இவர்களைக்கொண்டு அமல்படுத்துகிறான். இவர்கள் அவனிடமிருந்து பெற்ற ஸ்ருஷ்டி சக்தி, பரிபாலன சக்தி, ஸம்ஹார சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்டு தங்கள் ட்யூட்டியைச் செய்கிறார்கள். ட்யூட்டி செய்கிற ஆபீஸர்களிடம் நாம் போய் 'இந்த ப்ரகாரம் பண்ணுங்கோ, அந்த ப்ரகாரம் பண்ணுங்கோ' என்று கேட்டு என்ன ப்ரயோஜனம்? ஒரு பக்கம் இது நமக்குப் பயன்தராத வியர்த்தமான காரியமென்பதோடு, இன்னொரு பக்கம் ஆபீஸர்களிடம்

போய்த் தப்பான சலுகை கேட்டு லஞ்சம் கொடுக்கிற மாதிரியும் ஆகிறது. ஏற்கெனவே பலதினுஸாக (கர்மா) பண்ணி விட்டுப் பரமாத்மாவிடம் மாட்டிக் கொண்டு முழிப்பது போதாதென்று, 'என் தீர்ப்பை மாற்றச் சொல்லி என் சிப்பந்திகளுக்கே லஞ்சம் கொடுக்கப் பார்க்கிறாயா?' என்று வேறே... (பயப்படுவது போல) வேண்டாண்டாப்பா. நமக்கு இந்த தீர்மூர்த்தி நமஸ்காரம்! இவர்களுக்கு நமஸ்காரம் (பண்ணுவது) என்ற அபிப்பிராயத்துக்கே ஒரு நமஸ்காரம்*! (சிரிக்கிறார்.)

ஆக ப்ரஹ்ம, விஷ்ணு, ருத்ரர்களுக்கு, அவர்களாக ஏதோ செய்யக்கூடியவர்கள் என்னும்போதுதான் புராணாதிகளில் பல பேர் செய்திருப்பதுபோல நாமும் நமஸ்காரம் செய்து உபாஸிக்க இடமிருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்கு மேலே ஒரு பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்று திட்டவட்டமாக அதிகார எல்லை போட்டுக் கொடுத்து அவர்கள் அதன்படியே ஆபீஸ் பண்ணுகிறார்களென்று வைத்துப் பார்க்கும்போது இடமில்லை. இவர்களுக்கு நமஸ்காரமென்றால் அது மேலதிகாரியான பரமாத்மாவுக்கு அபசாரம் என்றாகி, அவன் அதற்காகவும் வேறு வைத்துத் தீட்டுவதாகத்தான் ஆகும்.

'இந்த மூன்று பேர் இப்படி மூன்று ஆபீஸ் பண்ணுவது மட்டுமில்லை, இதற்கான சக்தியைப் பரமாத்மாவிடமிருந்து பெற்றிருப்பது மட்டுமில்லை, இவர்களுக்குள்ளே உட்கார்ந்திருக்கும் பரமாத்மாவுடன் இவர்கள் அப்படியே ஒன்றிப்போய் அவனாகவே இருந்துகொண்டு ஸர்வசக்தனான அவனைப் போல எதையும் செய்யக்கூடியவர்கள்; கர்மாவை மன்னித்தும் மீறியும்கூடப் பரமாத்மா பண்ணுவதுபோல, அல்லது கர்மாப் படியே நடப்பதை நாம் அழாமல், முஞ்சியைச் சுளிக்காமல் சாந்தமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்வத்தை அவன் தருவதுபோல இவர்களும் தந்துவிடுவார்கள்' என்று வைத்துக்கொள்ளும் போதுதான் இவர்களை நமஸ்கரித்து உபாஸிப்பதற்கு இடமிருக்கிறது.

★ 'திக்குக்கு ஒரு நமஸ்காரம்' என்று ஒரு விஷயத்திற்கு முடிவாக முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் அர்த்தத்தில் சொல்கிறார்.

எந்தத் தெய்வத்தையுமே இப்படி முழுமுதற் தெய்வத்தின் ஒரு தோற்றமாகக் கொண்டு, ஆனாலும், 'குறிப்பாக இந்தத் தோற்றத்தில் இது இந்தக் காரியத்துக்கு அதிகாரம் வலி கிறது. ஆனால் நாம் பூர்ணமாக, மனஸை இதனிடம் கரைத்து வேண்டிக்கொண்டால் அதுவும் மனஸு கரைந்து, தான் பரமாத்மாவிலே கரைந்து, அந்தப் பரமாத்மாவினாலேயே நமக்கு நடக்கக் கூடிய எதையும் ஸாதித்துத் தந்துவிடும்' என்று உபாஸனை செய்வதுதான் முறை.

இங்கே விஷ்ணு, ருத்ரர் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஒரு வித்யாஸம் சொல்வதுண்டு. விஷ்ணுவும் ருத்ரமூர்த்தியும் வெளிக்கார்யம் எப்படி வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் - ஓர் ஆய்ச்சியிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டு, ஒரு பிட்டு வாணிச்சிக்குக் கூலிவேலை செய்துகொண்டு இருக்கிறபோது கூட - உள்ளூறப் பரமாத்மாவோடு ஒன்றுபட்டு ஸதாகாலமும் அந்த ஸர்வசக்தனாகவும், சக்தி விலாஸமெல்லாமும்கூட அடிபட்டுப் போன நிர்குண ப்ரஹ்ம வஸ்துவாகவும் தங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவர்கள். அம்பாள், ஸாக்ஷாத் பராசக்தி, அவளும் இப்படித்தான். மஹாலக்ஷ்மி மஹாவிஷ்ணுவோடு கொஞ்சம்கூடப் பிரியாத பாவத்தில் கரைந்திருந்து தத்-த்வாரா (அதனடியாக) பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஒன்று பட்டிருப்பவள். வைஷ்ணவர்கள் (அவளுடைய) ஸ்தானத்தை நன்றாக உயர்த்தி, அனுக்ரஹிக்குமாறு மஹா விஷ்ணுவைத் தூண்டுவிடும் சக்தியே அவள்தான் என்பார்கள். 'தாயார், தாயார்' என்று நம் மனஸை உருக்கும்படியாக இப்படி அபிப்ராயம் சொல்வார்கள். நம்முடைய ஆசார் யாளும் மஹாலக்ஷ்மியை ஸ்துதிக்கும்போது அவளையே 'கீர்தேவதை', அதாவது ஸர்ஸ்வதி என்றும், 'சசிசேகரவல்லபா' அதாவது சந்த்ரமௌளீச்வரனின் சக்தியான அம்பாள் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.*

பிள்ளையார், முருகன் ஆகியவர்களும் இப்படியேதான் (முறையே) விக்னஹர்த்தா, தேவஸேனாதிபதி என்று மட்டும் முடிந்து போகாமல் முழுமுதலாக நின்று கொண்டு அனுக்ரஹிக்கக் கூடியவர்கள். ஆஞ்ஜநேய மூர்த்தியும் ராமதாஸனாக

இருந்து கொண்டே ஸர்வ சக்தராகப் பூஜிக்கப்படும் ஸ்தானத் தைப் பெற்றிருக்கிறார். ப்ரஹ்மாவை இந்த லிஸ்டில் சேர்க்க வில்லை. ஏராளமான சாஸ்திரங்களை அலசிப் பார்த்து அப்பைய தீக்ஷிதர் அபிப்ராயம் பண்ணும்போது விஷ்ணுவை யும் சிவனையும் அம்பாளையும் 'பிரம்மகோடி' என்ற பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தியாகச் சொல்லியிருப்பதுபோல் ப்ரஹ்மாவைச் சொல்லவில்லை. பேரிலே 'ப்ரஹ்மா' என்பது 'ப்ரஹ்மம்' என்கிற மாதிரி இருந்தாலும், ஸாரத்திலே அப்படிப் பூர்ணமாக இல்லை. சித்தே முந்திதானே பார்த்தோம், தனக்குச் சிரஞ்ஜீவித்வம் வேண்டும் என்று யாராவது வரம் கேட்டால் ப்ரஹ்மாவே, 'எனக்கு அப்படிக் கொடுக்க அதிகாரமில்லை, சக்தியில்லை' என்று சொல்லிவிடுவாரென்று!

**பிரம்மாவுக்கு மட்டும்
ஏன் விலக்கு?**

ஒன்றைச் சொல்லப் புகுந்தால் இன்னொன்று அகப்படு கிறது! - ப்ரம்மாவுக்குக் கோயில் இல்லாமலிருப்பதற்கு இப்போது இன்னொரு காரணம் கிடைக்கிறது.

ஒருத்தருக்குக் கோயிலெடுத்துக் கும்பிட வேண்டுமென்றால் ஒன்று, அவர் ஸகல சக்த பரமாத்மாவாக இருக்க வேண்டும். அல்லது அவர் அதிகாரம் பெற்றிருக்கும் விஷயம் நமக்கு வேண்டியதாக இருக்க வேண்டும். செல்வம் தருவது (லக்ஷ்மி), அறிவு தருவது (ஸரஸ்வதி), விக்னத்தைப் போக்குவது (பிள்ளையார்), ஆரோக்யம் தருவது (தன்வந்தரி; ஸூரிய பகவானும்தான்), அல்லது நவக்ரஹங்கள் மாதிரி நமது ஜாதக பீடைகளைப் போக்குவது, ஐயனார், மாரியம்மன் மாதிரி துஷ்ட சக்திகளையும் நோய்நொடிகளையும் போக்குவது - என்றிப்ப்டி ஒருவர் அதிகாரம் பெற்றுள்ள விஷயம் நாம் வேண்டிப் பெறக்கூடிய ஒன்றை அருளுவதாக இருக்க வேண் டும். ஸ்ருஷ்டியதிகாரத்தில் இப்படியொன்றுமில்லை என்று

முன்னேயே பார்த்தோம். இல்லாவிட்டால் (ஆலய வழிபாட்டுக்குரிய ஒரு மூர்த்தி) ஒரு பெரிய அடியாராகவோ, ஆசாரியராகவோவாவது இருக்க வேண்டும். ப்ரஹ்மாவானால் இதில் எந்தக் கணக்கிலும் சேர்வதாகத் தெரியவில்லையோல்லியோ?

அதனால்தான் நவக்ரஹங்கள், ஆழ்வார் - நாயன்மார், மாரியம்மன் - இருளன் - வீரன் ஆகியவர்களுக்குக்கூடக் கோயில் இருந்தும் மும்மூர்த்தியரில் ஒருவரும், சதுர்முகங்களால் சதுர்வேதங்களை ஸதா ஒதிக் கொண்டிருப்பவருமான ஒரு பெரிய தெய்வத்திற்கு மட்டும் கோயில் இல்லை. பாவமாகத்தான் இருக்கிறது!

பரமாத்மாவாகவே தம்மை அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை, அல்லது தெரிந்து கொண்டாலும் அப்படிக்காட்டிக் கொள்வதில்லை என்பதால் அவருக்குப் பூஜையில்லை; அதோடு ஒரு வீரன், இருளன் மாதிரியான க்ஷுத்ரதேவதை கொஞ்சங்கூடப் பரமாத்ம பாவமே இல்லாததாயிருந்தாலும், அதனாலும் நமக்கு அனுகூலமாக ஒரு கெட்டதை நிவ்ருத்தி செய்ய முடிகிறபோது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்பவர் மட்டும் அப்படி எதுவும் செய்ய முடியாததால் அவருக்குப் பூஜை இல்லை என்று சொன்னால் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். எந்தவிதமான அனுக்ரஹ சக்தியுமில்லாத ஒரு மாதா, பிதா, பதி போன்றவர்களைப் பூஜித்தால்கூட, அவர்களுக்கு ஸ்வயமாக அருள் சக்தியோ ஞானமோ கொஞ்சமும் இல்லாவிட்டாலும் கூட, அவர்களுக்குள்ளேயும் பரமாத்மா உட்கார்ந்திருப்பதால், பூஜிக்கிற நமக்கு அவர்கள் மூலமாக அந்தப் பரமாத்மாவே அனுக்ரஹித்துவிடும் என்று சொல்லியிருக்கிறதல்லவா? நீங்களே கூடச் சொல்லியிருக்கிறீர்களே! 'நம்முடைய பக்தியும், சரணாகதியும்தான் முக்யம். அது யாரைக் குறித்து என்பது முக்யமில்லை. யாரைக் குறித்ததானாலும் நம்முடைய பக்தி சுத்தமானதாக இருந்தால் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மா நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணிவிடுவார்' என்று சொல்லியிருக்கிறீர்களே! அப்படியிருக்கும்போது, ஒரு க்ஷுத்ர தேவதையை யோ, ஸாதாரண மனுஷப் பிறவிகளான ஓர் அப்பா - அம்மாவையோகூட வழிபட்டுப் பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தைப் பெறமுடியும் என்னும்போது, ப்ரஹ்மா ஒருத்தரை மாத்திரம் இந்தக் கணக்கிலும் சேர்க்காமல் ஏன் ஒதுக்கி வைக்க

னும? அவர் என்ன பாவம் பண்ணினார்?' என்று கேட்கலாம்.

பாவமே பண்ணவில்லை. அவருக்கு ஒரு தனி ஸ்தானம் கொடுத்து உசத்தித்தான் வைத்திருக்கிறது. ஸர்வ சக்த பரமாத்மா என்று வைக்காவிட்டாலும், அதற்கு அடுத்தபடியில் அவருக்குத்தான் புராண, சாஸ்த்ரங்களில் இடம் கொடுத்திருக்கிறது. ஸூர்யன், சந்த்ரன் முதலான நவக்ரஹங்களும் தேவராஜாவான இந்த்ரனும் கூட அவர் காலிலே நிறைய விழுந்திருப்பதாகப் பார்க்கிறோம். ஈசுவரகோடியைச் சேர்ந்த மூர்த்தியாக ப்ரஹ்மா இல்லாவிட்டாலும் அப்படிப்பட்ட மூர்த்திகளிடம் ஏனைய தேவதைகளைவிட நெருங்கிப் பழகுவார். அதனால் ஏனைய தேவர்கள் ஸுலபத்தில் தாங்களாகப் பிடிக்க முடியாத சிவன், விஷ்ணு, அம்பாள் முதலியவர்களிடம் இவர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய் 'ரெகமன்ட்' பண்ணுவார். அதனால்தான் அவர்கள் இவர் காலில் வந்து விழுவது. தகப்பனார், ஈசுவர கோடியைச் சேர்ந்தவர் - அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவே அஸல் மனுஷன் மாதிரி வேஷம் போடுவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு ராமாவதாரம் பண்ணிய காலத்தில் (ராவணவதமாகி, ஸீதை அக்னி ப்ரவேசம் செய்யும் கட்டத்தில்), 'நீ வெறும் மனுஷ்யனா? ஸாக்ஷாத் நாராயணனல்லவா நீ? இந்த ஸீதை மஹாலக்ஷ்மியல்லவா?' என்று ஆகாசத்திலே வந்து ஞாபகப்படுத்தியது ப்ரஹ்மாதான். அவருக்கு எவ்வளவு சக்தி என்பதற்கு, இன்றைக்கும் ஒரு விஷயத்தைத் தலை தூக்க விடாமல் முடித்துப்போடும்போது 'ப்ரஹ்மாஸ்திரம் போட்டாச்சு' என்று சொல்வதே அத்தாட்சி!

இப்படியிருந்தாலும் ஒரு 'பெக்யூலியர் பொஸிஷ்'னில் (தமக்கே உரிய ஒரு விசித்ரமான நிலையில்) அவர் இருப்பதால்தான் அவருக்கு மட்டும் கோயில் இல்லாமல் வைக்கும்படி ஆகியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

அவர் ஏதோ பாவம் பண்ணினார், 'பெக்யூலியர் பொஸிஷ்'னில் இருக்கிறார் என்று சொல்வதைவிட, நாம்தான் ஏதோ பாவம் பண்ணி, நம்முடைய மனனின் ஸ்வபாவம் ஒரு 'பெக்யூலியர் பொஸிஷ்'னில் இருப்பதால் நம்மால் அவரைக் கோயிலில் வைத்து வழிபட முடியவில்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

பரமாத்மா எவருக்குள்ளேயும் இருந்துகொண்டு, அந்த ஒருவரிடம் நாம் பக்தி பண்ணினால் அனுக்ரஹித்து விடுவா ரென்றபடி ப்ரஹ்மாவுக்குள்ளேயும் இருந்துகொண்டு பண்ணத் தான் செய்வார். அதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. ஆனால், கஷ்டம் என்னவென்றால் நம்மால் ப்ரஹ்மாவை பக்தி பண்ண முடியாமலிருப்பதுதான்! நாம் மட்டும் ப்ரஹ்மாவை வழிபட்டு விட்டோமோ, நிச்சயமாக அவர் மூலமும் ஸர்வாந்தர்யாயி யான பரமாத்மாவினால் நமக்கு வேண்டியது அனுக்ரஹிக்கப் பட்டுவிடும். ஆனால் அப்படி வழிபடவிடாமல் நம் மனஸின் இயற்கை செய்கிறது. நம் மனஸினால் சிவன், விஷ்ணு, தேவி, முருகன் போன்றவர்களைப் பரமாத்மாவே என்று வழிபட முடிவதுபோல இவரைச் செய்ய முடியவில்லை. எதனாலோ இவரை அப்படி முழுமுதற் தெய்வமாக வழிபடும் நடைமுறை இல்லாமலே இருந்திருப்பதால் இவருக்குப் பரமாத்ம ஸ்தானம் கொடுத்துப் பார்ப்பதற்கு நம் மனஸினால் முடியவில்லை. ஆசார்யாள் ஷண்மதம் என்று ஸ்தாபித்த காலத்திலேயே அவற்றில் விஷ்ணுமதம், சிவமதம் ஆகியவற்றோடு ப்ரஹ்ம மதம் என்று ஸ்தாபிக்கக் காணோமே! (ஷண்மதங்களில் ஒன்றாக) ஸூர்ய மதத்தைக்கூட அவர் ஸ்தாபித்திருந்தும் த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான இவர் பெயரில் ஒன்று ஸ்தாபிக்கத் தானே இல்லை? இப்படி நெடுங்காலமாக இருந்து வந்திருப்ப தால் இப்போது நம்மாலும் இவரை முழுமுதலாக பாவிக்க முடியவில்லை.

ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரம் மாத்திரம் கொண்ட தேவதை யைக்கூட நாம் வழிபட ஆரம்பித்துவிட்டால், அப்புறம் அதனிடமே ப்ரியம் உண்டாகி, அதுவே நம் இஷ்ட தேவதை யாகிவிட, அதன் பிற்பாடு அதுவே நம்மைப் பொறுத்தமட் டில் நமக்கு ஸகலவித அனுக்ரஹமும் செய்யுமென்ற அனன்ய பக்தி ஏற்பட்டு அதை முழுமுதலாகப் பூஜிக்க முடிகிறது. ஆனால் இவர் விஷயமாகவோ, முதலுக்கே மோசமாக, 'ஜன்மா தருவது' என்பதான இவரது அதிகாரமே நமக்கு இஷ்டமில்லாத விஷயமாகிவிடுவதால், இவரை வழிபட வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஆரம்பத்திலேயே நமக்குத் தோன்று வதில்லை.

யாராயிருந்தாலும் அவர் மூலம் பரமாத்மா அருள்வார்

என்றாலும், நாம் பல காரணங்களுக்காக, ப்ரியப்பட்டு வழிபடக் கூடியவர்களாக இன்னும் எத்தனையோ தேவதைகள் இருக்கும்போது, அப்படி நம் ப்ரியத்தை விசேஷமாக ஸம்பாதிக்க முடியாத ஒருவரிடம் - அவர் தாமே பரமாத்ம நிலையிலிருந்துகொண்டு அனுக்ரஹிப்பாரென்று நமக்குத் தோன்றாத போதிலும், அவரிடம் நமக்காக இயற்கையில் ஒரு விசேஷபக்தியும் சுரக்காமலிருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட ஒருவரிடம் - போய் இவர் மூலமும் தான் பரமாத்மா அனுக்ரஹிக்கட்டுமே என்று வழிபடுவதென்றால் அது ரொம்ப செயற்கையாகவும், வலிந்து மேற்கொண்ட ஜீவனில்லாத கார்யமாகவும்தான் இருக்கும். அதனால் அப்படிப் பண்ண நம்மில் எவருக்கும் தோன்றுவதில்லை.

ஏதாவது ஒரு காரணத்துக்காக முதலில் ஒருவரிடம் இஷ்டப்பட்டுப் போய்விட்டால் அப்புறம்தான் அவரிடம் பக்தியைப் பெருக்கிக்கொண்டு போகமுடிகிறது. முதலுக்கே மோசமென்றால் ஒன்றும் பண்ணிக் கொள்ளுவதற்கில்லை!

மனஸின் ஸ்வபாவத்தில் இன்னொன்று: அப்பா, அம்மா, குரு, இன்னும் யாரோ மஹான், இந்த நாளில் 'தலைவர்', 'தலைவர்' எனப்படுகிறவர் - இப்படி ஒருத்தர் ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறபோது, நமக்கு அவரிடம் ஏற்படுகிற பிடிமானத்தினால் அவரையே பரமாத்மாவைப்போலப் பக்தி பண்ணி சரணாகதி செய்யத் தோன்றுகிறது. ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரியாத ஒரு தேவதையிடம், அது பரமாத்மாதான் என்று நமக்காகத் தோன்றாதபோது, இப்படி ஒரு குருவிடமோ, தலைவரிடமோ, பெற்றோர் போன்றவரிடமோ நாம் பரமாத்ம பாவத்தை ஏற்றிவைத்துப் பார்க்கிற மாதிரிப் பண்ண முடிவதில்லை. 'ஏற்றி வைத்து' என்பதுகூட ஸரியில்லை. அப்படிச் சொன்னால் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்படி புத்தி வேலையாயில்லாமல், நமக்கு ஒரு தலைவரிடம் ரொம்பவும் ப்ரியம், அல்லது குருவிடம் மரியாதை, வேறே ஒருவரிடம் ஒரே 'அட்டாச்மென்ட்' என்றால், உடனே தன்னால் 'இவர்தான் நமக்கு ஸகலமும்; இவருக்கே நம் வாழ்க்கை அர்ப்பணம்' என்ற தீர்மானம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

'எந்த மூர்த்தியின் மூலமும் பரமாத்மாவே அனுக்ரஹிக்க

முடியும்' என்று புத்தி பூர்வமாக நமக்குத் தெரிந்தாலுங்கூட, மனஸுக்குப் பிடிமானமில்லாத ஒரு மூர்த்தியிடம் இப்படி ஒரு காரணத்தை ஏற்றிவைத்துப் பக்தி பண்ணுவதென்பது நம் மனஸின் ஸ்வபாவத்துக்கு ஒத்து வரவில்லை.

இப்போது, ஒரு கோயிலில் ப்ரம்மாவுக்கும் ஸன்னிதி இருப்பதாக வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போம்.

(கோயிலில் ஸன்னிதிகள் கொண்டுள்ள) சிவலிங்கம், அம்பாள், பெருமாள், தாயார் ஆகியவர்கள், ஸர்வ சக்தர்கள் என்று தெரிகிறது. அதனால் மனஸார நமஸ்காரம் பண்ண முடிகிறது.

நவக்ரஹங்கள், அடியார்கள் முதலானவர்கள் - அப்படியில்லை என்று தெரிகிறது. ஆனாலும் நமக்குப் பிடித்த மானதை அனுக்ரஹிக்கக்கூடிய சக்தி உள்ளவர்கள் என்றும் தெரிகிறது. ஆகையால் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம்.

ஸர்வ சக்தி பொருந்திய மூர்த்தி, அல்லது ஏதோ ஒரு விதமான சக்தி மட்டும் பொருந்திய மூர்த்தி என்று இரண்டு விதமாகத்தான் நம்மால் - அதாவது average பக்தர்களால் - ஒன்றிடம் பக்தி வைக்க முடிகிறது. ஸர்வ சக்தி இல்லாத மூர்த்தியின் மூலமும் ஸர்வ சக்தி வாய்ந்த பரமாத்மா அனுக்ரஹம் பண்ண முடியும் என்ற எண்ணத்தோடு இதை அதுவாகப் பார்ப்பது நமக்கு அவ்வளவாக முடிவதில்லை. சண்டிகேசுவரரையோ விஷ்ணுக்கேசுவரையோ 'மூலமான பரமாத்மா இவர்பூலம் அருள் செய்யட்டும்' என்று நினைத்து நம்மால் வேண்டிக்கொள்ள முடிகிறதா? ஸர்வ சக்தி, கிஞ்சித் (சிறிதளவு) சக்தி என்று தெளிவாக இரண்டு பிரித்துக் கொண்டு விடுகிறோம்.

இதற்கு வித்யாஸமாக ஒரே ஓர் இடத்தில் மட்டும் செய்கிறோம். ஆசார்ய புருஷர்களின் பிம்பங்களைப் பார்த்தால், 'நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் நமக்கு பிரம்ம கோடியாகவே இருந்து அனுக்ரஹிக்கக் கூடியவர்கள்; பரமாத்மா பல ரூபங்களில் குறிப்பர்க இப்படி நம்மிடம் ஸூலபத்தில் வருவான்' என்று தெரிகிறது. அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறோம்.

அதாவது, பிரம்மகோடி என்று தெளிவாக ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், அப்படியில்லை என்று தெளிவாக ஒரு பிரிவினர், நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் அப்படியிருக்கிறவர்கள் என்று ஒரு பிரிவினர் - இருப்பதாகப் பார்க்கிறோம். இப்படி மூன்று பிரிவுகள் செய்து நமஸ்கரிக்கிறோம்.

ப்ரஹ்மாவின் ஸன்னிதி இருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் பிரம்ம கோடியில் இல்லை. அதோடுத்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக அவரை நினைப்பதே நம் மனஸில் வேரோடிப் போயிருக்கிறது. புராண காலங்களில் அவரை முதலில் பிடித்து அவர் மூலமாக பிரம்ம கோடிகளைப் பிடிக்கலாம் என்ற அபிப்ராயம் இருந்திருந்தாலும், அப்புறம் பஹுகாலமாக, லோகத்தில் கலிபாதை ஜாஸ்தியாகி அதனால் ஜன்மா என்பதே ரொம்ப வெறுத்துக்கொள்ள வேண்டி ஆனதினாலோ, அல்லது வேறே காரணத்தினாலோ ப்ரஹ்மாவிடம் பக்தி குறைந்து, எனவே அவரைக் கொண்டு பிரம்ம கோடியைப் பிடிப்பதென்பது மறைந்துபோயிருப்பது வாஸ்தவம். ஆகையால் அவரையே முழுமுதலாக நினைக்க முடியாததோடு, அவர் மூலம் முழுமுதலிடம் போகலாமென்ற அபிப்ராயமும் நமக்கு இல்லை. ஆசாரிய புருஷர்களைப் போல நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் முழுமுதல் தெய்வமே இவராக இருந்து அனுக்ரஹிக்கும் என்று நினைக்கவும் தோன்றவில்லை; அதற்கு விசேஷமாக basis (அடிப்படை) இல்லை.

அப்புறம், கோயிலில் ஆழ்வார், நாயன்மார் போன்ற பக்தர்களைப் பார்க்கும்போது அவர்களுடைய பக்தியின் உயர்வுக்காக அவர்களை நமஸ்கரிக்கத் தோன்றுகிறது. ப்ரஹ்மாவானால் இப்படிப் பக்தர் என்று விசேஷமாகச் சிறப்பிக்கப்படும் அடியார் கோஷ்டியிலும் சேரவில்லை!

மற்ற கிஞ்சித்-சக்தி மூர்த்திகளை (ஸ்வல்ப சக்தி படைத்த தேவதைகளை) அவரவருக்குள்ள சக்திக்காக நமஸ்கரிப்பது போல இவருக்கும் பண்ணிவிட்டுப் போகலாமெயன்றால், இவருடைய சக்தி என்ன? ஸ்ருஷ்டி செய்வது. அதாவது நமக்கு ஜன்மாவைத் தந்து, 'தலையெழுத்து, கர்மம்' என்று தலையில் அடித்துக் கொள்கிறோமே, அதை - பழைய ஸ்டாக்கிலிருந்து இந்த ஜன்மாவில் அனுபவிக்கவேண்டியது இவ்வளவு என்பதை

- எழுதிவிடுவது. அதோடு அவர் வேலை முடிந்தது. அதற்கப்புறம் அவர் நமக்குச் செய்வது, செய்யக்கூடியது எதுவுமேயில்லை. ஒவ்வொரு சாஸ்தரத்திலும், ஸயன்ஸிலும் 'விதிகள்' என்று பலவற்றைச் சொல்கிறோம். அவை மாற்ற முடியாத நியதிகள்தானே? ரூல்கள்தானே? மாற்றமுடியாததாக நம் தலையில் 'விதியை' எழுதும் ப்ரம்மாவுக்கே 'விதி' என்று பேர் இருப்பதால் அவரும் ஸ்வதந்திரமாக நமக்கு எந்த அனுக்ரஹமும் செய்யமுடியாத ஒரு ரூல் மாதிரிதானிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையினால் அவரிடம் பத்தி பொங்கிக்கொண்டு வரும்படி எதுவுமே நமக்கு இல்லை!

கிஞ்சித் சக்தியுள்ளவரானாலும் நம்மைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ பெரிய சக்தர்தானே, அதற்காக ஒரு நமஸ்காரம் பண்ணிவிடலாமே என்றால், இங்கேதான் அவர் மற்ற எல்லாருக்கும் (எல்லாத் தேவர்களுக்கும்) வித்யாஸமாக, 'பெக்யூலிய'ராக இருக்கிறார்.

அது என்ன?

இவரொருவர் மாத்திரம் பிரம்ம கோடியாக இல்லாமலே, அப்படியிருக்கும் சிவ - விஷ்ணுக்களுக்கு ஸமதை மாதிரியும் த்ரிமூர்த்திகளில் இருக்கிறார்! சிவம் என்கிற பேரில் ஸர்வ சக்தராக இருப்பவர் கிஞ்சித் சக்தரான ஸம்ஹார ருத்ர மூர்த்தியாகவும், அதே போல ஸர்வ சக்தி வாய்ந்த விஷ்ணு அந்தப் பேரிலேயே கிஞ்சித் சக்தரான பரிபாலன மூர்த்தியாகவும் இருக்கிறபோது, ஸர்வ சக்தராக நாம் தெரிந்துகொள்ளாத ப்ரஹ்மாவும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக - மூன்றாமவராக அவர்களோடு ஸம ஸ்தானம் பெற்றவராகக் காணப்படுகிறார்.

ப்ரம்மாவை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு அதிகமாக எந்தச் சக்தியும் பெற்றவராகவோ, நமக்காகப் பரமாத்மாவிடம் ரெகமன்ட் செய்யக் கூடியவராகவோ பார்க்கிற பார்வை நமக்கில்லை. பரமாத்மாவின் கட்டளைப்படி, நம் கர்மப்படி ஜன்மா தருபவர் என்பதோடு அவரை முடித்துவிடுகிறோம். அதே ஸமயத்தில் விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்கள் விஷயத்தில் எப்படியிருக்கிறது? விஷ்ணு என்று நினைத்த மாத்திரத்தில் ஸாக்ஷாத்

பரமாத்மா, ஸர்வசக்தி வாய்ந்தவரென்றுதான் தோன்றுகிறதே யொழிய, பரமாத்மாவின் அதிகாரிகளில் ஒருவராக நம்முடைய கர்மாப்படி ஜீவயாத்திரையில் கணக்குத் தீர்க்கும் பரிபாலகர் என்று சின்னதாகவா நினைக்கிறோம்? அப்படியே, சிவன் என்றால் பரம்பொருள், எல்லாம் வல்லவர் எல்லாமும் தர வல்லவரென்றுதான் தோன்றுகிறதேயொழிய சாவைத் தருபவரென்றா தோன்றுகிறது? இப்படித் தோன்றினால் அவருடைய கோயிலுக்குப் போகவேமாட்டோம்!

த்ரிமூர்த்திகளில் பரிபாலனமும், ஸம்ஹாரமும் செய்பவர்கள் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் ஸகலமும் செய்ய வல்லவர்கள் என்பதையே நினைப்பூட்டும் சிவன், விஷ்ணு என்பவர்களோடு, த்ரிமூர்த்திகளில் ஸ்ருஷ்டிப்பவராக மட்டுமே நம்மால் நினைக்க முடியும் ப்ரஹ்மாவைச் சேர்த்தால் நம்முடைய average மனநிலையில் குழறுபடியாகிறது. இவர் எங்கே அவர்களுக்கு நடுவிலே போய் ஸமதையாய் நின்றார் என்று தோன்றுகிறது. இப்போது தோன்றுகிறதோ இல்லையோ, ஸ்தூலமாக அவருக்கும் கோயிலில் முக்யமான இடம் கொடுத்திருந்தால் அவரைப் பார்க்கிறபோது ஆண்டவனாகவோ, அடியாராகவோ, ஆசார்யராகவோ எப்படிக் கவனிப்போம் வைத்துப் பார்க்க முடியாத அவரைப் பற்றி இப்படி வேறு, 'பிரம்ம கோடிகளோடு இவர் எப்படி ஸமதை?' என்ற கேள்வியும் வரும் - வரலாம் - என்றுதான் அவருக்குக் கோயிலில்லாமல் வைத்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது. இப்படிக் கவனிப்பது ஒரு காரணம் இருக்கலாமோ என்று தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

நம்மால் முழு முதல் தெய்வமாக மதிக்கப்படும் சிவ - விஷ்ணுக்களுக்கு ஸமதை மாதிரி இவர் எப்படி இருக்கலாம் என்று கேள்வி வந்துவிட்டால், அப்புறம் நம்மைவிட அவர் எப்படிக் கவனிப்போம் பெரிய சக்திமான்தானே என்ற அளவில் அவரிடம் மரியாதை பாராட்டுவதில் கூட ஒரு 'ரிஸர்வேஷன்' வந்துவிடும். இதற்கு இடமே கொடுக்க வேண்டாமென்றுதான் அவருக்குக் கோயிலில் இடமில்லை என்று வைத்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது என்று தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

இதர தேவதைகள் அனேகரைவிட ப்ரஹ்மா குறைந்து போய்விடவில்லைதான். ஆனால் நாம் அவரிடம் நிறைந்த

பக்தி செலுத்த முடியாதவர்களாக இருக்கிறோமே! கோயில் என்று ஒன்று அவருக்குக் கட்டி வைத்துவிட்டால் ஜனங்களுக்குப் போகத் தோன்றும். அதற்காகத்தானே கோயில் கட்டுவதே? ஆனால் போய் அவரைத் தர்சனம் செய்தால் அவரிடம் பொங்கிக்கொண்டு ப்ரேமை, பக்தி வருவதாக இருக்காது. (யாருக்காவது ப்ரஹ்மாவிடம் பக்தி என்று கேள்விப்படுகிறோமோ?) விசேஷமாக பக்தி வரவிட்டால் போகிறது; சித்ரகுப்தன் மாதிரியானவர்களிடம் மட்டும் பெரிசாகப் பக்தி வந்துவிடுகிறதா என்ன - என்றால் அங்கே யெல்லாம் கேள்வியும் வருவதில்லையோல்லியோ? அதனால் நம்மைவிட நிச்சயம் பெரியவரென்று ஒரு நமஸ்காரம் செய்து விட முடிகிறது. இவரிடம் மட்டும் கேள்வி, சிவ-விஷ்ணுக்களோடு இவருக்கு எப்படி ஸமஸ்தானம் என்று. அவர் அப்படி ஸமஸ்தானம் கொண்டாடாமலே இருக்கலாம். அவரைக் குற்றம் சொல்லவேண்டாம். ஆனால் 'ப்ரம்மா - விஷ்ணு - சிவன் என்று த்ரிமூர்த்திகள்' என்று கேட்டுக் கேட்டு நமக்கு அப்படிப்பட்ட அபிப்ராயம் ஆழமாக ஏற்பட்டிருக்கிறதே! அதனால் கேள்வி புறப்படத்தான் செய்யும். கேள்வி வருகிற இடத்தில் பக்தி எப்படி இருக்கும்? விசேஷ பக்தி என்றில்லை, ஸாதாரணமான ஒரு மரியாதை உணர்ச்சிகூட எப்படி இருக்கும்? அப்போது பண்ணும் நமஸ்காரம் எப்படி genuine-ஆக இருக்கும்? பண்ணுகிற அனேகத் தகிடுதத்தங்களுக்குப் பரிஹாரம் தேடிக் கொள்வதற்குத்தான் கோயில். கோயிலுக்குப் போயே மனப்பூர்வமாயில்லாமல் ஒப்புக்கு நமஸ்காரம் செய்வதென்றால் அது ரொம்பவும் தோஷம்தானே? இப்படி வேண்டாம் என்றுதான் ப்ரஹ்மாவுக்குக் கோயிலில்லாமல் விட்டிருக்கலாம். அவருடைய குறைபாடில்லை, காரணம். நம் குறைபாடுதான் (காரணம்). அவருடைய சக்தி இப்படி என்று நம்மால் கணித்துக் கொள்ளமுடியாமல், நாம் பக்தி வைக்கக் கூடிய மூன்று பிரிவில் எதிலும் அவரை வைக்க முடியாமல், 'கிஞ்சித் சக்தர் என்ற பிரிவில் வைக்கலாமே!' என்றால், 'பின்னே பூர்ணசக்தர்களோடு ஸமம் மாதிரி இருக்கிறாரே!' என்று கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு நாம் இருப்பதால், பொய் நமஸ்காரம் பண்ணும் தோஷம் நமக்குச் சேர்ந்துவிட வேண்டாமென்ற கருணையிலேயே அவருக்குக் கோயில் இல்லாமல் வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படியும் ஒரு காரணம், தோன்றுகிறது.

பூர்ண சக்தர்களான சிவ - விஷ்ணுக்களுடன் ப்ரஹ்மாவும் சேர்ந்து த்ரிமூர்த்திகள் என்று இருப்பதற்குக் காரணமே வேறே. (அது) என்னவென்றால்...

பரப்ரஹ்மம் என்றும் பரமாத்மா என்றும் நாம் சொல்கிற ஏக வஸ்துவானது மாயையோடு கூடி லோகலீலை செய்வதற்கும், மாயையிலிருந்து ஜீவனை விடுவித்து ஞான மோக்ஷம் தருவதற்கும் தனித்தனி ரூபங்கள் எடுத்துக் கொள்வதென்று ஸங்கல்பம் பண்ணிற்று. ரூபமும் கார்யமுமில்லாமல் ஏகச் சைதன்யமாக இருக்கிற பரமாத்மா ரூபம் எடுத்துக்கொள்வது, கார்யம் செய்வது என்று வந்தால் உடனே பல தினுஸாக வினோதங்கள் பண்ணிப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுவார். அதன்படி இப்போது மாயா ஜகத்துக்காகவும் ஞான மோக்ஷத் திற்காகவும் ரூபங்கள் எடுப்பது என்று உத்தேசம் பண்ணும் போதே இந்த ஒவ்வொன்றுக்கும் புருஷ ரூபமாகவும், ஸ்த்ரீ ரூபமாகவும் இரண்டிரண்டு ரூபங்கள் இருக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தார். அதன்படியே மஹாவிஷ்ணுவும் அம்பாளும் மாயலீலைக்கு தெய்வங்களாகத் தோன்றினார்கள். இருவர் கார்யமும் ஒன்றேதான். ரூபத்திலும் இரண்டு பேரும் நீலமேக ச்யாமளமானவர்கள். இப்படி ஒரே மாதிரி ரூபத்தோடும், குணத்தோடும் சேர்ந்து பிறந்ததால் அவர்கள் ஸஹோதர ஸஹோதரியாவார்கள். இதேபோலப் பரமசிவனும் ஸரஸ்வதியும் மாயையிலிருந்து விடுவிக்கும் ஞானத்துக்குத் தெய்வமாக, சேர்ந்து தோன்றிய ஸஹோதர - ஸஹோதரி ஆவார்கள். இரண்டு பேரும் வெள்ளைவெள்ளேரென்று இருப்பவர்கள்.

இப்படித் தோன்றிய பிறகு பரமாத்மா 'இந்த மாதிரி ஒரேயடியாகப் பிரித்து மாயைக்கு ஒரு ஸஹோதர ஜோடி, ஞானத்திற்கு ஒரு ஸஹோதர ஜோடி என்று வைத்து விட்டால் ஒரு ஜோடிக்கு இன்னொரு ஜோடி முழுக்க பேதகம் என்ற மாதிரி ஆகிவிடும். அதோடு ஒன்று ஞானத்துக்கு மட்டும்தான், இன்னொன்று மாயைக்கு மட்டும்தான் என்றால் இரண்டுமே பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தி இல்லை என்றும் ஆகிவிடும். இப்படி ஆகாமல், இரண்டு ஜோடிக்குமே இந்தக் கார்யம்தான் முடியும் என்று குறுக்காமல் அவை பூர்ண சக்தியோடு இருக்கட்டும்; எந்தவிதமான அனுக்ரஹத்தையும் பண்ணக் கூடியவையாக அவை இருக்கட்டும்; ஆனாலும் முக்யமாக ஒன்று மாயைக்கும்

மற்றது ஞானத்துக்கும் தெய்வமாக இருக்கட்டும்' என்று நினைத்தார்.

பல தினுஸான வித்யாஸங்கள் காட்டி விளையாடுவதே அவர் வழக்கமல்லவா? அதன்படி இப்போதும் கொஞ்சம் பண்ணினாரென்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அதாவது விஷ்ணு, அம்பாள், சிவன் ஆகிய மூன்று பேர் மட்டும் பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தியோடு ஸகலவித அனுக்ரஹங்களும் செய்யக் கூடியவர்களாக இருந்துகொண்டே முக்யமாக ஒவ்வொரு கார்யத்தைப் பண்ணுவதென்றும், ஸரஸ்வதி மோக்ஷத்துக்கான ஞானத்தை அளிப்பது மாத்திரமில்லாமல் எல்லாவிதமான கலைகளுக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும் தெய்வமாக இருக்கட்டுமென்றும் வைத்தார்.

இன்னொன்றும் நினைத்தார். 'அண்ணா-தங்கை ஜோடிகள் என்று தனித்தனியாகப் பிரித்து வைத்து முடித்துவிடாமல், அந்த ஜோடிகளுக்கு ஒன்றோடொன்று உறவு ஏற்படுத்திவிட வேண்டும். இந்தத் தெய்வங்களையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று உறவாக்கிவிட வேண்டும். அப்போதுதான் லோகத்தில் ஒரேயடியாக தெய்வ பேதம் பாராட்டாமல் ஸமரஸமாகப் பார்த்து எல்லாவற்றிடமும் பக்தி செலுத்த முடியும்' என்றும் நினைத்தார்.

உறவு எப்படி ஏற்படுத்துவது? கல்யாண ஸம்பந்தத்தால் தானே? ஆனால் இப்படிப் பண்ணுவதற்கு ஒரு தடங்கல் இருந்தது. ஒரு அண்ணா - தங்கை ஜோடி இன்னொரு அண்ணா - தங்கை ஜோடியோடு கல்யாண ஸம்பந்தம் செய்து கொள்வதென்றால் அப்போது பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கியதாக ஆகிவிடும். இது சிலாக்யமானதல்ல.

இந்தச் சிக்கலைச் சமாளிப்பதற்கு வழியாக இன்னொரு ஸஹோதர ஜோடித் தெய்வங்களை உண்டாக்க வேண்டி வந்தது. மூன்று ஸஹோதர ஜோடிகள் இருந்தால் அப்போது தம்பதியாக ஜோடி சேர்க்கும்போது பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்காது. 1-1, 2-2 என்று இரண்டே ஸஹோதர ஜோடிகளிலிருந்து, அவற்றுக்கிடையில் தம்பதி ஜோடி சேர்க்கனுமென்றால் அப்போது 1-2, 2-1 என்று பரஸ்பரப் பரிவர்த்தனை பண்ணிக்கொள்வது தவிர

வேறே வழியேயில்லை. ஆனால் 1-1, 2-2, 3-3 என்று ஸஹோதர ஜோடிகளிருந்தால் அவற்றுக்கிடையில் 1-2, 2-3, 3-1 என்று தம்பதி ஜோடி சேர்த்துப் பரஸ்பரப் பரிவர்த்தனையைத் தவிர்த்து விடலாமல்லவா? அதாவது பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கிக்கொள்வதைத் தவிர்த்து விடலாமல்லவா?

இதை உத்தேசித்துத்தான் ப்ரமாத்மா ப்ரஹ்மாவும் லக்ஷ்மியும் தோன்றும்படிப் பண்ணினதே. இவர்களும் ஒரு ஸஹோதர ஜோடி. இரண்டு பேரும் ஸ்வர்ண வர்ணம்; தாமரைப் பூவில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள்.

ப்ரஹ்மாவுக்கு லக்ஷ்மி அம்மா என்றுதான் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். நான் இப்போது புதுக்கதை சொல்கிறேன்! புதிசாக இருந்தாலும் ரொம்பவும் பழசான புராணக்கதை தான்!★

அப்புறம் இந்த மூன்று ஸஹோதர ஜோடிகளுக்குள் சிக்கலில்லாமல் விவாஹ ஸம்பந்தம் பண்ணிக்கொள்ள முடிந்தது. உங்களுக்கே தெரிந்த கதைதான் - ப்ரம்மா சிவ ஸஹோதரியான ஸரஸ்வதியையும், விஷ்ணு ப்ரம்மாவின் ஸஹோதரியான லக்ஷ்மியையும், சிவன் விஷ்ணு ஸஹோதரியான அம்பாளையும் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். இதிலே யாரும் பெண் கொடுத்துப் பெண் வாங்கவில்லையல்லவா?

சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்காகவே ப்ரம்மாவும் லக்ஷ்மியும் தோன்றியது இருக்கட்டும். தெய்வம் என்று தோன்றிய பிறகு அவர்களுக்கும் ஒரு கார்யத்தைக் கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும்?

ஆனால் மாயா சக்தியினால் ஐகத்தை நடத்துவது, ஞான சக்தியினால் மோக்ஷம் அனுக்ரஹிப்பது என்ற இரண்டிலேயே ஸகல கார்யங்களும் அடங்கி விடுகின்றன. ஆகையினால் இந்த இரண்டுக்குள்ளேயேதான் கொஞ்சம் பங்குபோட்டு ப்ரஹ்மாவுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் கொடுக்க வேண்டும். ஞானத்தையோ

★ உதாரணமாக, 'தேவீ மாஹாத்மிய' பாராயணத்தின் இறுதிப் பகுதியில் வரும் 'ப்ராதாநிக ஶ்ரஸ்யத்தில்' விஷ்ணு-அம்பிகை, சிவன்-ஸரஸ்வதி, ப்ரம்மா-லக்ஷ்மி ஆகியோர் ஸஹோதர ஜோடிகளாகத் தோன்றியதாகவே உள்ளது.

பங்கே போட முடியாது. ஆகையால் மாயர் ஜகத் வியாபாரத் தில்தான் சில அம்சங்களை இந்த இரண்டு பேருக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

இப்படி ஏற்பட்டதில்தான் விஷ்ணு தம்முடைய கார்யத்தி லேயே ஸ்ருஷ்டி என்பதைப் பிரித்தாற்போலக் காட்டி அதை ப்ரஹ்மாவின் கார்யமாகக் கொடுத்தார். தாம் நடத்துகிற லோக பரிபாலனத்தில் ஜீவர்களுக்குச் செல்வம் கொடுக்கும் கார்யத்தை லக்ஷ்மிக்குத் தந்தார்.

தினுஸு தினுஸாக வித்யாஸம் செய்து விளையாடுகிற வழக்கப்படி இங்கேயும் லக்ஷ்மிக்கு லோக மாதா என்ற பெரிய ஸ்தானம் இருக்கும்படியான அனுக்ரஹ சக்திகளைக் கொடுத் தார். தம்முடைய கார்யத்தில் ஸ்ருஷ்டியம்சத்தை மாத்திரம் தமக்கு அடங்கித்தான் ப்ரஹ்மா நிர்வாஹம் செய்கிறாரென்று லோகத்துக்குத் தெரியும்படியாக, அந்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவை யும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் பிதாவாகத் தாம் ஸ்தானம் வஹித்துத் தம்முடைய நாபிக் கமலத்திலிருந்தே அவரைத் தோன்றுமாறு பண்ணினார்.

இப்போது புரிகிறதல்லவா, த்ரிமூர்த்திகள் என்ற ஏற்பாட் டில் பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தி பொருந்திய சிவ-விஷ்ணுக்களோடு நமக்கு அப்படித் தெரியாத ப்ரஹ்மாவும் எப்படி இடம் பெற்றார் என்று? மூன்றாவது ஜோடி ஸஹோதரர்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற 'நெஸஸிடி'க்காகவே அவர் தோன்றியது. இந்த உபகாரம் செய்ததற்காக மற்ற இரண்டு பேரும் அவருக்கு ஸமஸ்தானம் கொடுத்த மாதிரித் தங்களோடு வைத்துக் கொண்டு த்ரிமூர்த்திகள் என்று இருக்கிறார்கள்.

அதனால்தான் அவருக்கு மற்ற தேவதைகளைவிட சிவ-விஷ்ணுக்களிடம் நெருக்கம் இருப்பது. அதோடுகூட அவருக்கு ஸகல வேத ஞானமும் இருக்கும்படியாகவும், அவர் ப்ரஹ்ம வித்யா குருக்களில் ஒருவராக இருக்கும்படியாகவும் பரமாத்மா சக்திகளைக் கொடுத்தார்.

இருந்தாலும் கடைசியில் அவருக்குக் கோயில் இல்லாமல் பண்ணி விளையாடிவிட்டார்!

'ப்ரஜாபதி ஹிரண்யகர்ப்பன், ப்ரஹ்மா என்றிப்படி வேத,

உபநிஷத, புராணங்களில் போற்றப்படும் பெரியவருக்குப் பூஜை நடப்பதென்றால் அதற்குரிய கௌரவத்தோடு நடக்க வேண்டும். அதற்கில்லையென்றால் ஒப்புக்குக் 'காமா சோமா' என்று நடப்பதைவிட நடக்காமலேயிருப்பது நல்லது. இதனால் அவருக்கு ஒன்றும் நஷ்டமில்லை. தகப்பனார்காரர் அவரை நாபிக் கமலத்தில் வைத்துக் கொண்டு தாங்கு தாங்கென்று தாங்குகிறார். வாயிலேயோ ஜகத்தையெல்லாம் வாழ்விக்கும் வேதம் இருக்கிறது. அதனால், அவருக்காகவும் கோயில் வேண்டாம், இவர்கள் (ஜனங்கள்) மனோபாவத்தை உத்தேசித்தும் கோயில் வேண்டாம். இவர்களுடைய பி(ய்)க்கல்-பிடுங்கல் இல்லாமல் அந்த ஒரு ஸ்வாமியாவது நிம்மதியாக இருக்கட்டும்' என்றே (ப்ரம்மாவுக்கு ஆலயமில்லாமல்) செய்திருக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

**ஸரஸ்வதிக்கு ஆலயம்
இல்லாததேன்?**

ஒரு விஷயத்தை ஆலோசிப்பதில் இன்னொன்று அகப்படுகிறது என்று சொன்னதற்கு இன்னொரு த்ருஷ்டாந்தம். சிவன் - அம்பாள், மஹாவிஷ்ணு - மஹாலக்ஷ்மி என்று ஸ்திபதிகளாக அவர்களின் உயர்வைச் சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது, சட்டென்று ப்ரஹ்ம பத்னியான ஸரஸ்வதி விஷயத்தை விட்டு விட்டோமே என்று நினைவு வந்தது. ப்ரஹ்மா விஷயத்துக்குக் குறுக்கே அதைக் கொண்டுவராமல், எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை நிலைக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டு அப்புறம் அதை எடுத்துக்கொள்ள நினைத்தேன்.

ஸரஸ்வதியைப் பற்றி எப்படி நினைக்கிறோம்? பூர்ண ப்ரம்ம சக்தி என்று நினைக்கிறோமோ இல்லையோ வித்யாதி தேவதை, கலைமடந்தை, அறிவுத் தெய்வமென்று அவளுக்கு ரொம்பவும் உன்னதமான ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறோம். வெள்ளை வெளேரென்று வீணா புஸ்தகங்களோடு அவளை

நினைத்தாலே சாந்தியாயிருக்கிறது. ஸரஸ்வதி பூஜை பண்ணுகிறோம். அவளைப் பற்றி ஸ்தோத்ரங்கள் - மஹான்கள் பண்ணியிருப்பது - கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், குமர குருபரர், பாரதியார் போன்றவர்கள் தமிழில் அழகாகப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவற்றை - ஒதுகிறோம். (முத்துஸ்வாமி) தீக்ஷிதர் முதலானவர்கள் அவள் மீது செய்திருக்கும் கீர்த்தனங்கள் பாடுகிறோம். குழந்தையாக ஸ்கல்போக ஆரம்பிக்கும்போதே அவள்மேல் ச்லோகங்கள் சொல்லி ப்ரியத்துடன் பக்தி பண்ண ஆரம்பித்து விடுகிறோம்.

இத்தனை இருந்தாலும், இவ்வளவு ஆயிரம் கோயில் இருந்தும் ஸரஸ்வதிக்கு மட்டும் ஒன்றையும் காணோம்! தமிழ்நாடு பூராவிலும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கூத்தனூர் என்ற ஓர் இடத்தில்தான் ஸரஸ்வதி ஆலயம் இருக்கிறது. அது ஒட்டக்கூத்தர் கட்டிய கோயில். (ஒட்டக்) கூத்தனுடைய ஊர்தான் கூத்தனூர். காமகோட்டத்தில் (காஞ்சி காமாட்சி ஆலயத்தில்) ஸரஸ்வதிக்கு ஸன்னிதி உண்டு. ஆனால் அதுகூட ப்ரஹ்ம பத்னியான ஸரஸ்வதி இல்லை என்றும், ராஜராஜேச்வரிக்கு மந்த்ரிணியாக இருக்கும் ராஜச்யாமளையான மஹா ஸரஸ்வதி என்றும் ஒரு வித்யாஸம் சொல்வதுண்டு. ஸரஸ்வதிக்குப் பிம்பம், ஸன்னிதியுள்ள மற்ற கோயில்களிலும் அவை முக்யமான இடம் பெறாமல் ஏதோ ஒரு மூலையில்தான் இருக்கின்றன. மொத்தத்தில், ப்ரஹ்மா மாதிரியே ஸரஸ்வதிக்கும் கோயில் முக்யத்வம் இல்லை. ஆனால் ப்ரஹ்மாவிடம் ஜனங்களுக்கு விசேஷ பக்தி, மரியாதைகள் இல்லாததுபோல, ஸரஸ்வதிக்கு இல்லாமலில்லை. அவளை எல்லோரும் நிரம்பப் போற்றிப் பக்தி செய்கிறோம். படிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே கல்வித் தெய்வம் என்று அவளை ஸ்துதிக்கக் கற்றுக்கொடுத்து விடுவதால், அது பசுமரத்தாணியாக மனஸில் பதிந்து என்றைக்கும் அவளிடம் பக்தி நீங்காமலே இருக்கிறது. ந்யூஸ்பேப்பர் பாஷையில் சொன்னால், அவள் 'பாபுலர்' தெய்வம்; ப்ரஹ்மா 'அன்பாபுலர்' தெய்வம்? அன்பாபுலர் தெய்வத்துக்குக் கோயிலில்லை என்றால் அது ந்யாயம். நல்ல பாபுலாரிடி இருக்கிற தெய்வத்துக்கும் ஏன் அப்படியே இருக்க வேண்டும்?

இங்கேதான் நம்முடைய தேசாசாரம் வருகிறது. பாதிவ்

ரத்யம் என்பது நம் தேசாசாரத்தில் ஊறிப்போன 'விஷயம். பதிவ்ரதைகள் புருஷனுக்கு இல்லாத எதையும். தாங்கள் அனுபவிக்க மாட்டார்கள். ஸரஸ்வதி ப்ரஹ்மாவின் நாக்கிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பதிவ்ரதை. அதாவது ப்ரஹ்மாவின் நாக்குதான் அவள் குடியிருக்கும் கோயில்! அவள் எப்படிப் பதிக்குக் கோயிலில்லாதபோது தான் மட்டும் கோயிலில் குடிகொள்வாள்? அதனால்தான் அவளுக்கும் அவர் மாதிரியே கோயில் இல்லை.

அகத்திலே நாம் கூப்பிட்டால் அவள் வருவாள். தாயா ரல்லவா? அதனால் நம் குடும்பத்து மனுஷியாக வருவாள். நமக்கு அறிவு புகட்ட வேண்டிய ட்யூட்டியும் அவளுக்கு இருப் பதால் தனிப்பட்ட முறையில் அகத்துக்கு வருவாள்.

ஆனால் ஊர் உலகத்துக்குப் பொதுவாக அவளைப் பெருமைப்படுத்திக் கோயில் கட்டுவது என்றால், அப்போது பதியை விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் மஹிமை கொண்டாடிக் கொள்ள அவள் ஸம்மதிக்க மாட்டாள்! அவளுடைய அந்த உத்தம ஸ்த்ரீ குணத்தை மதித்துத்தான் அவளுக்கு ஆலயமில் லாமல் வைத்திருக்கிறது. சக்திகளை வழிபடுவதற்கென்றே நவராத்ரி என்று வைத்துப் பூஜை பண்ணும்போது துர்கா - லக்ஷ்மிகளுடன் அவளும் வந்து ஸரஸ்வதி பூஜை பெறுவாள். அதோடு ஸரி, பதியை நீக்கிப் பொது ஸ்தலத்தில் கோயில் என்று வைத்து ஊர் கூடி நித்ய பூஜை, உத்ஸவாதிகள் பண்ணு வதற்கு அவள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாள்.

ஸாவித்ரி, காயத்ரி,
நாரதர் விஷயம்

பிரஹ்மாவுக்கு மூன்று பத்னிகள். ஸரஸ்வதி ஒருத்தி. காயத்ரி, ஸாவித்ரி என்று இன்னும் இரண்டு பேர். காயத்ரி மந்த்ரம் என்ற தலைசிறந்த மந்த்ரத்தின் வெளி ரூபமாக இருக்

கப்பட்ட சந்தஸ் (மீட்டர்)தான் காயத்ரி. அதன் உள்ளுயிராக இருக்கிற ஜ்யோதி சக்திக்கே ஸாவித்ரி என்று பெயர். ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரமாகவுள்ள மந்த்ரத்துடன் ஸம்பந்தப் பட்ட போதிலும் அந்த இரண்டு பேருக்கும் கோயில் இல்லை. காரணம் மேலே சொன்னதுதான். பதிக்கு இல்லாதது தங்க ளுக்கும் வேண்டியதில்லை என்று அவர்கள் வைத்துவிட்டது தான் காரணம்.

இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு போகும்போது நாரதருக்குக் கோயிலில்லாததற்கும் காரணம் தெரிகிறது. விஷ்ணுவின் அடியார்கள், பாகவதோத்தமர்கள் என்று எடுத்தால் நாரதர் 'டாப்'பில் நிற்கும் ஒருவர். பக்தி ஸூத்ரமே அவர் பண்ணியது தான். கலிக்கு ஸங்கீர்த்தனம்தான் (ப்ரத்யேக மோக்ஷ மார்க்கம்) என்னும்போது, ஸதா ஸர்வ காலமும் வீணாகானத் தோடு பகவந் நாம கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அவருக்குத்தான் ஊருக்கு ஊர் கோயில் இருக்கணும். ஆனாலும் கோயிலே இல்லை என்றால் என்ன காரணம்? தகப் பனாரான ப்ரம்மாவுக்கும், மூன்று தாயார்களுக்கும் ஆலயம் இல்லாதபோது, பிள்ளை மட்டும் ஆலயத்தில் வஸிப்பாரா? மாதா பிதாக்களுக்கில்லாதது தமக்கும் வேண்டாம் என்ற ஸத்புத்ர தர்மத்தை அவர் பின்பற்றுகிறார்!

பொதுவாக இன்னொரு காரணம் தோன்றலாம்: தக்ஷ ப்ரஜாபதிக்கு அவரிடம் கோபம் வந்து, 'நீ நின்ன இடத்திலே நிக்காம சுத்திண்டேயிரு' என்று சபித்தான். அதனால்தான் அவர் 'த்ரிலோக ஸஞ்சாரி' என்னும்படியாக ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறார் என்று கதை உண்டு. சுற்றிக் கொண்டே இருப் பவரை - இருக்க வேண்டியவரை - ஆலயங்களில் ப்ரதிஷ்டை பண்ணி எப்படி உட்கார்த்தி வைப்பது?

குருவில் ஆரம்பித்து எங்கெங்கேயோ த்ரிலோக ஸஞ்சாரம் பண்ணிவிட்டு நாரதரில் வந்து நிற்பதும் பொருத்தந்தான்! அவர்தான் ஸங்கீர்த்தன குரு. த்யாகையர்வாளின் குரு. குருவாகவும் இருந்து கொண்டு, அதே சமயம், 'கலி ஸந்தரணம்' - கலியைத் தாண்டுவது - என்று இந்த யுகத்துக்கு ஸ்பெஷலாக உள்ள மந்த்ரத்தை முதல் முதலாகப் பெற்றுக் கொண்ட சிஷ்யராகவும் அவர் இருக்கிறார். எல்லாரும்,

எக்காலமும், எங்கே வேண்டுமானாலும் சொல்லக்கூடிய அந்த மந்த்ரம்,

ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரேI

ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண

ஹரே ஹரேII

என்பதுதான். தகப்பனாரான ப்ரம்மாவிடமிருந்தே நாரதர் இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேசம் பெற்றிருக்கிறார்!

இப்படிச் சொல்லும்போது, ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக இல்லாமல், ஆனால் குரு பரம்பரையில் ஒரு மூல புருஷராக ப்ரஹ்மா இருப்பது நினைவுக்கு வருகிறது. நாரதருக்கு நாம மந்த்ரம் உபதேசித்த பக்தி குருவாக இருக்கிற அவர், வேதாந்த (அதாவது ஞான மார்க்க) குருவாகவும் இருக்கிறார். குரு என்பதுதான் 'நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள விஷயமாதலால் ப்ரஹ்மாவைக் குருவாகக் கொண்டு வருவதிலும் பொருத்தம் இருக்கிறது.

சங்கர பகவத் பாதாளைப் பின்பற்றுபவர்களான ஸ்மார்த்தர்களின் ப்ரஹ்ம வித்யா குரு பரம்பரையில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூன்று பேருமே இருக்கிறார்கள். ஆதி முதல் குரு பேசாமலே, வாயுபதேசம் செய்யாமலே, ஞானத்தைக் கொடுத்துவிடும் தக்ஷிணாமூர்த்தி. சிவபெருமானின் பரம ஞான வடிவமான அவர்தான் ஆதி குரு. அப்புறம் ப்ரஹ்மா - விஷ்ணு - சிவன் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்த ரூபமாக மூன்று தலையோடு விளங்கும் தத்தாத்ரேயர். (அந்த ரூபத்திலே அவர் ஞான குருவாயிருந்தாலும் தனியாக அந்த மூன்று பேரைச் சொன்னால் ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரங்களைத்தான் குறிக்கிறது. இவ்விஷயம் இருக்கட்டும்.) தத்தாத்ரேயருக்கு அப்புறம் தான் நன்றாக வாய்விட்டே, க்ரமமாகவே, குரு சிஷ்யா ளென்று உபதேசம் செய்வது ஏற்பட்டது. முதலில் அப்பா - பிள்ளைகளே இப்படி குரு - சிஷ்யாளாக ஐந்தாறு தலைமுறை போய், அப்புறம் கல்யாணமே பண்ணிக்கொள்ளாத சுகாசார் யாளிலிருந்து ஸன்னியாஸ குரு - ஸன்னியாஸ சிஷ்யர் என்று அந்த ப்ரஹ்ம வித்யா குரு பரம்பரை போகிறது.* இதிலே

* அருள் உரை 18-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள குரு பரம்பரை என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

முதலாவது குரு மஹாவிஷ்ணு. அப்புறம் அவர் பிள்ளையான ப்ரஹ்மா:

நாராயணம் பத்மபுவம்

நாராயணன் முதலில். அடுத்து 'பத்மபுவரான - தாமரைப் பூவில் தோன்றியவரான - ப்ரஹ்மா. ப்ரஹ்மா சிஷ்யராகப் பிதாவிடமிருந்து ப்ரஹ்ம வித்யையை உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டு, அப்புறம் தாமும் ப்ரஹ்ம வித்யா குருக்களில் ஒருவராகித் தம்முடைய புத்ரரான வஸிஷ்டருக்கு அதை உபதேசம் பண்ணினார். நாரதர் ப்ரஹ்மாவுக்குப் பிள்ளை என்கிறாற் போல வஸிஷ்டரும் அவருடைய பிள்ளைதான். ப்ரஜாபதிகள் என்று பத்துப் பேர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்கள். வேதத்தில் ப்ரஜாபதி என்றால் ப்ரஹ்மா என்றாலும் வழக்கில் அவருடைய பத்துப் புத்ரர்களுக்கே அது பெயராக ஆயிற்று. அந்தப் பத்து ரிஷிகளில் நாரதர் மாதிரியே வஸிஷ்டரும் இன்னொருவர். அவருக்குப் பரமோபதேசமான அத்வைதத்தை ப்ரஹ்மா உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் குரு பரம்பரையில் முதலில் மஹாவிஷ்ணு, அப்புறம் மஹாலக்ஷ்மி. பெரிய பெருமாள் - பெரிய பிராட்டி என்று அவர்களைச் சொல்வார்கள். அப்புறம் ப்ரஹ்மா இல்லை. சிவ ஸுதனான பிள்ளையார். சிவனுடைய பூதப்படைகளுக்கெல்லாம் தலைவரான கண - பதியாக இருக்கிறாரல்லவா? அப்படி விஷ்ணு கணங்களுக்கெல்லாம் பதியர்க ஒருத்தர் இருக்கிறார். அவர் ப்ரஹ்மா இல்லை. அவர் பெயர் விஷ்வக்ஸேனர். 'சேனை முதலியார்' என்று சொல்வார்கள். அவர்தான் மஹாலக்ஷ்மிக்கு அடுத்ததாக வரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குரு. அவருக்கப்புறம் பூலோகத்திலேயே இருந்த நம்மாழ்வாரி லிருந்து அவர்களுடைய மனுஷ்ய ரூப குருக்கள்.

ஸ்மார்த்த ஸம்பிரதாயத்தில் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு அப்புறம் ப்ரம்மா.

ஆகையால், ப்ரஹ்மாவுக்குக் கோயில், பூஜை என்று எதுவுமில்லாவிட்டாலும், வேதாந்தம் அப்யாஸம் செய்கிற ஸ்மார்த்தர்கள் குரு த்யானத்தில் ஆரம்பிக்கும்போது 'நாராயணம் பத்மபுவம் வஸிஷ்டம்' என்று ச்லோகம் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணும்போது (பத்மபுவரான) ப்ரஹ்மா

நமஸ்காரம் வாங்கிக் கொண்டு விடுகிறார். இது கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கிறது.

இப்படியே வ்யாஸபூஜை என்பதாக ஆண்டுதோறும் ஸன்னியாஸிகள் குரு பரம்பரா பூஜை செய்யும்போது அதில் ஸரஸ்வதி, நாரதர் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் கூடப் பூஜை சொல்லியிருக்கிறது.

வேதாந்தம் படிப்பவர்கள், ஸன்னியாஸிகள் ஆகியவர்களுக்குப் ப்ரஹ்மாவைப் பற்றி ஸென்டிமென்டலான ரிஸர்வேஷன்கள் இருக்காததால் இங்கே அவர் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்பதற்காக இல்லாமல் குரு என்ற ஹோதாவில் நமஸ்காரம் பெற்று விடுகிறார். ஆனாலும் ஜனஸமூஹத்தில் இது விதிவிலக்கு மாதிரித்தானேயொழிய விதியாக இருப்பதல்ல.

**நமஸ்கரிப்பதற்குக்
காரணமில்லை!**

இதுவரையில் சொன்னதிலிருந்து என்ன ஏற்பட்டது என்றால், 'குருதான் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன். ஆனதினாலே அவருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணணும், தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:' என்றால் அது தப்பு என்று ஆயிற்று! (சிரிக்கிறார்.) குருவுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு என்று சொல்லி அதற்கு வேறே என்ன காரணம் சொன்னாலும் ஸரி; ஆனால் அவர் ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - மஹேச்வரர்களாக இருக்கிறாரென்றால், அந்த மூன்று பேருக்குமே இப்படி ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹார மூர்த்திகளாக இருக்கும் அவஸ்தையில் (நிலையில்) நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்கில்லையாதலால், இவருக்கும் கிடையாது, (சிரித்து) கிடையவே கிடையாது!

குரு: ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்ம: தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:

'குருதான் பரப்பிரம்மம், அதனால் அவருக்கு நமஸ்காரம்'

என்றால் அது ஸரியா, அதுவாவது ஸரியா?

ஊஹூம், அதுவும் ஸரியில்லை.

ஏன் ஸரியில்லை?

பரப்ரஹ்மம் மனஸ், வாக்கு எல்லாம் கடந்தது. அதை நீ புரிந்து கொண்டு நமஸ்காரம் பண்ணவும் முடியாது. பண்ணினாலும் நிர்குணமாக, நிஷ்க்ரியமாக (குணங்கள், செயல்கள் ஏதுமற்றதாக) இருக்கிற அது உன் நமஸ்காரத்தை வாங்கிக் கொள்ளாது. ஒன்றுமே பண்ணாமல், பண்ணத் தெரியாமல் கிடக்கிற ஸ்திதியைத்தான் 'பரப்ரஹ்மம் ஜகந்நாதம்' என்கிறோம். அதனிடம் போய் நமஸ்காரம் பண்ணி என்ன ப்ரயோஜனம்? பரப்ரஹ்மத்தை நீ புரிந்துகொள்ளும்போது நீயே அதுவாகிவிடுவாயாகையால் அப்போதும் நமஸ்காரத்துக்கு இடமில்லை. நீ உனக்கேயா நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொள்வது?

ஆரம்ப ச்லோகமாக சிஷ்யனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிற குரு வந்தனமே இப்படித் தப்பும் தவறுமாக இருக்கிறது! குட்டிக் கொள்ளும்போதே. பிடரியில் குட்டிக் கொள்வது போல ஒரே கோளாறாக இருக்கிறது! (நெடுநேரம் சிரிக்கிறார்.)

நிஜமான தாத்பர்யம் என்ன?

குருவானவர் ப்ரஹ்ம - விஷ்ணு - மஹேச்வரர்கள் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரத்தையே தாமும் அச்சடித்த மாதிரிச் செய்யவில்லை. இந்த ஜன்மாவைக் கொடுப்பது, லோக வாழ்க்கையில் காப்பாற்றுவது, அப்புறம் அதை முடித்து வைப்பது என்ற கார்யங்களை அவர் பண்ணவில்லை. அவற்றைச் செய்யத்தான் அந்த மும்மூர்த்திகள் இருக்கிறார்கள்!

அதனால் அவரை மும்மூர்த்திகளாகச் சொல்லும்போது அவர்கள் பண்ணும் முத்தொழிலைப் போலவே இவரும் என்னவோ செய்கிறாரென்றுதான் தாத்பர்யமே தவிர, அவற்றையே என்றல்ல.

இவர் மூன்று கார்யங்கள் செய்கிறார். அவைத் த்ரிமூர்த்திகள்

செய்யும் முத்தொழில் மர்திரியே இருக்கின்றன. அதனால் இவரை அவர்களாகவே சொல்லியிருக்கிறது. உபமாலங்காரமாக, அதாவது, உவமையணியாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

‘கண்ணே, மணியே!’ என்று குழந்தையைச் சொன்னால் அது நிஜமாகவே கண், மணி என்றா அர்த்தம்? கண் என்பது எப்படி நமக்கு இன்றியமையாததாக இருக்கிறதோ, மிகவும் ப்ரியமான அங்கமாக இருக்கிறதோ, ஜாக்ரதையாக இமையால் மூடிக் காப்பாற்ற வேண்டியதாக இருக்கிறதோ அப்படியே, நமக்குக் குழந்தை இன்றியமையாததாக, ப்ரியமாக, கவனமாக ஸ்வரக்ஷணை பண்ண வேண்டியதாயிருப்பதாலேயே கண் என்றும், அந்தக் கண்ணிலும் கருவான பாகமாக இருக்கப்பட்ட மணி என்றும் (‘கண்ணே, கருமணியே!’ என்றுகூடச் சொல்வதுண்டு) சீராட்டுவது. ‘மணி’ என்றால் நமக்கு மிகவும் அலங்காரமாக உள்ள நவரத்ன மணி என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ‘முத்தே, மாணிக்கமே!’ என்றுகூட நவமணிகளின் பெயரிலும் சீராட்டிச் சொல்கிறோமே!

‘மழபாடியுள் மாணிக்கமே!’

என்று பகவானையே கொஞ்சுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் உவமித்துச் சொல்வது. ஒரு வஸ்துவை எடுத்துக் கொள்கிறோம். அது உபமேயம். அதற்கு இன்னொன்றை ஒப்புக் காட்டுகிறோம். இது உபமானம். ஏதோ சில அம்சங்களில் அதுவும் இதுவும் ஒன்றாயிருக்கிறது. அதனால் உபமேயத்துக்கு உபமானம் காட்டுகிறோம். சில அம்சங்களில்தான் ஒப்பே தவிர முழுக்க அல்ல. அப்போது முழுக்க ஒப்பிருந்தால் உபமான, உபமேயம் என்று பிரித்துச் சொல்வதற்கேயில்லாமல் ஒன்றாக அல்லவா ஆகிவிடும்! ஒன்றைப் போல இன்னொன்று இருப்பதுதான் உவமை. அசல் அதுவாகவே இருந்துவிட்டால் உபமாலங்காரம் பிறக்க முடியாது. சந்திரனைச் சந்திரனுக்கே உவமை காட்ட முடியுமா? உபமான - உபமேயங்கள் முற்றிலும் ஒன்றே இல்லை என்றாலும் அவற்றுக்குள் சில அம்சங்களில் ஒற்றுமை இருக்கும். இப்படிச் சொல்லும்போதே, சிலதில் இருக்காது என்றும் ஆகிவிடுகிறது. ‘சந்த்ரவதனம்’ - சந்த்ரனைப் போன்ற முகம் என்னும்போது முகத்தில் -

‘சந்திரனைப் போன்ற காந்தி, பரிசுத்தம், குளுகுளுப்பு, மனஸைக் கவர்கிற வசீகரம் ஆகியவை இருப்பதாக அர்த்தம். இந்த அம்சங்களில்தான் ஒற்றுமை. மற்றதில் இல்லை. சந்திரனுக்கு மனுஷ முகத்திள்ளதுபோலக் கண், காது, மூக்கு இல்லை, முகம் ஆகாசத்தில் மிதப்பதில்லை; அது பதினைந்து நாளுக்கு ஒரு முறை தேய்வது, வளர்வது என்பதும் கிடையாது.

இம்மாதிரிதான் குருவை த்ரிமூர்த்திகளாகச் சொல்லும் போது ஏதோ சிலவற்றில் ஒற்றுமை, மற்றதில் வேற்றுமை என்று இருக்க வேண்டும்.

இன்னொரு ச்லோகம், நம் மத ஸம்ப்ரதாயங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூல புருஷராகவுள்ள வ்யாஸாசார்யானைப் பற்றியது, ஞாபகம் வருகிறது. அதிலே வ்யாஸருக்கும் த்ரிமூர்த்திகளுக்கும் ஒற்றுமை இல்லாத ஒவ்வொரு அம்சத்தைச் சொல்லியே வேடிக்கை செய்திருக்கிறது. ‘இவர் ப்ரஹ்மா என்றால் நாலு மூஞ்சி இல்லையே! அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா! விஷ்ணு என்றால் இரண்டு கைதானே இருக்கு? நாலு இல்லையே! த்விபாஹுரபரோ ஹரி:! சிவன் என்றால் நெற்றிக்கண் எங்கே போச்சு? அபால லோசந: சம்பு:’ என்று அந்த ச்லோகம்.

அசதுர்வதநோ ப்ரஹ்மா
த்விபாஹுரபரோ ஹரி:
அபால லோசந: சம்பு:
பகவாந் பாதராயண:

பாதராயணர் என்பது வேத வ்யாஸரின் இன்னொரு பேர். ‘பதரி’ என்ற இலந்தை மரத்தடியை இருப்பிடமாக (‘அயன்’மாக)க் கொண்டு, அதாவது பதரி வருஷத்திற்கு அடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு நெடுங்காலம் தபஸ் செய்தவராதலால் ‘பாதராயணர்’ என்று பெயர்.

ப்ரஹ்ம-விஷ்ணு-மஹேச்வரர்களாக குருவை உபமாலங்காரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்றால் அவர்களுக்கும் குருவுக்கும் ஒற்றுமையும் இருக்க வேண்டும், வேற்றுமையும் இருக்க வேண்டும்.

முத்தொழில் செய்பவர்களென்பதால் அவர்களை நாம்

நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்கில்லை என்று பார்த்தோமல்லவா? அந்த அம்சத்தில் வேற்றுமை இருந்துவிட்டால் ஸரியாய்ப் போய்விடும். ச்லோகம் கோளாறில்லை, தாறுமாறாகச் சொல்லவில்லை என்றாகிவிடும்.

அப்படியிருக்கிறதா, பார்க்கலாம்.

மும்மூர்த்திகள் பேரை வரிசையாக (ச்லோகத்தில்) சொல்லியிருப்பதால் இவரும் முத்தொழில் போலவே செய்கிறாரென்று தெரிகிறது. அதையே செய்யவில்லை. அதுபோல (செய்கிறார்.).

ஏதோ ஒருவிதத்தில் இவர் ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம் செய்பவராக இருக்கிறார். எந்த விதத்தில்?

யோசித்துப் பார்த்தால் புரிகிறது:

இவர் நமக்கு ஞான லோகத்தில், அத்யாத்ம லோகத்தில் புதுப் பிறவி கொடுக்கிறார். நமக்கு அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து வைத்து, நம்முடைய மனப்பான்மையை மாற்றி அது வேறொன்றாக ரூபம் கொள்ளும்படிச் செய்கிறார். மாற்றுவது, வேறு ரூபம் தருவது என்றால் ஸ்ருஷ்டிப்பது, புது ஜன்மா தருவது என்றுதான் அர்த்தம். குருவானவர் நமக்கு ஞானப் பிறவி தருவதால், நமக்குள் ஞானம் பிறக்கும்படிச் செய்வதால், ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான ப்ரஹ்மாவாகிறார்!

அப்புறம் ஸ்திதி - பரிபாலனம். எப்படிப் பரிபாலிக்கிறார்? ஞான வாழ்க்கையில் நாம் அத்யாத்ம ஸம்பத்துக்களைப் பெறும்படிச் செய்து பரிபாலிக்கிறார். தேஹ போஷணைக்காக மஹாவிஷ்ணு செல்வம், ஆரோக்யம் முதலானவற்றைக் கொடுத்து ரக்ஷிப்பதுபோல ஆத்மாவின் போஷணைக்காக உபதேசம், புஸ்தகங்கள், ஸாதனாமார்க்கம் முதலானவற்றைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறார். தம்முடைய வாழ்க்கையையே நம் பொருட்டாக த்யாகம் செய்துவிட்டு - நிம்மதியாகத் தாம்பாட்டுக்கு ஸமாதி நிலையில் ஸுகித்துக் கொண்டிருக்காமல், நம்மிடம் முட்டிக்கொண்டு - நம்மைக் கரையேற்றத் தம்மாலானதெல்லாம் செய்கிறார். இஹ லோகத்திலுங்கூட நம்முடைய கஷ்டங்களைத் தீர்த்து வைத்துப் பரிபாலிக்கிறார்.

லௌகிகத்திலும்கூட நாம் எப்படியெப்படி இருந்தால் நல்லதோ, ஆத்மாவிலிருத்திக்கு உதவியாக இருக்குமோ அப்படி இருப்பதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார். ஆனாலும் ஆத்யாத்மிகமான ஞானப் பரிபாலிப்பே அவர் முக்யமாகச் செய்வது. இதனால் பரிபாலன கர்த்தாவான விஷ்ணுவாக இருக்கிறார்.

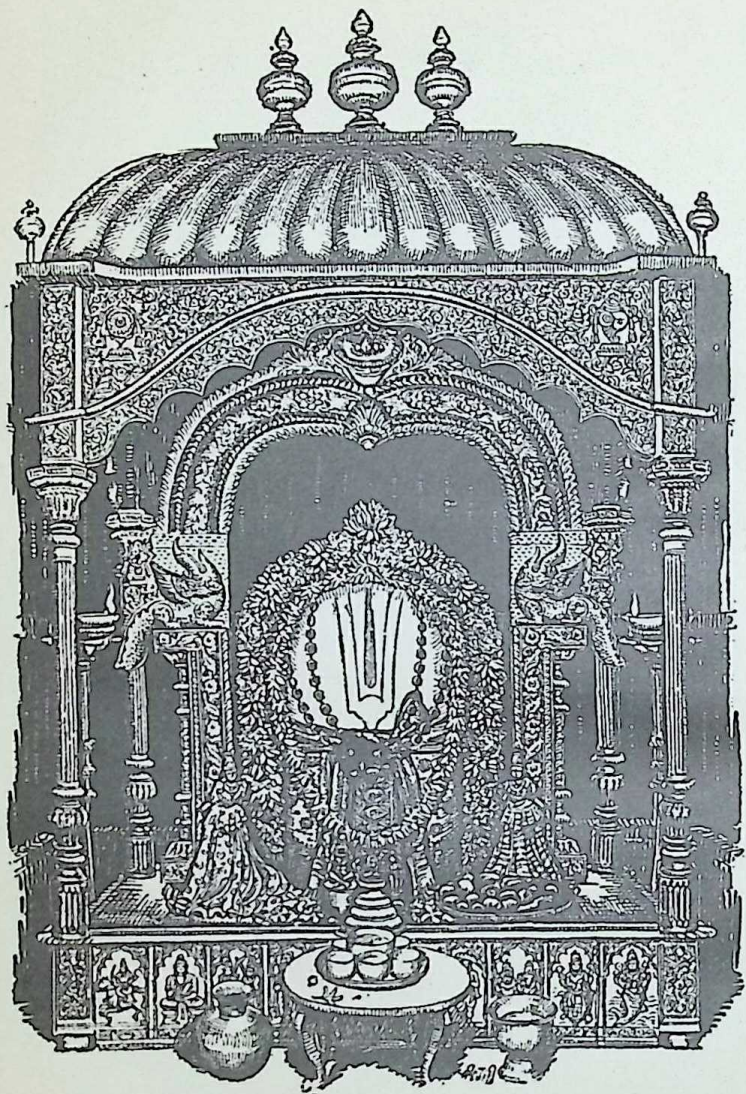
ஸம்ஹாரம்?

இவர் பரம ஸாத்விகரல்லவா? எப்படி ஸம்ஹாரம் பண்ணுவார்? ருத்ரன், ருத்ரதாண்டவம், ரௌத்ராகாரம் என்றாலே பயமாக அல்லவா இருக்கிறது? இவரோ தயை, அருள் நிரம்பியவரல்லவா? ருத்ரனாக இவரை எப்படிச் சொல்வது? அந்தப் பேரைச் சொல்லி பயமுறுத்த வேண்டாமென்று தானோ என்னவோ, (சீலோகத்தில்) 'ருத்ர'னென்று சொல்லாமல் 'குரு' தேவோ மஹேச்வர:' என்று சொல்லியிருந்தாலும் அதனால் குறிப்பிடும் கார்யம் ஸம்ஹாரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதிகளுக்கான ப்ரஹ்ம - விஷ்ணுக்களைச் சொன்னதன் தொடர்ச்சியாக மஹேச்வரனைச் சொல்லியிருப்பதால் வேறுவிதத்தில் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள முடியாது!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

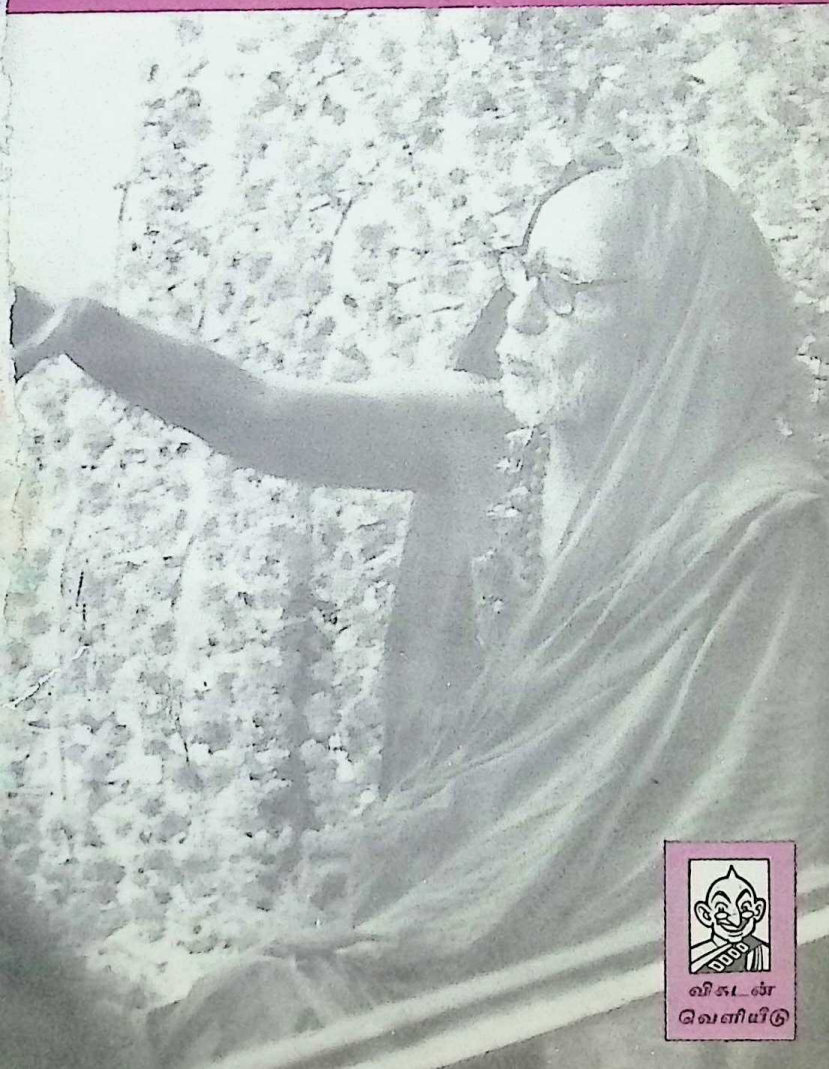
குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ் கட்டுரை தொடர்வதுடன் ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

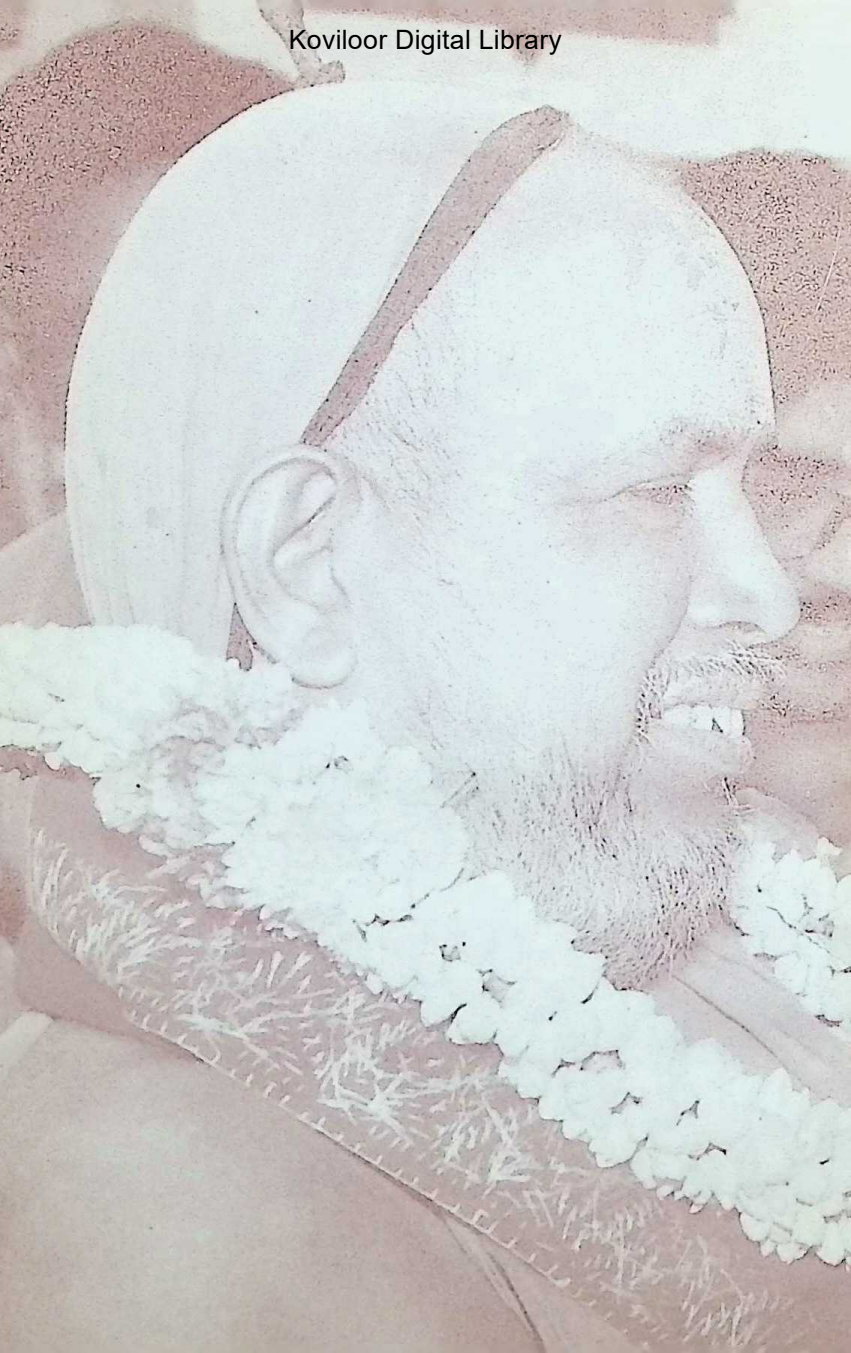

சிம்மாசலம் - ஸ்ரீ வராஹலக்ஷ்மி நரசிம்மஸ்வாமி

அருள் உரை

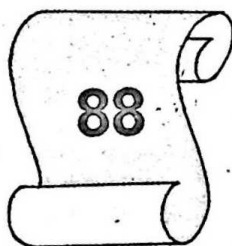

விசுடன்
வெளியீடு

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஒவியம்: சில்பி .

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

வித்யாஸமான முத்தொழில்கள்

‘உபமாலங்காரத்தில் ஒற்றுமை இல்லாத அம்சங்களும் இருக்கும் என்றீர்களே, அந்த ரீதியில் மஹேச்வரனுக்கும் குருவுக்கும் ஸம்ஹார கார்யத்தில் ஒற்றுமையில்லாமல், வேறு எதிலேயாவது இருக்குமோ என்னவோ?’ என்று கேட்டீர்களா னால்...

அப்படி இருக்க முடியாது.

தொடர்ச்சியாக ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது முதலிரண்டு பேர் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதிகளை குரு இன்னொரு தினுஸில் பண்ணுவதாகக் காட்டுகிறபோது முன்றாவதாக ஸம்ஹாரம்தான் வரவேண்டும். அதுதான் யுக்தம்.

அப்படியானால் ப்ரஹ்மாவாக இருந்து நமக்கு ஞானம் பிறக்கச் செய்து, அந்த ஞானத்தை விஷ்ணுவாக இருந்து வளர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு, அப்புறம் (சிரித்துக்கொண்டே) அந்த ஞானத்தை ருத்ரனாக ஹதம் பண்ணிவிடுவாரா?

இல்லை. ஞானம் அடைய முடியாதபடி நம்மை அனேகக் கெட்ட சக்திகள் ஓயாமல் இழுக்கின்றனவே, இதுகளுடன்தான் பொறுமையாகப் போராடி ஹதம் பண்ணுகிறார். ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார். பயிரை வளர்ப்பதைப் போலவே, அந்தப் பயிர் வளர்வதற்காகவே, களையை அகற்ற வேண்டியதும்

மிகவும் அவசியமல்லவா? அப்படித்தான் நமக்கு ஞானத்தை போதிப்பதைப்போல நம்முடைய கனத்த அஞ்ஞானத்தை அகற்றுவதும் முக்யம். ஞானபோதனையைவிட இதுதான் கடினமான கார்யம். சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்குகிற வழக்கு மரத்தில் நம்மை இஞ்ச், இஞ்சாக மேலே ஏற்றிக்கொண்டு போகிற ச்ரம ஸாத்யமான காரியம். கெட்டதுதான் நம்மை அப்படியே கவிந்து மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஏதோ துளி நல்லது முணுக்கு முணுக்கு என்று தலைநீட்ட ஆரம்பித்தால் உடனே கெட்டது இன்னம் கனாந்தகாரமாக வந்து அழுத்தி அதை அணைக்கப் பார்க்கிறது. இந்த அஞ்ஞானத் தமஸை, அறியாமை இருளைத்தான் குருவானவர் ருத்ரமூர்த்தியாக இருந்து ஸம்ஹாரம் செய்கிறார். 'குரு' என்ற வார்த்தையின் Definition (லக்ஷணை) ஒன்றே அப்படித்தான் சொல்கிறது 'கு' என்றால் இருட்டு; 'ரு' என்பது அழிப்பதைக் குறிப்பது. இருட்டை அழிப்பவன் 'குரு'.

இப்படிக் குருவினால் ஞானத்தில் புனர்ஜன்மம், அதில் பரிபாலிப்பு, அதற்கு எதிராக, தடையாக இருப்பவற்றின் அழிவு ஆகிய மூன்று கார்யங்கள் நடக்கின்றன. அதாவது ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம் நடக்கிறது. ஆகையால் குருமூர்த்தியே த்ரிமூர்த்தியாகிறார்!

வித்யாஸம் என்னவென்றால், ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்து, விஷ்ணு ரக்ஷிக்கும் அதே சரீரத்தைத்தான் ருத்ரன் ஸம்ஹாரம் செய்வது. ஆனால் இங்கேயோ குரு ஸ்ருஷ்டிப்பதும், ரக்ஷித்துக் கொடுப்பதும், ஞானத்தை. ஆனால், அழிப்பது ஞானத்தை யல்ல. அரும்பாடுபட்டு அவரே படைத்துக் காத்ததை எங்கேயாவது அவரே அழிப்பாரா? த்ரிமூர்த்திகளில் ஆஸாமி வேறாகப் போனதால் வேறே ஒருத்தர் படைத்து, வேறே ஒருத்தர் காப்பாற்றியதை ருத்ரமூர்த்தி அழிக்கிறார். இங்கே மூன்றையும் செய்வது ஒரே ஆஸாமியல்லவா? அதனால் படைத்துக் காப்பது ஞானமாகவும், அழிப்பது அஞ்ஞானமாகவும் இருக்கிறது.

அவர் படைத்துக் காக்கிற ஞானம் நம் சரீரம் மாதிரி ஒருகாலத்தில் அழிவுபடுவதல்ல. அது அம்ருதமானது, அமரமானது. அதை யாராலும் அழிக்க முடியாது.

இப்படியாக, உலக வாழ்வில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று மூன்று தெய்வங்கள் செய்வதையும் சேர்த்து வைத்து ஞான வாழ்வில் குரு ஒருவரே செய்கிறார். நினைத்துப் பார்த்தால் விசித்ரமாயிருக்கிறது! அழிவதும், சாச்வத ஸௌக்யத்தைத் தரவே முடியாததுமான லோக வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கப் பெரிசாக மூன்று தெய்வங்கள் வேண்டியிருக்கிறது? அழிவற்றதும், சாச்வத ஸுகமளிப்பதுமான ஞான வாழ்க்கையையோ மனுஷ்ய ரூபத்தில் தெரிகிற ஒரு குரு பண்ணிவிடுகிறார்! 'அவர்கள் (த்ரிமூர்த்திகள்) கோடானுகோடி ஜீவன்களுக்குச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது, இவரோ (குருவோ) ஒரு ஸௌக்ய-க்ருப்புக்குத்தானே செய்கிறார்?' என்று ஸமாதானம் சொல்லலாம்.

ஆக, குரு எப்படி த்ரிமூர்த்திகளாயிருக்கிறாரென்று பார்த்தோம். த்ரிமூர்த்திகளும் சேர்ந்து ஒருத்தரான ஒரு ஸ்வாமி தத்தாத்ரேயர் என்று பார்த்தோமே, அவர் மாதிரிதான் எல்லா குருக்களுமே இருக்கிறார்கள்!

த்ரிமூர்த்திகள் சரீரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பரிபாலித்து, ஸம்ஹரிப்பது போலச் சிஷ்யனுக்குள் ஞானத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, பரிபாலித்து, அஞ்ஞானத்தை ஸம்ஹரிப்பதனால் உபமாலங்காரப்படி, ஒற்றுமை யம்சத்தைக் கொண்டு குருவை ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனால் அந்த மூன்று பேரை அந்த மூன்று கார்யத்துக்காக நமஸ்காரம் பண்ணமுடியாமலிருக்க, இவருக்கு (குருவுக்கு) நமஸ்காரம் - தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம: என்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கேதான் உபமாலங்காரம் என்றால் அதில் ஒற்றுமை அம்சத்தோடு வேற்றுமை அம்சமும் இருக்கத்தான் செய்யுமென்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அந்த மூன்று பேருக்கு ஏன் நமஸ்காரம் பண்ண முடியவில்லை?

ஒருவரை நமஸ்காரம் பண்ணுவது எப்போது? ஒன்று, அவர்கள் இதுவரை பண்ணியது நமக்கு ஸந்துஷ்டி, த்ருப்தி அளித்தால் அதற்காக நன்றி பாராட்டி, அதன் அடையாளமாக நமஸ்கரிப்போம். அல்லது நாம் வேண்டிக்கொண்டு அதன்

மேல் அவர் இனிமேல் நமக்கு ஸந்தோஷமான, பிடித்தமான ஒன்றைச் செய்வாரென்றால், நமஸ்கரித்துப் ப்ரார்த்தனை பண்ணிக்கொள்வோம்.

ப்ரஹ்மா நம்மை ஸ்ருஷ்டித்ததிலோ, விஷ்ணு நம்மைப் பரிபாலிக்கிற விதத்திலோ, மஹேச்வரன் நம்மை ஸம்ஹரிக்கப் போவதிலோ நமக்கு ஸந்தோஷமில்லை. நம்முடைய ஸ்ருஷ்டி, இதுவரை நடந்த 'பரிபாலிப்பு' எனப்படுவது ஆகிய சென்ற கால, நிகழ்கால விஷயங்களுக்கு நம்மால் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுக்க ளிடம் நன்றி பாராட்டி நமஸ்காரம் செய்ய முடியவில்லை. இனிமேலே அவர்கள் நமஸ்காரம் பெறும் விதத்தில் ஏதாவது செய்வார்களா என்றால் - வருங்காலத்தில், இந்த ஜன்மாவில் ப்ரஹ்மா நம்மைக் குறித்து எதுவும் செய்வதற்கில்லை. ஸ்ருஷ்டித்ததோடு அவர் கார்யம் முடிந்துவிட்டது. ஸரி, அடுத்த ஜன்மா நல்லதாகத் தரச் சொல்லி வேண்டிக் கொள்ளலாமா என்றால், அதிலும் அவருக்கு ஸொந்த அதிகாரம் எதுவு மில்லை. நம் கர்மாவைப் பொறுத்துப் பரமாத்மாவின் சட்டப் படி எப்படிப்பட்ட ஜன்மா வாய்க்க வேண்டுமோ அதைத்தான் அவர் தரமுடியும். ஆகையால் எதிர்காலத்தை உத்தேசித்தும் நாம் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணுவதற்கில்லை. இதுவேதான் விஷ்ணுவுக்கும். நாம் கேட்டுக்கொள்வதற்காக அவர் இனிமேல் நல்ல ஸம்ரக்ஷணை கொடுக்க முடியாது; கர்மாப்படிதான் பண்ணுவார்.

மஹேச்வரனுடைய தொழிலான ஸம்ஹாரம் இனிமேலே நடக்க வேண்டியதுதான்; இதுவரை அவர் செய்ததாக எதுவு மில்லை. முன் ஜன்மங்களில் ஸம்ஹாரம் பண்ணினாரே என் றால், அந்த ஜன்மங்களைப் பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரியாது. அதனால் அப்போது பண்ணின ஸம்ஹாரத்துக்காக இப்போது அவரை நாம் 'தாங்க' பண்ணி நமஸ்கரிப்பதற்கில்லை. இனி மேலே இந்த ஜன்மாவில் அவர் ஸம்ஹரிக்கப் போகிறார் என்பதிலும் நாம் ஸந்தோஷப்பட்டு நமஸ்காரம் செய்வதற் கில்லை. அல்லது, 'ஸம்ஹாரம் பண்ணாதேள், ஸ்வாமி!' என்று வேண்டுமானால் நமஸ்காரம் செய்து கேட்டுக் கொள்ளலாமா என்றால், அதற்கும் பலனிருக்காது. கர்மாவைப் பார்த்து அவர் ஆயுளை முடிக்கிறபடி முடித்துத்தான் வைப்பார்.

இப்படியாக இவர்கள் பண்ணியது, பண்ணுவது, பண்ணப் போவது ஆகிய எதிலும் நமக்குப் பிடித்தமானதைச் செய்ய வில்லை என்பதால்தான் நமஸ்காரம் செய்யத் தோன்றவில்லை.

ஆனால், குரு பண்ணியது, பண்ணுவது, பண்ணப்போவது எப்படி இருக்கின்றன?

அஞ்ஞானிகளாக ஸம்ஸாரத்தில் மாட்டிக் கொண்டு திண்டாடிக் கொண்டிருந்த நமக்கு கொஞ்சங்கொஞ்சமாவது ஆத்ம சாந்தி என்றால் என்னவென்று தெரிவதற்கு வழி திறந்துவிட்டாரே, அந்த வழியிலே நம் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அடி அடியாக நடத்தி வைக்கிறாரே - இப்படி அவர் செய்த, செய்கிற அனுக்ரஹத்திற்காக அவருக்கு நாம் எத்தனை நன்றி தெரிவித்தால்தான் போதாது? எத்தனை நமஸ்காரந்தான் பண்ணக்கூடாது?

இனிமேல் செய்யப்போகிறது? - அது இதுவரை செய்ததையெல்லாம்விட மஹாப் பெரிசு. இதுவரை ஏதோ ஒரு சின்ன இடுக்கு வழியாக வரும் ஒன்றிரண்டு ரச்மிதான் ஆத்ம ஸ்வராஜ்யம் என்ற ஜ்யோதிலோகத்திலிருந்து நாம் அனுபவித்திருப்பது. இனிமேலே - அது எந்தக் காலத்தில் வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும் - முடிவாக என்றோ ஒரு காலத்தில் இவரால்தான் நாம் ஜ்யோதி லோகத்திலேயே ப்ரவேசித்து, இன்னும் அதற்கு மேலே, அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸாகவே ஆகிவிடப் போகிறோம். அப்படி நம்மைப் பண்ணுவிக்கிற வரையில் அவர் ஓயமாட்டார். இந்த ஜன்மாவிலேயே நாம் அந்த லக்ஷ்யத்தை அடையாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நாம் எத்தனை ஜன்மா எடுத்தாலும் அவர் கூடவே வந்து நம்மை முடிவாக அதில் சேர்க்காமல் விடமாட்டார்.

நிஜமான குரு என்றால் நிஜமான சிஷ்யனுக்கு இந்த நித்யானந்த ப்ராப்தியை உண்டாக்கும்வரையில் விடவே மாட்டார் - ஜன்ம ஜன்மாந்தரமானாலும் ஸரி.

நிஜமான குருவைப் பற்றித்தான் பேச்சு. அப்படியில்லாதவரைப் பற்றி எதற்கு நம் நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டு, தொண்டைத் தண்ணியை வற்ற அடித்துக் கொண்டு ச்ரமப்படனும்?

ஆனபடியால், பண்ணின, பண்ணுகிற, பண்ணப்போகிற எல்லாவற்றாலும் நமக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவராக, நம்முடைய நன்றிக்கு மிகவும் பாத்திரராக இருக்கும் குருவுக்கு நாம் எத்தனை நமஸ்காரமும் - 'அனந்த கோடி நமஸ்காரம்' என்று சொல்வதுண்டு. அப்படிச் செய்யலாம்தான், செய்ய வேண்டியதுதான்.

'குருர்-ப்ரஹ்மா குருர்-விஷ்ணு: குருர்-தேவோ மஹேச் வர:' என்று சொல்லி 'தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:' என்று முடித்த தில் ஒன்றும் தப்பாக, பொருத்தமில்லாததாக இல்லை.

ப்ரஹ்ம-விஷ்ணு-ருத்ரர்கள் நம்முடைய கர்மாப்படி மட்டுமே பலன் தருகிறவர்கள்... (ஒன்றை மறந்துவிடப்படாது - இங்கே நாம் விஷ்ணுவையும், சிவனையும் பொதுவாக முழு முதல் தெய்வமாகப் பார்ப்பது போலப் பார்க்காமல், ஸ்திதி - ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாக மாத்திரந்தான் பார்க்கிறோம். அப்போது நம் கர்மாப்படிப் பண்ணுவதற்கதிகமாக அவர்கள் எதுவும் செய்ய மாட்டார்கள்.) குருவோ நாம் கர்மாவைக் கழிப்பதற்கு ஸஹாயம் செய்கிறார். கர்மா அது பாட்டுக்கு அதன் பலனைத் தந்து கொண்டிருந்தாலும் அது நம்மைப் பாதிக்காதபடி பக்தி, ஞானக் கவசம் போட்டு நமக்கு அடி படாதபடிக் காப்பாற்றி விடுகிறார். கர்மாவின் வீர்யமே குறைவதற்கும் அவர் அனுக்ரஹிக்க முடியும். அவரே நம் கர்மாவை வாங்கிக்கொண்டுகூட நம்முடைய சுமையைக் குறைக்க முடியும்.

இப்படி வித்யாஸமிருக்கிறது - த்ரிமூர்த்திகள் கர்மாப்படி நடத்துவிக்கிறார்கள்; குருமூர்த்தி கர்மாவிலிருந்து கடத்துவிக்கிறார். ஆகையால் நம்முடைய நமஸ்காரங்களுக்கெல்லாம் உரிய வராக இருக்கிறார். அதனால், 'குருர்-ப்ரஹ்மா குருர்-விஷ்ணு: குருர்-தேவோ மஹேச்வர: தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:' என்பது ரொம்பவும் ஸரிதான்.

இன்னம் (சீலோகத்தில்) ஒரு பாதம் அர்த்தம் சொல்லப் படாமலிருக்கிறது. அது என்ன?

குருஸ் - ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம

நிஜமான குருவைப் பற்றித்தான் பேச்சு என்றால் இதுவும் வாஸ்தவமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். 'அவர் எப்படிப் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேச்வரன்?' என்று கேள்விகேட்டு, அதற்கு விஸ்தாரமாகப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்த மாதிரி யில்லை இது; அவரே பரப்ரஹ்மம் என்பது.

நம்மை அவர் முடிவாக ஒரு லக்ஷ்யத்தில் சேர்க்கிறார், (அது) ஆத்ம ஸ்வராஜ்யம், ஞான ஜ்யோதிஸ் என்றெல்லாம் சொன்னதற்கு அர்த்தம், அவர் நம்மையே பரப்ரஹ்மமாக்கு கிறார் என்பதுதான். அதாவது, 'பரப்ரஹ்மம் தானப்பா நீயாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது' என்று நமக்குப் புரிய வைத்து, அந்த வேஷத்தைக் கலைத்து அதுவாகவே இருக்கும் படிப் பண்ணுகிறார். தாமே இப்படி ஆனவராயிருந்தா லொழிய நம்மை எப்படி இந்த மாதிரி ஆக்கமுடியும்? ஆகை யினால்,

குருஸ் - ஸாக்ஷாத் பரம் - ப்ரஹ்ம

என்பதில் துளிக்கூட ஸந்தேஹமில்லை!

கரை ஏறியவர்,
ஏற்றுவிப்பவர்

ஸம்ஸார ஸாகரத்தைத் தாழும் தாண்டி பிறரையும் தாண்டுவிக்கிறவர்தான் குரு என்பதே லக்ஷணம் (definition). தாமே ஸாகரத்தில் முழுகுகிறவரானால் இன்னொருத்தரை எப்படி அக்கரை சேர்க்க முடியும்?

தான் கரையேறாமலே 'அத்வைதா' என்று பெரிசாக லெக்சர் பண்ணிப் புஸ்தகம் போடுகிறவர் ப்ரொஃபஸர், டாக்டர் பட்டம் வாங்குகிறவரேயன்றி குரு இல்லை.

தான் கரை சேர்ந்தவிட்டு அப்படியே ஆத்மாராமராக ஒதுங்கியிருந்து விடுபவர் - அவரும், மஹான், ப்ரஹ்ம ஞானி

என்று எந்தப் பெயர் வாங்கினாலும் குரு இல்லை. (இதனால் அவரைக் குறைவுபடுத்திச் சொல்வதாக அர்த்தம் இல்லை. யதார்த்தத்தைச் சொன்னேன்.)

தானும் கரை சேர்ந்து, பிறரையும் சேர்ப்பிக்கிற ப்ரஹ்ம ஞானிதான் குரு.

கரை சேர்வது, ஸம்ஸார ஸாகரத்தைத் தாண்டுவது என்பது ப்ரஹ்ம ஞான ஸித்தி தவிர வேறெதுவுமில்லை.

ஆசார்யாள் குறிப்பார்க இதைத்தான் குருவின் லக்ஷணமாகச் சொல்வார்: தானும் கரையேறி, பிறரையும் ஏற்றுவது.

‘விவேக சூடாமணி’யில் ஆசார்யனைப் பற்றி வர்ணிக்கும் போது ‘ஆசார்யாள்’ என்றாலே இவர்தான் என்றாகிவிட்ட நம் முடைய பகவத் பாதாள்,

தீர்ணா: ஸ்வயம் பீம - பவார்ணவம் ஜநாந்
அஹேதுநா - (அ)ந்யாநபி தாரயந்த:

என்கிறார். (குரு) ஸ்வயமாக இந்த பயங்கரமான ஸம்ஸார ஸாகரத்தைத் தாண்டியவராயிருக்க வேண்டும். ‘பீமபவார்ணவம்’ என்றால் பயங்கரமான ஸம்ஸார ஸாகரம். குருவாக இருப்பவர்கள் அதை, ‘தீர்ணா:’ - தாண்டியிருப்பவர்கள். இப்படி இருந்து கொண்டு, ‘அந்யாந் அபி’ - மற்றவர்களையும், ‘தாரயந்த:’ - தாண்டுவிப்பவர்களாக... தாண்டுவிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். ‘இருக்கிறார்கள்’ என்று (ஆசார்யாள்) மொட்டையாகச் சொல்லி நிறுத்தியிருக்கவில்லை. குருமார்கள் என்ன மாதிரி இதைச் செய்கிறார்கள் என்பதைச் சீலோகத்தின் முன் பாதியில் ரொம்பவும் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ‘நான் சொன்னது பின் பாதி. முன் பாதி:

சாந்தா மஹாந்தோ நிவஸந்தி ஸந்தோ
‘வஸந்தவல் - லோகஹிதம் சரந்த:

சொல்லழகோடு பொருளழகும் கூடிய வாக்கு. குருவுக்கு அனேக அடைமொழிகள் கொடுத்திருக்கிறார். ‘சாந்தா:’ -

‘பரம சாந்தர்கள்; ‘மஹாந்த:’ - மஹான்களாக இருப்பவர்கள்; ‘ஸந்த:’ - ஸாதுக்கள். அப்புறம் வருகிறதுதான் ரொம்பவும் அழகானது; ஆசாரியாளின் பக்குவமான கவியுள்ளத்தைக் காட்டுவது. ‘வஸந்த வல்லோகஹிதம் சரந்த:’ - ‘வஸந்த வத்’: வஸந்த காலத்தைப் போல; ‘லோகஹிதம்’: உலக நலனை; ‘சரந்த:’ : ஆற்றுகிறவர்கள்.

வஸந்த காலம் வந்ததென்றால் லோகமெல்லாம் பச்சப் பச்சென்றாகி விடுகிறது. அதுவரைக்கும் பனியில் உலகம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. இலையுதிர் காலம் என்று மரத்தையெல்லாம் வழித்துவிட்டு, பார்த்தாலே என்னவோ மாதிரி இருந்தது. வஸந்த காலம் வந்ததோ இல்லையோ கிளு கிளு கிளு என்று எங்கே பார்த்தாலும் துளிர்விட்டு விடுகிறது. நடுங்கும் குளிர் போய், கொளுத்தும் வெய்யிலாகவுமில்லாமல் சீதோஷ்ணம் ஹிதமாக ஆகிறது. ஒரே மல்லிப் பூவும், மாம்பழமுமாக வாஸனை தூக்குகிறது.

ஆனாலும் வஸந்தம் என்று ஒன்று கண்ணுக்குத் தெரிகிறதோ? இல்லை. தன்னை அடையாளங்கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல், அப்படியொரு அஹங்கார லேசமேயில்லாமல், இத்தனை நல்லதைப் பண்ணி விடுகிறது!

குருவும் இப்படித்தான். அஹங்கார லேசமும் இல்லாதவர். ஆனால் அடையாளம் காட்டிக்கொள்கிறாரே என்றால், அதுவும் நம்முடைய நிமித்தமாகத்தான். நமக்கு ஈசுவரனை அடையாளம் தெரியவில்லையே என்று தவித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அவனே நம் பொருட்டுத் தன்னுடைய அடையாளமாக அனுப்பி வைப்பவர்தான் குரு என்பவராயிருக்க, அவர் அடையாளம் காட்டிக் கொள்கிறாரே என்று கேட்டால் அர்த்தமில்லை. ஆனால் ‘நானாக்கும் பண்ணுகிறேன்’ என்று பெருமைப்படுவதற்காக அவர் தம்மைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லை. நமக்கு அடையாளம் தேவை என்பதற்காகவே காட்டுகிறார். அவர் வாஸ்தவத்தில் அடையாளமில்லாத ப்ரஹ்மவஸ்து. ‘நிர்லிங்கம்’ என்பார்கள், அதை. ‘லிங்கம்’ என்றால் அடையாளம்.

குருதான் இப்படிப் பண்ணுகிறாரென்று அடையாளம் தெரியாமலேயும் அனேக நல்லதுகள் நமக்கு அவை பாட்டுக்கு

நடக்கிறாற்போலவே நடப்பதுண்டு. சட்டென்று ஒருநாள், 'இது எப்படி நடந்தது? இதனாலா? அதனாலா? அப்படித்தான் தோன்றிற்று. ஆனால் இது, அது எல்லாம் எப்படி இவ்வளவு சீராகச் சேர்ந்து நமக்கு ஸாதகமாகக் கார்யத்தை நடத்திக் கொடுத்தது? அதெல்லாமில்லை. குரு க்ருபைதான் ஸூக்ஷ்மமாக இப்படி எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது' என்று மனஸுக்குப் பளிச்சென்று தெரியும்.

வஸந்தத்துக்கும் குருவுக்கும் இவை எல்லாவற்றையும் விடச் சிறப்பான ஒற்றுமையை, - (ஆசார்யாளின்) ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதை - இதுவரை நான் சொல்லவில்லை. ஒரு சின்ன வார்த்தை, நாலு எழுத்தில், போட்டு அதை ஆசார்யாள் சொல்லியிருக்கிறார்.

'அஹேதுநா' என்பதுதான் அந்த வார்த்தை. 'தீர்ணா ஸ்வயம் பீம பவார்ணவம் ஜநாந் அஹேதுநா - (அ)ந்யாநபி தாரயந்த:' என்று போட்டிருக்கிறார்.

'அஹேதுநா' என்றால், 'காரணமில்லாமல்'. காரணமே இல்லாமல் வஸந்த காலத்தைப்போல் குரு அருள் பண்ணிக் கொண்டு லோகத்தில் இருந்து வருகிறார். 'நிவஸந்தி' - இருக்கிறார்கள், வஸித்து வருகிறார்கள். ஆசார்ய புருஷர்கள் சாந்தர்களாக, மஹான்களாக, ஸாதுக்களாக, பயங்கரமான பவஸாகரத்தைத் தாண்டியவர்களாக, தாங்கள் தாண்டியதோடு பிறரையும் தாண்டுவிப்பவர்களாக, வஸந்த காலத்தைப் போல் ஒரு காரணமும் இல்லாமல் ('அஹேதுநா') உலக நலனைச் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று ச்லோகம் சொல்கிறது.

இப்படி அவர்கள் அனுக்ரஹிப்பதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை. எதற்காக அனுக்ரஹிக்கணும்? ராப் பகல் உபதேசம் பண்ணணும்? ஊர் ஜனங்களைக் கட்டிக்கொண்டு மாரடிக்கணும்? ஊர் ஊராகச் சுற்றணும்? நமக்கு இப்படி ஒரு அனுக்ரஹம் பெற என்ன யோக்க்யதை? இல்லாவிட்டால் நம்மகிட்டே ஏதாவது அவர் கடன்பட்டிருக்கிறாரா, அனுக்ரஹம் பண்ணியாகணுமென்று? இதெல்லாம் போக, அவருக்கு இதனாலே ஏதாவது லாபமுண்டா? லாபமில்லாததோடு இல்லை. ஆத்மாராமராக விச்ராந்தியாக உட்கார்ந்திருக்கக்

கூடியவர் நம்முடைய உழப்பறிசல்களை அல்லவா இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்?

ஆக, நம்முடைய angle-லிலிருந்து பார்த்தாலும் ஸரி, அவருடைய angle-லிலிருந்து பார்த்தாலும் ஸரி, இப்படி குரு என்று ஒருவர் ஸதா ஸர்வதா அனுக்ரஹம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமேயில்லை. 'அஹேதுநா'தான் அவர் இப்படிச் செய்கிறார்.

நம்மை கடைத்தேற்றி அவருக்கு ஒன்றுமே ஆக வேண்டிய தில்லை. நமக்கு அந்த யோக்யதை இல்லவேயில்லை. ஆனால் யோக்யதையையும் உண்டாக்கி அப்புறம் கடைத்தேற்றியும் தீர்வது என்று அவர் அசராமல் பாடுபடுகிறார்.

'வஸந்தவத்' (வஸந்தத்தைப் போல) என்று போட்டதன் அழகு, பொருத்தம் இந்த 'அஹேதுநா'வில்தான் விளக்கம் பெறுகிறது.

பனியில் ஜனங்களெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டு, பயிர் பச்சை எல்லாம் கருகிக் கொண்டிருந்த ஸமயத்தில் லோகத்தையே தளிரும் இலையும் பூவும் பழமுமாக நானாவர்ணாலங்காரம் செய்து, பரம ஹிதமான சீதோஷ்ணத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு வஸந்தம், வஸந்தம் என்று ஒன்று வருகிறதே, அதற்கு என்ன காரணம் சொல்ல முடியும்? ஒரு காரணமும் தெரிய வில்லை. 'அஹேதுநா'.

நம்மால் வஸந்தத்துக்கு ஏதாவது ப்ரதி ப்ரயோஜனம் உண்டோ? அப்படியே நாம் அதற்கு ஏதோ செய்ய முடியுமானால்கூட, அது தன்னை அடையாளமே காட்டிக்கொள்ளாமல் அல்லவா நல்லது பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது? ஆகையால் அதை நாம் எப்படிப் பிடித்து நாம் செய்யக்கூடிய ப்ரதியைச் செய்வது?

குரு அடையாளம் காட்டிக் கொள்கிறார் என்று சொல்லி, அதற்குக் காரணம் பார்த்தோம். அதே மாதிரி இங்கேயும், 'வஸந்தத்துக்கு நாம் எதுவுமே (ப்ரதி) செய்யாத மாதிரி,

செய்யமுடியாத மாதிரி குரு விஷயத்தில் இல்லையே! நம்மாலான சிறு சுச்ருஷை, சின்னத் தொண்டு செய்யத்தானே செய்கிறோம்? த்ரவ்ய ரூபத்தில்கூடக் காணிக்கை கொடுக்கிறோமே? குரு சுச்ருஷை, குரு தக்ஷிணை ரொம்பவும் முக்ய மென்று சாஸ்த்ரத்திலும் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறதே!' என்று கேட்கலாம். அவர் அடையாளம் காட்டிக் கொள்வதற்குச் சொன்ன காரணத்தைத்தான் இங்கேயும் மறுபடி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, நம் பொருட்டாகத்தான் அவர் சுச்ருஷை, தக்ஷிணை ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொள்வது. இதனாலே நமக்கு ஏற்படும் த்ருப்தி, நமக்குக் கிடைக்கும் புண்ய பலன் ஆகியவற்றை, உத்தேசித்துத்தான் அவர் இவற்றை ஏற்றுக்கொள்கிறாரேயன்றி, அவராக இவற்றை ப்ரதியாக எதிர்பார்த்தோ, இவற்றை நாம் செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவோ நமக்கு உபதேசம் முதலிய அனுக்ரஹங்களைச் செய்ய வில்லை.

காரணமின்றி வஸந்தம் லோகஹிதம் செய்வதுபோல குருவும் செய்கிறார்.

தன்னையறியாமல் ஒரு சுருணை அவரிடம் சுரக்கிறது. ஈச்வரன் அப்படி அவரைச் சுரப்பிக்கச் செய்திருக்கிறான். அதனால் 'லோகம் நன்றாயிருக்கட்டும்' என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஸதா காலமும் மனப்பூர்வமாக ஏற்பட்டு, ஹிதத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இதிலே முடிவாக அவர் செய்வது, 'பீம பவார்ணவம் ஜநாந்...தாரயந்த:' என்றபடி மக்களை பாவக்கடலிலிருந்து கடத்துவிப்பது. அதை இவரால் எப்படிச் செய்ய முடிகிறதென்றால் இவர் தம்மளவில் அப்படிக்கடந்தவர், அதனால்தான் 'ஸ்வயம் தீர்ண:' - தாம் கடந்தவர். அந்த பலத்தினாலேயே 'அந்யான்' - பிறரை, 'தாரயந்த:' - கடத்துவிப்பவர்.

'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ' என்பதாக ஆயிரம் உபதேசமொழிகள் கொண்ட ஒரு நூலை ஆசார்யாள் அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்... ஆசார்யாள் என்றால் உடனே நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் 'பஜ கோவிந்தம்' என்று நினைத்துக் கொள்வார்கள். அடுத்தபடியாக 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. 'விவேக சூடாமணி' என்ற பேர் காதில் விழுந்தால் நூற்றிலே ஐம்பது

பேர் ஆசார்யானை நினைத்துக் கொள்ளலாம். (நூற்றில்) பத்துப் பேருக்குத்தான் 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ' பற்றித் தெரிந்திருக்கக்கூடும். அது உயர்ந்த தத்வங்களையும், அவற்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவது எப்படி என்பதையும் சொல்கிற நூல். அதில் முன்பாகம் ப்ரோஸ், பின்பாகம் பொயட்டரி. இந்தப் புஸ்தகத்திலும் ஆரம்பத்திலேயே ஆசார்யாள் இதே கடைத்தேற்றும் விஷயத்தைக் குருவின் காரியமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்:

வித்யாஸந்ததிச்ச ப்ரண்யநுக்ரஹாய பவதி நௌரிவ நதீம்
திதீர்ஷோ:

ஸம்ப்ரதாய வித்யையைப் பரம்பரை க்ரமத்தில் உபதேசிப்பதானது ஆற்றைக் கடக்க விரும்புகிறவனுக்குப் படகு உதவுகிற மாதிரி ஜீவ ஸமுஹத்துக்கு உதவுகிறது, அனுக்ரஹிக்கிறது என்று அர்த்தம்.

'நதீம் திதீர்ஷோ:' - நதியைக் கடக்க விரும்புவனுக்கு: 'நௌரிவ' - படகு போல. 'நௌ' என்றாலும் 'நௌகா' என்றாலும் படகு என்று அர்த்தம். 'நௌ'தான் தமிழ் 'நாவாய்'. (கிறிஸ்துவ வேதத்திலே, ப்ரளயத்தில் பகவானருளால் நாவாயில் வைத்து ரக்ஷிக்கப்பட்டவனுக்கே நோவா (Noah) என்று பேர் சொல்லியிருக்கிறது! அதுவும் நம் வைவஸ்வத மனுவின் கதைதான்!)

ஸம்ஸாரப் பெருக்கில் படகு ஓட்டுபவர் குரு. 'கர்ணதாரன்' என்றால் படகுக்காரன். குருவுக்கும் அதே பெயர் சொல்வதுண்டு.

ஸம்ஸாரத்தைத் தானும் தாண்டி பிறரையும் தாண்டிவிக்கிறவர் என்பதையே வேறே விதமாகச் சொன்னால், தானும் ப்ரம்மமாக ஆகிப் பிறரையும் அப்படி ஆக்குகிறவர். அவர் ப்ரம்மமாயிருப்பதுதான் 'குருஸ்-ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம்'.

தாம் அப்படி ஆகாமல் வாய்வேதாந்தம் பேசுபவரில்லை. அவரும் நன்றாக விரிவாக வேதாந்தம் பேசத் தெரிந்தவர்தான். தன் ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதரவாக நன்றாக 'ஆர்க்யூ' செய்யும் 'பாஸிடிவ்' ஆன 'ஊஹ' சக்தி, மாற்று ஸித்தாந்தத்தை நிராக

ரிப்பதிலும் அப்படியே வன்மையாக எதிர்வாதம் செய்யும் 'அபோஹ' சக்தி - இவை இரண்டையும் சேர்த்து 'ஊஹாபோஹம்' என்று சொல்வார்கள். குரு இந்த இரு சக்திகளும் பெற்றவர். இதையும் ஆசார்யாள் சொல்லிவிட்டு,★ இன்னம் அனேக லக்ஷணங்களையும் சொல்லிவிட்டு, இதற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பாக அவரை 'ப்ரஹ்மவித், ப்ரஹ்மணி ஸ்தித்:' என்கிறார். 'ப்ரஹ்மவித்' என்றால் ப்ரம்மத்தை அறிந்தவர். இப்படிச் சொன்னால்கூட அறிவு மட்டத்தில் மட்டும் intellectual-ஆக ப்ரொஃபஸர், டாக்டர் மாதிரித் தெரிந்து கொண்டதோடு ஸரியோ என்ற ஸந்தேஹம் வந்துவிடப் போகிறதே என்றுதான், உடனே 'ப்ரஹ்மணி ஸ்தித்:' என்றும் போட்டிருக்கிறார். 'ப்ரஹ்மத்திலேயே நிலைத்து நிற்கிறவர்' என்று அர்த்தம். அதாவது ப்ரஹ்மமாகவே ஆனவர்.

ஆகையால் 'குருஸ் ஸாக்ஷாத் ப்ரம்ப்ரஹ்ம' என்றால் அது ஸரிதான். தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம: என்னும்போதுதான் மறுபடி கேள்வி வருகிறது.

**பிரம்மமாயினும்
நமஸ்காரத்துக்குரியவரே!**

த்ரிமூர்த்திகள் த்ரிமூர்த்திகளாக மட்டும் தங்கள் தொழில் களைக் குறுக்கிக் கொண்டுள்ளபோது அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ண நமக்குக் காரணமில்லையென்றால், ப்ரஹ்மமோ குறுகலே இல்லாமல் ஒரே விரிவாக, ஒரே பெரிசாக இருந்தாலும் அது எதற்கும் - மனஸ், வாக்கு ஆகிய எதற்குமே - எட்டாமலிருப்பதால் நாம் நமஸ்காரம் பண்ணினாலும் அது அதை எட்டாது. ப்ரஹ்மம் நிஷ்க்ரியமாக ஒன்றுமே செய்யாமலிருக்கும்போது நம்முடைய நமஸ்காரத்தை மட்டும் 'ரிஸீவ்' பண்ணிக்கொள்ளுமா என்ன? ஆகையால் அதை நமஸ்கரிப்பதில் அர்த்தமில்லையென்று பார்த்தோம். த்ரிமூர்த்திகளை

★ 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ' - முதல் அத்தியாயம், 5

நமஸ்கரிக்கும் தேவை நமக்கில்லை; ப்ரஹ்மத்துக்கு நம் நமஸ்காரம் தேவையில்லை!

அப்போது, குரு ப்ரஹ்மமென்றால் அவரை ஏன் நமஸ்காரம் பண்ணணும்?

ஸரி, குரு ஒரு விதத்தில் த்ரிமூர்த்திகளாக இருந்தாலும் அவருக்கு நாம் நமஸ்காரம் பண்ணவும் நிறைய நியாயமிருக்கிறதென்று பார்த்தோமல்லவா? அதேபோல இங்கேயும் இருக்குமா?

ஆமாம். அப்படித்தான்!

எப்படியென்றால் - நிதர்சனமாகவேதான் தெரிகிறதே! குரு ப்ரஹ்மமானாலும் நமக்கு எட்டாமலா இருக்கிறார்? எந்தக் கார்யமுமில்லை, எதையும் தெரிந்து கொள்வதில்லை, ஏற்றுக் கொள்ளுவதுமில்லை, தள்ளுவதுமில்லை என்றெல்லாம் நிஷ்க்ரியமாகவா அவர் இருக்கிறார்? எட்டாத அந்த நிஷ்க்ரியமே தானே நமக்கு எட்டியே ஆகவேண்டும் என்று இப்படி ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு இந்த க்ரியாலோகத்தில் இத்தனை செய்துகிறது?

அதனால் ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கு நமஸ்காரம் வேண்டாம்தான் என்றாலும், குருவாக இருக்கிற ப்ரஹ்மத்துக்கு - ஸரியாகச் சொன்னால், அதே ப்ரஹ்மம் குருவாக வந்துள்ளபோது - அனந்த கோடி நமஸ்காரமும் பண்ணத்தான் வேண்டும். ப்ரஹ்மமாக இருப்பதோடு அப்படியே ஹாய்யாக இருந்துவிட்டாமல் குருவாகி இப்படி நம்முடைய இத்தனை கோணாமானாவையும் நேராக்க வேண்டும் என்று வந்திருக்கும் கருணைக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

இந்த நமஸ்காரம்தான் நமக்கு மஹாப் பெரிய செல்வம். ஆசார்யாள் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவர் பால ப்ரம்மசாரியாக இருந்த காலத்தில் ஓர் ஏழை பிராமண ஸ்த்ரீக்கு இரங்கி லக்ஷ்மியிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு 'கனகதாரா ஸ்தவம்' பாடின கதை தெரிந்திருக்கலாம்.

அவர் ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டவுடன் லக்ஷ்மி வந்து கனக

வர்ஷமாகப் பொழிந்துவிட்டாள். அது ஏழை பிராமணக் குடும்பத்துக்காக, ஆசார்யாள் அதில் ஒரு குன்றிமணிகூட எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் லக்ஷ்மிக்கு த்ருப்தியாக இருக்குமா, அவர் கேட்டுக்கொண்டாரே என்று வேறே யாருக்கோ வாரி வழங்கிவிட்டு, இத்தனை அழகான ஸ்துதி பண்ணின அவதாரக் குழந்தைக்கு எதுவும் கொடுக்காமல் போவதற்கு? ஆசார்யாளுக்கும், 'வேறே யாருக்கோதான் உன் அனுக்ரஹம் தேவைப்பட்டது; அதற்காக ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டேன்; எனக்கு உன்னிடமிருந்து ஒன்றும் தேவையில்லை என்கிற மாதிரி இருந்துவிட்டால் அது மரியாதைக் குறைச்சல். அதனாலே நாம் சின்னவன் மாதிரி இருந்து மஹாலக்ஷ்மியிடம் நமக்காகவும் ஏதாவது கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்' என்று தோன்றிற்று. ஆனால் அவருக்கு எந்த ஆசையும், எந்தத் தேவையும் வாஸ்தவத்தில் இல்லாததால் என்ன கேட்பது என்று தெரியவில்லை. அவளையே நமஸ்காரம் பண்ணி அதைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று நினைத்து நமஸ்கரித்தார். உடனேயே, 'அவளிடம் வேறென்ன செல்வத்தைக் கேட்க வேண்டும்? இப்படி நாம் சின்னவராக நின்றுகொண்டு ஒருத்தரிடம் ப்ரியத்தோடு, அடக்கத்தோடு, நன்றியோடு நமஸ்காரம் செய்யும்போது மனஸுக்கு எவ்வளவு நிறைவாக இருக்கிறது? அதனால் இந்த நமஸ்காரமேதான் பெரிய செல்வம். 'இந்த நமஸ்காரச் செல்வத்தை எனக்குக் கொடு' என்றே ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வோம்' என்று தோன்றிற்று. அதையே ச்லோகமாகப் பாடி விட்டார்.

ஸம்பத்கராணி ஸகலேந்த்ரிய நந்தநாநி

ஸாம்ராஜ்ய தாந நிரதாநி ஸரோருஹாக்ஷி I

த்வத் வந்தநாநி துரிதோத்த்ரணோத்யதாநி

மாமேவ மாதரநிசம் கலயந்து நாந்யே II

'நாந்யே' - முடிவாக, முடிந்த முடிபாக இந்த வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார். 'Final word' என்றால் அப்புறம் வேறே தீர்மானமில்லை என்று அர்த்தம்! 'நாந்யே' 'ந அந்யே' என்றால், 'வேறு எதுவும் இல்லை', - அதாவது 'வேறு எதுவும் வேண்டாம்'. 'அம்மா, மஹாலக்ஷ்மி! உனக்குப் பண்ணும் நமஸ்காரமே செல்வநாயகியான நீ எனக்குக் கொடுக்கும் பெரிய செல்வம். அதைத் தவிர வேறே எதுவும் வேண்டாம்!'

‘த்வத் - வந்தநாநி’ - உனக்கான நமஸ்காரங்கள்; ‘மாமேவ’ - என்னை (‘மாமேவ’ ஸமாசாரத்துக்கு அப்புறம் வருகிறேன்); ‘அநிசம்’ - இடையறாமல்; ‘கலயந்து’ - வந்தடையட்டும். ‘ந அந்யே’ - வேறே எதுவுமில்லை.

‘எப்போது பார்த்தாலும் உன்னை வணங்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான இந்த நமஸ்கார ஸ்ரீயைத் தவிர வேறு எதுவும் நான் உன்னிடம் ப்ரார்த்திக்கவில்லை.’

‘செல்வத்துட் செல்வம் அருட்செல்வம்’* என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். அருள் ஆண்டவன் செய்வது. ஆசார்யாள் சொல்லும் நமஸ்காரமோ நாம் செய்வது. நம்மைப் போன்றவர்கள் அவனுடைய அருட்செல்வத்தை வேண்டி நமஸ்காரம் செய்கிறோம். ஆசார்யாளோ நாம் நமஸ்கரித்து வேண்டி அதற்குப் பலனாக அப்புறம் அவன் அருளென்ற செல்வத்தைத் தர வேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. நாம் செய்கிற நமஸ்காரமே அவன் தரும் பெரிய செல்வம் என்று நினைத்து, இது தவிர ‘எதுவும் வேண்டேன்’ என்கிறார்! ‘இது மட்டுமே என்னை அடையட்டும்’: ‘த்வத் - வந்தநாநி... மாமேவ மாதரநிசம் கலயந்து.’

‘மாத:’, ‘அநிசம்’ என்பவை சேர்ந்து ‘மாதரநிசம்’. ‘மாதா!’ என்று லக்ஷ்மியைக் கூப்பிட்டு, ‘அநிசம்’ - எப்போதும், இடையறாமல் - நமஸ்கார லக்ஷ்மி தன்னிடம் தங்கியிருக்கட்டுமென்கிறார்.

‘மாதா’, ‘அம்பா’ என்று இரண்டு வார்த்தைகள் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் குழந்தை வாயில் ‘அம்பா’ என்று தான் சட்டென்று வரும். ‘அம்மா’, ‘அம்பா’ இரண்டும் ஒன்று தான். ‘மாதா’ என்பது இலக்கண ரீதியான வார்த்தை. தமிழில் ‘தாயார்’ என்கிற மாதிரி. அம்பா, அம்மா என்கிறபோது ரொம்ப எளிமை. மாதா, தாயார் என்கிறபோது ஒரு ஸ்தானம் கொடுத்து உயர்த்தி வைத்தாற்போல இருக்கிறது. பரமேஸ்வர பத்னியாக இருக்கப்பட்ட தேவியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது

* அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்; பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள

‘அம்மன்’, ‘அம்மன் ஸன்னிதி’ என்கிறோம். ‘அம்மன்’ என்னும் போது ‘அம்மா’ என்பதை விடவும் குழந்தை பாஷையில் சொல்கிற மாதிரியிருக்கிறது. அப்பா - அப்பன் மாதிரி அம்மா - அம்மன். ஸாதாரணமாக ஆண்பால் பெயர்கள்தான் ‘ன்’னில் முடியும். குழந்தை பாஷைக்கு இலக்கணமில்லை. அதனால் ‘அம்மா’வும் ‘அம்மனா’கி விடுகிறது. பரமேச்வர பத்னியை அம்மன் என்கிறோம். பொது வழக்கிலேயே பரமேச்வர பத்னியை அம்பா, அம்பாள் என்று சொல்லுகிறோம். மஹா விஷ்ணுவின் பத்னியைப் பற்றிச் சொல்லும்போதே ‘தாயார்’, ‘தாயார் ஸன்னிதி’ என்கிறோம்.

(ஸம்ஸ்க்ருத அகராதியான) ‘அமர (கோச)’த்தில் பார்த்தாலும் இப்படியே இருக்கிறது. விஷ்ணு பத்னியைச் சொல்லும் போது, ‘இந்திரா, லோக மாதா’ என்று குறிப்பிடப்பட்டு, சிவபத்னியைச் சொல்கிறபோது, ‘அபர்ணா பார்வதீ துர்கா ம்ருடாநீ சண்டிகா அம்பிகா’ என்று, ‘அம்பா’ப் பேருக்கே அழகு பண்ணி ‘அம்பிகா’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

தனம் வேண்டுமென்றே லக்ஷ்மியிடம் போகிறோமாதலால், அவளை நிறையத் தனம் படைத்த பெரிய சீமாட்டியாகப் பாவித்துத்தான் ‘தாயார்’ என்றும் ‘மாதா’ என்றும் மரியாதை செய்கிறோம் போலிருக்கிறது!

‘மாத: அநிசம் கலயந்து நாந்யே’ என்று மாதாவாக அவளைக் கூப்பிடுபவர், ‘ஸரோருஹாக்ஷி’ என்றும் ச்லோகத்தில் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார். தாமரை போன்ற கண் படைத்தவள் என்று அர்த்தம். பகவானுக்கும் புண்டரீகாக்ஷன் என்று இதே அர்த்தத்தில் பெயரிருக்கிறது. ஸதிபதிகள் ஒற்றுமை!

நமஸ்காரம் அளிக்கும் பயன்கள்

‘எனக்கு உன் நமஸ்காரமே போதும்’ என்று சொல்லும் ஆசார்யாள், ‘அது தன்னாலேயே எனக்கு ஒரு நிறைவைத் தருகிறது; அதனால் அதுவே போதும்’ என்று சொல்வது கூட அவ்வளவு அடக்கமாக இல்லை. ‘நான் ரொம்பப் பக்வியாக்கும் (பக்குவம் பெற்றுவிட்டவனாக்கும்)! மற்றவர்கள் தனம், தான்யம், ஆரோக்யம், ஸந்தானம் என்றிப்படி காம்யமாக எட்டுவித ஐச்வரியங்களை அஷ்ட லக்ஷ்மியாயுள்ள உன்னிடம் ப்ரார்த்தித்து நமஸ்கரிக்கும்போது, நான் மாத்திரம் அதில் எதையும் பொருட்படுத்தாமல், நீ எதையோ கொடுத்து நான் கீழே நின்று வாங்கிக் கொள்கிறவனாக இல்லாமல், நானாகவே நமஸ்காரம் செய்து, நானாகவே அதில் நிறைந்து விடுகிறேனாகும்’ என்று சொல்கிற தோரணையில் இருக்கிறது’ - என்று நினைத்திருப்பார் போலிருக்கிறது! அதனால் நமஸ்காரக்ரியையே ஒருவரை நிறைவித்து விடுவதாகச் சொல்லாமல் அது இன்னின்ன பிற பலன்களைத் தருகிறது. ‘ஆனபடியால் இத்தனை பலனைத் தரும் நமஸ்காரமே எனக்குப் போதும்’ என்கிறார். லக்ஷ்மிக்குச் செய்யும் நமஸ்காரம் இந்தப் பலன்களைத் தருகிறதென்று சொன்னால் லக்ஷ்மியே தருகிறாளென்று தான் தாத்தார்யம். அதாவது அவள் கொடுத்தே இவர் வாங்கிக் கொள்கிறாரென்று அடக்கத்துடன் காட்டுகிறார். (அவை) என்னென்ன பலன்கள்?

‘ஸம்பத்கராணி’ - நிறைய ஸம்பத்தைக் கொடுக்கிறது.

‘ஸகலேந்த்ரிய நந்தநாநி’ - எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் இனியவற்றை அளிக்கிறது. அதாவது ஸகல போக போக்யங்களையும் அளிக்கிறது.

‘ஸாம்ராஜ்ய நிர்தாநி’ - பக்தர்களுக்குப் பெரிய ஸாம்

ராஜ்யத்தையே வழங்க வேண்டுமென்று உத்ஸாஹத்தோடு ஈடுபட்டிருக்கிறது. 'ராஜராஜேச்வரீ, ராஜ்யதாயிநீ', அப்புறம் 'ராஜபீட நிவேசித நிஜாச்ரிதா' (மெய்யடியார்களை அரியணையிலே ஏற்றுவிப்பவள்) என்றெல்லாம் 'லலிதா ஸஹஸ்ர நாம'த்திலும் வருகிறது.

மற்ற காரணங்களோடு, லௌகிகமான பலன்களைச் சொன்னால்தான் ஜனங்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்யத் தோன்றுமென்று ஆசார்யாளுக்குப் பட்டதால் இப்படியெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இப்படி (ச்லோகத்தின்) முதல் பாதியில் சொல்லி முடித்து, இவ்விதமான பலன்களைத் தரும் நமஸ்காரங்கள் - த்வத் வந்தநாநி: உனக்குரிய நமஸ்காரங்கள் - என்று சொன்னவுடன் அவருக்கு ஒரு யோசனை வந்துவிட்டது.

நிறைய ஸம்பத், ஸகலேந்தரிய ஸந்துஷ்டி, பெரிய ராஜ்யா திகாரம் ஆகியவற்றை மட்டும் சொல்லி நிறுத்திவிட்டால், எல்லாம் இஹலோக அனுக்ரஹங்களாகவே அல்லவா ஆகிவிடுகிறது? 'இவற்றைத் தருவதான நமஸ்காரங்கள் என்னை வந்தடையட்டும்' என்று ஆசார்யாளால், ஸொந்த வாழ்க்கையில் கொஞ்சங்கூட உலகப்பற்றில்லாத ஆசார்யாளால் எப்படிப் பார்த்திக்க முடியும்? - இதைப் பற்றி ஆலோசித்துப் பார்த்தார்.

மஹாமதியான ஆசார்யாளுக்கு ஆலோசனை, யோசனை, எல்லாம் கூண மாத்ரம்தான். அல்லது அவ்வளவுகூட இல்லை. ச்லோகம் கவனம் பண்ணிக் கொண்டு போகிற போதே அடுத்த வார்த்தை போடுவதற்குள்ளே பதில் வந்துவிடும். நிறுத்தாமலே, தங்கு தடையில்லாமல் முழுக்கப் பூர்த்திப் பண்ணிவிடுவார்.

இப்போது ஸம்பத்து முதலான பலன்களைச் சொல்லி இவற்றைத் தரும் நமஸ்காரங்கள் - 'த்வத் வந்தநாநி' என்று பின்பாதியை ஆரம்பித்தவுடன், 'என்னடாது! எல்லாம் லௌகிகமாகவே சொல்லிவிட்டோமே!' என்று நினைத்த ஆசார்யாள், உடனேயே குறையை நிவர்த்தி செய்வதாக, அடுத்தாற் போல், 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்று மின்னல் வெட்டுகிற வேகத்தில் போட்டுவிட்டார்! 'வந்தநாநி' என்ற வார்த்

தைக்கு முன்னால் லௌகிகமான பலன்களாக இரண்டு மூன்று சொன்னவர், அந்த வார்த்தைக்குப் பின்னால் ஆத்மார்த்தமாக 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்று ஒரு பலனைச் சேர்த்துவிட்டார். கவிதைகளில் வசன நடைபோல இல்லாமல் முன்னே பின்னே வார்த்தைகளை மாற்றிப் போடலாம். அப்படிப் போடுவதே ஓர் அழகு. அதிலும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலோ வார்த்தைகளைப் பல தினுஸிலே கோத்து வாங்கி விளையாடும் ஸ்வாதந்திரியம் ஜாஸ்தி. ஆகையால் ச்லோகருபத்திற்குக் கொஞ்சங்கூட பங்கம் ஏற்படாமலே,

தவத் வந்தநாநி துரிதோத்தரணோத்யதாநி

என்று போட்டுவிட்டார்.

'இன்ஸ்பிரேஷன்' என்று பொதுவாகச் சொல்லுவதன் உசந்த நிலையில், ஒரு திவ்ய ஆவேசத்தில்தான் ஆசார்யாள் போன்றவர்கள் கடகடவென்று கவிதையாகக் கொட்டியது. அதற்கு நடுவிலேயே கொஞ்சம் யோசனை, புத்தி பூர்வமான சிந்தனை செய்ததாக நம் பார்வையில் - அல்லது நம்முடைய ராஸிக்ய பாவனைக்குப் பிரீதி ஏற்படும் விதத்தில் - இப்படியெல்லாம் செய்வது.

புஸ்தகத்திலே - அச்சில் வந்திருக்கும் எடிஷன்களில் நான் பார்த்த பலவற்றிலே - தப்பாக இருக்கிறது. 'துரிதாஹரணோத்யதாநி' என்று போட்டிருக்கிறது. ஸரியான பாடம், 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்பதே. திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

'துரிதம்' என்றால் பாபம்.

இப்போது தப்பாக ஸங்கீதத்திலே 'துரித காலம்' என்று சொல்கிறார்கள்! வேகமாகப் பாடுவதை அப்படி சொல்கிறார்கள்! விளம்பமாகப் பாடினால்தான் புண்யம், வேகமாகப் பாடினால் பாபம் என்று அர்த்தமில்லை! 'த்ருதம்' (Drutam) என்றால் 'வேகமாக' என்று அர்த்தம். அதைத்தான் 'துரிதம்' (Duritam) என்று 'பாப'மாக மாற்றிவிட்டாற்போலிருக்கிறது!

ஒரே வேகமாக அடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு பாடினால் பாவம் எல்லாம் போய், 'ஐயோ பாவமே!' என்ற மாதிரிதான் ஆகிவிடும்! 'த்வரிதம்' (Tvaritam) என்றும் ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. அதற்கும் 'வேகமாக' என்றே அர்த்தம். அதுவும் இப்படித் திரிந்திருக்கலாம்.

துரிதம் என்றால் பாபம். எந்தக் கர்மாவுக்கும் ஸங்கல்பம் செய்துகொள்ளும்போது 'துரித-க்ஷய-த்வாரா பரமேச்வர ப்ரீத்யர்த்தம்' என்கிறோம். ஈச்வரனை ப்ரீதி செய்வதே நம்முடைய லக்ஷ்யம். நாம் பண்ணிய பாவம் ஈச்வரப்ரீதி கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கிறது. பாபம் நசித்தாலே, துரிதம் க்ஷயமானாலே, அதன் வழியாக - (அதாவது) துரிதக்ஷயத் வாரா - ஈச்வர ப்ரீதியை ஸம்பாதிக்க முடியும்.

'துரிதாஹரணோத்யதாநி' என்பது 'துரித ஆஹரண உத்ய தாநி' என்று பிரியும். ஹரணம், ஆஹரணம் என்ற இரண்டுக்கும் ஒரே அர்த்தம்தான். போக்குவது என்று இங்கே அர்த்தம். 'உத்யதாநி' என்றால் 'முனைந்திருப்பவை'. 'துரிதாஹரணோத்யதாநி' என்றால் 'பாபத்தைப் போக்குவதில் முனைந்திருப்பவை'. மஹாலக்ஷ்மிக்குச் செய்யும் நமஸ்காரங்கள் நம்முடைய பாபங்களைப் போக்கடிப்பதில் முனைந்து செயல்படுகின்றன என்று அர்த்தம். (இது) ஸரியாகத்தானே இருக்கிறது என்று தோன்றும்.

ஆனால் ஹரணம், ஆஹரணம் இரண்டுக்கும் ஒரே அர்த்தம் இலக்கணப்படி இருந்தாலும், டிக்ஷனரியில் அப்படிப் போட்டிருந்தாலும், வழக்கில் 'ஹரணம்' என்றாலே 'போக்குவது' என்றும் 'ஆஹரணம்' என்றால் 'கொண்டு வந்து சேர்ப்பது' என்றும்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'ஹரண'த்துக்கு வலிவூட்டுவதற்காக, மேலும் எதிரிடை அர்த்தம் தரும் 'அப' சேர்த்து 'அபஹரணம்' ('ஸீதாபஹரணம்') என்று சொல்வதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. 'ஆஹரணம்' என்று முதலில் சேர்க்கிற 'ஆ' இப்படி எதிரிடையாக 'போக்குவது' என்ற அர்த்தம் கொடுக்காமல், இன்னும் வலுவாகச் 'சேர்த்து வைப்பது' என்றே பொருள் கொடுக்கும். ஆனாலும், 'ஆஹரணம்' என்றால் போக்குவது என்று அர்த்தமிருப்பதால் அப்படிப் போட்டிருக்கவே முடியாது என்று ஸாதிப்பதற்கில்லை.

பின்னே ஏன் தப்புப் பாடம், திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னேனென்றால் 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்னும்போதுதான் இதைவிடச் சிறப்பான, பொருத்தமான பொருள் கிடைக்கிறது.

'துரித உத்தரண உத்யதாநி' என்பது (இதன்) பதப் பிரிவினை. 'ஆஹரண' என்பதற்குப் பதில் 'உத்தரண' (uddharana).

'உத்தரணம்' என்பது 'உத்தாரணம்' என்றும் நீளும். இதற்குக் குறிப்பாக என்ன அர்த்தமென்றால் பிடுங்கி எறிவது. 'பிடுங்குவது' என்றால், எதுவோ ஒன்று உள்ளே புதைந்து போயிருக்கிறது. அதைத்தான் பிடுங்க வேண்டியிருக்கிறது என்று உள்ளர்த்தம் கொடுக்கிறது. தரைமட்டத்தில் இருப்பதைப் 'பிடுங்க' வேண்டியதில்லை. அப்படியே எடுத்துப்போட்டால் போதும், புதைந்திருக்கும்போது, அதாவது ஆழ உள்ளே போய் மாட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதுதான் பிடுங்குவதற்கு அவசியம் ஏற்படுகிறது (க்ருஷ்ணர்) கோவர்த்தனோத்தரணம் பண்ணினார் என்கிறோம், அதன் முழு அர்த்தம் புரியாமலே. பூமி மட்டத்துக்கு ஸமனாயிருந்த மலையடிவாரத்தில் கையை விட்டுத் தூக்கிவிட்டாரென்று நினைத்து, இதையே அப்புதமாகக் கொண்டாடுகிறோம். அவரானால் இன்னம் பெரிய அப்புதமாக, பூமிக்கு கீழேயும் ஆழமாகக் கையைவிட்டு மலையை ஆட்டிப் பிடுங்கி வெளியே தூக்கி 'உத்தரண'மாகச் செய்திருக்கிறார் - அனாயாஸமாக ஒரு நாய்க்குடையைப் பிடுங்குகிற மாதிரி!

ஆலயத் திருப்பணியை 'ஜீர்ணோத்தாரணம்' என்கிறோம். அர்த்தம் தெரியாமலே சொல்கிறோம். 'ஜீர்ணம்' என்றால் கிலமானது, இடிந்து போனது என்று அர்த்தம். கோயில் முழுவதுமோ, அல்லது அதில் பல இடங்களோ இடிந்துபோன போது என்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? மேலெழ எதையோ வாரிக் கொட்டிவிட்டால் போதுமா? அல்லது ஒரேபோடாகப் போட்டு உள்வரை நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டால் ஸரியாயிருக்குமா? இப்படியெல்லாமும் கொஞ்சம் செய்ய வேண்டியிருக்கும். ஆனால் இதைவிடக் கஷ்டமாக ஒன்று நிறையப் பண்ணும் படியிருக்கும். மேலே இடிந்தும், அதோடு அடிவாரமும் கல

கலத்துப் போயும் இருக்கும் பல இடங்களில்கூட உள்ளே கிண்டுகிண்டாகக் கற்கள் இருக்கும். இவற்றை அப்படியே வாரிக் கொட்டவும் முடியாது; நொறுக்கித் தள்ளவும் முடியாது. உள்ளேயிருந்து பிடித்து இழுத்து இழுத்தே அதாவது பிடுங்கியே வெளியேற்ற வேண்டியிருக்கும். கோபுரத்தில், ப்ராகாரத்தில் மரம் செடிகள் வேர்விட்டு முளைத்திருந்தால் இப்படி உள்ளே விட்டுக் குடைந்தே பிடுங்கிப் போட வேண்டும். உள்ளே ஆழமாகச் சொருகிக் கொண்டிருக்கும் கல், மரம், செடி முதலியவற்றை இழுத்துப் பிடுங்கித் தள்ளுவதுதான் ஜீர்ணோத்தரணம். முள்ளைப் பிடுங்கி எடுத்துப் போடுவதைக் 'கண்டகோத்தரணம்' என்று சொல்வார்கள்.

நாம் ஜீர்ணோத்தரணம் என்பதை Renovation என்பதற்கு நேர் வார்த்தையாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அதாவது புதித பண்ணுவது, 'புதுக்குவது' என்கிறார்களே அது, என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உண்மையிலே பழசை இழுத்துப் பிடுங்கிப் போடுவது என்றே அர்த்தம்.

கலியிலும் அவதார புருஷர்கள் ஜகத்தை உத்தாரணம் செய்ய வருகிறார்களென்றால் என்ன அர்த்தம்? 'ஜகதோத்தரணா!' என்று தாஸர் ஏன் பாடுகிறார்? அதர்மச் சேற்றில் அழுந்திப் போயிருக்கும் ஜகத்தை அவர்கள் அடியில் கை கொடுத்துப் பிடுங்கி வெளியே இழுத்துக் கொண்டு வருவதால் தான்.

வெளியே இழுத்ததை எறியத்தான் வேண்டுமென்றில்லை. அதை நல்லபடியும் பண்ணலாம். அப்படித்தான் இவர்கள் உலகத்தை அதர்மத்திலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு வந்த பின் அதற்கு நல்லது பண்ணுவது. அதர்மத்திலிருந்து விடுபட வைப்பதே நல்லதுதான்! கோவர்த்தனகிரியை இழுத்தெடுத்த பின் பகவான் எறிந்துவிடாமல் குடையாக அல்லவா உபயோகப்படுத்தினார்? அதற்குத்தானே அதைப் பிடுங்கியதே?

பிடுங்கி இழுத்து வெளியில் கொண்டு வருவதே உத்தரணம். அதற்கப்புறம் அதை எறிந்துவிடலாம், அழித்துவிடலாம், அல்லது நன்றாக உருப்படுத்தலாம், உபயோகம் செய்து கொள்ளலாம். அந்தந்த Context-ஐ (ஸந்தர்ப்பத்தை) வைத்து

இவற்றில் எது என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

நம் மனஸுக்குள்ளே ஆழமாக முள் செடி மாதிரி வேரோடித் தைத்திருக்கும் பாபத்தை அப்படியே பிடுங்கி எடுத்துப் போடுவதுதான் 'துரிதோத்தரணம்'. உள்ளே தப்பான ஸாமான் சொருகிக் கொண்டிருந்தால் எப்படி சரீரத்துக்கு ஆபத்தோ, அப்படி நம்முடைய பாபங்கள் உள்ளே போய் சொருகிக் கொண்டிருப்பது உயிருக்குப் பெரிய ஆபத்து. அதை நன்றாகக் கெல்லி எறிவது 'துரிதோத்தரணம்'.

ஆகையினால், 'போக்குவது' என்று லேசாக அர்த்தம் தருகிற வார்த்தையான 'ஆஹரணம்' என்றில்லாமல், ஜன்ம ஜன்மாந்தரமாக நாம் பண்ணின பரபம் பெரிய முள்ளுமரமாக நமக்குள்ளே வேரோடியிருக்கிறதை பெரிய கடப்பாரை, அது இதைப் போட்டு நெம்பிப் பிடுங்கி வெளியிலே இழுத்து அழித்துப் போடவேண்டுமென்று இத்தனை அர்த்தத்தை ரத்னச் சுருக்கமாகக் கொடுக்கும் 'உத்தரணம்' என்றிருப்பது தான் பொருத்தம்.

நம்முடைய ஸகல பாபத்தையும் நிவ்ருத்தி செய்து வாழ்க்கைக்கு ஜீர்ணோத்தரணம் செய்துவிட்டால் அப்புறம் ஒரே சுத்தந்தான்; அம்ருதத்தாலேயே கும்பாபிஷேகந்தான்! இதை நமஸ்காரமே ஸாதித்துக் கொடுத்து விடுகிறது என்று காட்டுகிறார். அதனால், 'அந்த நமஸ்காரம் என்னை வந்தடையட்டும்' என்கிறார். 'மாமேவ கலயந்து' - 'என்னை வந்தடையட்டும்'.

**மறுமைப் பயன்
கோரி**

நமஸ்கார பலனாக முதலில் சொன்ன ஸம்பத்து, ஸகல இந்திரிய ஆனந்தங்கள், ஸாம்ராஜ்யாதிகாரம் என்ற மூன்றில் எதையுமே தாம் ஏற்க முடியாமலிருக்கும்போது, இவற்றைத் தர வல்லதான நமஸ்கார க்ரியை தமக்கு வேண்டுமென்றால்

ஸரியாயில்லையே! அதனால்தான் தாமும் விரும்புவதற்குரிய பலனாக வேறே என்ன சேர்க்கலாமென்று யோசித்து - ரொம்ப யோசிக்கவில்லை; கூடினம் அல்லது அதற்கும் குறைச்சலாக யோசித்து - 'துரிதோத்தரணம் செய்வதாகவும் நமஸ்கார க்ரியை இருக்கிறதே! ஆகையால் இந்தப் பலனை நாமும் வேண்டிக் கொள்வதாக (ச்லோகத்தை) மேற்கொண்டு கவனம் பண்ணி முடித்துவிடலாம்' என்று முடிவு பண்ணி அப்படியே செய்துவிட்டார். வாஸ்தவத்தில் துரித லேசமும் அண்ட முடியாத பவித்ர புருஷர். நம் ஆசார்யாள். ஆனாலும் நமக்காக, நமக்கு ப்ரார்த்திக்கக் கற்றுக் கொடுக்கிறபோது; நம் நிலையில் தம்மையும் நிறுத்திக் கொண்டு, தமக்கும் துரித நிவ்ருத்தி தேவையாயிருப்பது போலச் சொல்லி, அதை அளிக்க வல்லதான நமஸ்கார ஸ்ரீயை மஹாலக்ஷ்மியிடம் வேண்டிக் கொண்டு ச்லோகத்தைப் பூர்த்தி பண்ணிவிட்டார்.

ஸம்பத்து, ஸர்வேந்திரிய ஆனந்தம், ராஜ்யாதிகாரம் ஆகியவை இம்மையின்பங்களாகவே இருக்க, இந்த பாபோத்தரணம்தான் மறுமைக்கு உதவுவதாக இருப்பது. இது ஒன்றுதான் பாரமார்த்திக ப்ரயோஜனம் உடையது. இந்த 'டிஸ்டிங்க்ஷ'னைத் தெளிவு படுத்தும் விதத்தில் முதல் மூன்றை 'வந்தநாநி' என்பதற்கு முன்னாடி போட்டு, அப்புறம் தனித்தனியாப் பிரித்து, 'வந்தநாநி' என்பதற்குப் பின்னாடி 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி' என்று போட்டு ச்லோகத்தை அமைத்திருக்கிறது.

'மாமேவ கலயந்து' - 'வந்தநாநி மாம் ஏவ கலயந்து', 'நமஸ்காரக் கார்யம் என்னை வந்தடையட்டும்'.

'மாம் கலயந்து' என்றாலே 'என்னை வந்தடையட்டும்' என்று அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடும். 'மாம் ஏவ கலயந்து' என்று 'ஏவ' சேர்த்துச் சொன்னால், 'என்னையே வந்தடையட்டும்', 'என்னொருவனையே வந்தடையட்டும்', 'என்னை மட்டுமே வந்தடையட்டும்' என்று அர்த்தமாகும். அதாவது நமஸ்காரம் வேறே யாரையும் போய்ச் சேராமல் ச்லோக கர்த்தாவுக்கு மட்டுமே கிடைக்க வேண்டுமென்று ஆகும். ஆசார்யாள் பிறருக்காகவே, 'பிறர்க்குரியாளர்' என்னும்படியாகவே, வாழ்ந்தவர். மஹான்களாக, ஆசார்யர்களாக இருக்கிறவர்களைப் பற்றி,

‘ஒரு ப்ரதிபலனும் எதிர்பாராமல் வஸந்தகாலம் மாதிரி லோக ஹிதம் செய்பவர்கள்’ என்று சொன்ன அவரே அப்படி இருந்த வர்தான். அப்படிப்பட்டவர் எங்கேயாவது நமஸ்கார க்ரியை யானது வேறே எவருக்குமில்லாமல் தம் ஒருவருக்கே சேரணு மென்று monopolise (ஏக போக்கியம்) பண்ணிக் கொள்ள நினைப்பாரா? ஆனாலும் போதுமான யோசனை இல்லாமல் இப்படிச் சில பேர் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதோடு, அதுவும் போதாமல், கடைசியில் ‘கலயந்து நாந்யே’ என்று இருப்பதையும் ‘(கலயந்து) நாந்யம்’ என்று பாடபேதம் பண்ணி தப்புக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! ‘நாந்யே (ந அந்யே)’ என்று நாம் வைத்துக்கொண்ட பாடப் படி, ‘எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் நமஸ்கார க்ரியைதான். வேறே எதுவுமில்லை’ என்று அர்த்தம். ‘நாந்யம் (ந அந்யம்)’ என்றாலோ, ‘என்னையே நமஸ்கார க்ரியை சேரணும். வேறே எவரையுமில்லை’ என்று ஆகிவிடும்! தனக்கு மட்டுமே என்று selfish-ஆகச் சொன்னதை இன்னும் வலியுறுத்தி, ‘ஆமாம், வேறே யாருக்குமில்லை’ என்று சொன்னதாகி விடும்! ஆசார் யாள் எங்கேயாவது அப்படிச் சொல்லியிருப்பாரா?

‘நாந்யே’வா, ‘நாந்ய’மா, என்று சில பேர் யோசித்து, ‘இந்த வம்பே வேண்டாம். ‘நாந்யே’யும் வேண்டாம், ‘நாந்ய’ மும் வேண்டாம். ‘மாந்யே’ என்று போட்டு முடித்து விடலாம்’ என்று நினைத்து,

மாமேவ மாதரநிசம் கலயந்து மாந்யே

என்று வைத்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். ‘மாந்யே!’ என்பது லக்ஷ்மியைக் கூப்பிடும் ஸம்போதனம் (விளி வேற்றுமை). மதிப்புக்குகந்தவளே!’ என்று அர்த்தம். ‘லோக மாந்ய திலகர்’ என்கிற மாதிரி ‘மாந்யே’.

ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். ‘இங்கே இப்படிச் சில பேர் ‘மாந்யே’ என்றும், நீங்கள் ‘நாந்யே’ என்று வைத்துக் கொண்டு சமாளித்தாலும், ‘மாமேவ’ என்பது அப்படியேதானே இருக்கிறது? ‘எனக்கு மட்டும்’ என்றுதானே அதற்கு அர்த்தம்? இதற்கு என்ன, ஸ்வாமிகளே, ஸமாதானம் சொல்லப் போகிறீர்கள்?’ என்று கேட்கலாம்.

சொல்கிறேன்.

எந்த பாஷையாயிருந்தாலும் ச்லோகம், செய்யுள், பொயட்ரி என்று இருக்கும்போது வார்த்தைகள் முன்னே பின்னே வரலாம். அதனால்தான் 'பொயட்ரி'யை 'ப்ரோஸ் ஆர்டர்' பண்ணுவது என்று இருக்கிறது. இப்படி முன்னே பின்னே வார்த்தைகளை மாற்றிப் போடுகிற ஸ்வாதந்த்ரியம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ரொம்ப ஜாஸ்தி. அந்த பாஷையில் ப்ரோஸி லேயே வார்த்தைகளை ஸஹஜமாக இடம் மாற்றிப் போடுவதுண்டு. பொயட்ரியிலோ கேட்கவே வேண்டாம். 'மீட்ட'ரை உத்தேசித்தும், ஒலி நயத்தை உத்தேசித்தும் வார்த்தைகளை எப்படியெல்லாமோ இடம் மாற்றிப் போடுவதுண்டு.

இந்த வகையில் 'ஏவ' என்பது 'மாம்' என்பதை ஒட்டியிருந்து, 'மாமேவ' என்று வந்தாலும், அர்த்தத்தில் அது 'மாம்' என்பதைத் தழுவி 'என்னையே' என்று பொருள் கொடுப்பதாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. முந்தின வரியில் 'வந்தநாநி' என்று வருகிறதல்லவா? அதையே இந்த 'ஏவ' தழுவுகிறதென்று அர்த்தம் செய்து கொண்டுவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். அதாவது வார்த்தைகளை அடுக்கியுள்ள முறையில் 'மாம் ஏவ' என்று இருந்தாலும், அர்த்தத்தைப் பார்க்கும் போது இந்த 'ஏவ' என்பதை 'வந்தநாநி' என்பதோடு ஒட்டி வைத்து 'வந்தநாநி ஏவ' என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அப்போது, 'அம்மா! நீ பலவிதமான ஸம்பத்துக்களைத் தருபவளானாலும் எனக்கு அவற்றில் வேறெதுவும் வேண்டாம் (நாந்யே); வந்தனங்கள் மாத்திரமே வேண்டும். நமஸ்காரமுநீ மட்டுமே என்னை வந்தடைய வேண்டும்' என்று அர்த்தமாகிவிடும். 'வந்தநாநி... மாம் ஏவ கலயந்து' என்று ச்லோகத்தில் இருந்தாலும் அதை 'வந்தநாநி ஏவமாம் கலயந்து' என்று வைத்துக் கொண்டு அர்த்தம் பண்ணிக்கணும். அப்போது, 'வந்தன க்ரியை மாத்திரம் என்னை வந்தடையட்டும்' என்றாகிவிடும்! மஹாலக்ஷ்மி, தாயார் வேறே எந்த அனுக்ரஹமும் செய்ய வேண்டாம்; அவளை நமஸ்கரிக்கிற எண்ணமொன்றை மாத்திரம் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்றாகும்.

'கலயந்து' என்றால் 'வந்தடையட்டும்' என்று சொன்னேன். இது ஒன்றுதான் அதற்கு அர்த்தமென்றில்லை. 'கல்' என்பது

அதற்குத் தாது. அதற்கு அனேக அர்த்தங்கள். இதன்படி 'கலயந்து' என்பது 'வந்து சேரட்டும்' என்று ஸாதாரணமாகச் சொல்வதிலிருந்து 'ஆட்கொள்ளட்டும்' என்று பரவச பாவமாக உசத்திச் சொல்லும்வரை அர்த்தம் கொடுக்கும். வந்தனக்ரியை தம்மை அப்படியே கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ளட்டும் என்று சொல்லவே ஆசார்யாள். '(வந்தநாநி மாம்) கலயந்து' என்று பதப்ரயோகம் செய்திருக்கிறார்.

ஆசார்யாள் தமக்காக இன்றி நமக்காக வேண்டிக் கொள்வதுதான் இது. எப்படி வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நமக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதுதான் இது. 'நான் மறக்கினும் சொல்லு நா நமச்சிவாயவே' என்ற மாதிரி, 'வந்தனம் என்ற ப்ரக்ரியையை நான் விட்டாலும், அது என்னை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்று நமக்கு வழி காட்டவே ஆசார்யாள் ப்ரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்.

மஹாலக்ஷ்மியைத் த்ரிபுவநைக குரோஸ் தருணி' என்று இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஓரிடத்தில்* அவர் சொல்லியிருக்கிறார். 'மூவுலக குருவின் ப்ரிய பத்னி' என்று அர்த்தம். குரு என்றால் ஆசார்யர், தகப்பனார் என்று இரண்டு அர்த்தம். இவளைத் தாயார், தாயார் என்கிறதற்கேற்ப மஹாவிஷ்ணுவைத் தகப்பனாராகக் கருதி 'குரு' என்று சொல்லியிருக்கலாம். த்ரிபுவனங்களுக்கும் இவர்கள் தாய் தந்தையர் என்ற அர்த்தத்தில் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் தாயார் ஸன்னிதி, அம்மன் ஸன்னிதி என்று லக்ஷ்மி, பார்வதி ஸன்னிதிகளைச் சொல்வதுபோலப் பெருமாள், ஈசுவரன் ஸன்னிதிகளைத் தகப்பனார் ஸன்னிதி, அப்பன் ஸன்னிதி என்று சொல்லும் வழக்கம் அதிகமில்லை. மலையாளத்தில் மட்டுந்தான் குருவாயூரப்பன், வைக்கத்தப்பன், ஐயப்பன் என்பது.

ஆகையால் லோக குரு, ஜகத்குரு என்பதுபோல 'த்ரிபுவந குரு' என்ற மஹா ஆசார்யனாக மஹாவிஷ்ணுவைக் கருதியே அவனுடைய பத்னியை 'த்ரிபுவந குரோஸ் தருணி' என்று சொன்னதாகக் கொள்வதும் ஸரியாயிருக்கும். பகவான், க்ருஷ்

ணனாகவும் நம்முடைய பகவத் பாதர்களாகவும் அவதரித்த காலங்களில் நர சரீரத்தில் அவதாரம் செய்ததால் இந்த நர லோகத்துக்கே குருவாயிருந்து 'லோக குரு' என்று பெயர் வாங்கினார். நாராயணனாக திவ்ய சரீரத்திலிருக்கும்போது நரர், ஸூரர், அஸூரர் ஆகிய எல்லோருக்கும் பல்வேறு ஸந்தர்ப்பங்களில் உபதேசம் செய்து த்ரிலோக குருவாக இருந்திருக்கிறார். அவருடைய பத்னி லக்ஷ்மி. அவளுக்கு ஸதா கால நமஸ்காரமென்றால், பதியை நீக்கிப் பண்ண முடியாது. 'தம்பதியா நில்லுங்கோ, நமஸ்காரம் பண்ணேன்' என்று சொல்வதுதான் சாஸ்திர வழக்கு. அதனால் த்ரிலோக குருவுக்கு எப்பவும் நமஸ்காரம் இருக்கணும்.

த்ரிலோக அதிபதியான பரமேச்வரனாகவும் லோகமெல்லாம் அடிபட்டுப்போன நிலையிலுள்ள பரப்ரம்மமாகவும் நமக்கு இருப்பவர் நம்முடைய குருவேதான். த்ரிலோக குரு என்று வேறே எவரையோ தேடிப்போக வேண்டாம். இவர் ஒரு புது மாதிரியான த்ரிமூர்த்தியாகவும், ஒரு புது மாதிரியான பரப்ரஹ்மமாகவும் இருப்பதால் நமது பரம நன்றி நமஸ்காரங்களுக்கு உரியவராகவும் அவற்றால் எட்ட முடிபவராகவும் இருக்கிறார். ஆனபடியால்,

நமஸ்தே நமஸ்தே நமஸ்தே நமோஸ்து

என்று அனேக ஸ்தோத்ரங்களில் வருவதுபோல் அவருக்கு வந்தனம் செய்து கொண்டிருப்போம்!

துரிதோத்தரணம் பண்ணுவதொன்றையே கார்யமாகக் கொண்டுள்ள அவருக்குரித்தான நமஸ்காரமே நமக்கு மிகப் பெரிய செல்வமாக நம்முடன், நம் உள்ளுக்குள், இருந்து ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்.

கேள்வியும் பதிலுமாக அனேக விஷயங்களை 'ப்ரச்னோத் தர ரத்ன மாலிகா' என்ற நூலில் ஆசார்யாள் உபதேசித்துக் கொண்டு வருகையில் 'எது விஷம்?' என்று ஒரு கேள்வி. 'கிம் விஷம்?'

அவதீரணா குருஷு

என்று அதற்குப் பதில் கொடுத்திருக்கிறார். குருவிடத்தில் அவ் மரியாதை காட்டுவதுதான் விஷம் என்று அர்த்தம். 'அவதீரணா' என்றால் அவமரியாதை.

இதையே திருப்பி வைத்தால் மரியாதை பண்ணுவது, அதாவது மனஸார நினைத்து நமஸ்காரம் பண்ணுவதுதான் நமக்கு - அம்ருதம்.

('ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா' ச்லோகங்களைச் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டு) 'விஷம் என்ன?' என்ற மாதிரியே, 'அம்ருதம் என்ன?' என்றும் கொஞ்சம் தள்ளிக் கேள்வி வருகிறது. ஆனால், 'அம்ருதம் என்ன?' என்று பொதுவாகக் கேட்காமல் 'காதுக்கு அம்ருதம் என்ன?' என்று கேட்கிறார். 'கர்ணாம்ருதம்' என்கிறோமே, அப்படி.

'பாதும் கர்ணாஞ்ஜலிபி: கிம் அம்ருதம்?'

'கர்ணாஞ்ஜலிபி:' - காது மடல்களால்; 'பாதும்' - குடிப்பதற்கு; 'கிம் அம்ருதம்' - எது அம்ருதம்?

காது மடல் குவிந்து ஒரு தொன்னை மாதிரிதானே இருக்கிறது? தொன்னையால் பாயஸம் சாப்பிடுவதுபோல் இந்தக் காது மடலில் எந்த அம்ருதத்தை ரொப்பிக் கொண்டு உள்ளே ஹருதயத்துக்கு அனுப்பி வைக்கணும்?

இப்படிக் கேட்டுவிட்டு பதிலாக 'ஸதுபதேச' என்கிறார். குரு அளிக்கும் நல்ல உபதேசம்தான் அப்படிப்பட்ட அம்ருதம் என்கிறார்.

எது அம்ருதம் என்று பொதுவாகக் கேட்காமல் காதுக்கு எது அம்ருதம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னதில் நமக்கு ஆதரவாக ஒரு விஷயம் கிடைக்கிறது. என்ன பார்த்தோம்? குரு நிந்தைதான் விஷம் என்று பார்த்தோம். அப்படியானால் அதன் ஆப்போஸிட்டான குரு வந்தனம்தான் விஷத்துக்கு ஆப்போஸிட்டான அம்ருதம் என்று முடிவு பண்ணினோம். ஆசார்யாளும் அப்படியேதான் முடிவு பண்ணிவிட்டிருக்கிறார். 'நிந்தனை விஷமென்றால் வந்தனைதான் அம்ருதம்; இது குழந்தைக்குக்கூடத் தெரிந்துவிடும்; ஆகையால் இவற்றில்

ஒன்றை - விஷத்தைச் சொன்னதே போதும். 'அம்ருதம் எது?' என்று இன்னொரு கேள்விபோட்டு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க வேண்டாம்' என்று தீர்மானம் செய்திருக்கிறார். அப்புறம் குருவின் உபதேசத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்து, எந்தக் கேள்வியை எழுப்பி, அதற்குப் பதிலாக 'ஸதுபதேசம்' என்று சொல்லலாமென்று யோசித்திருக்கிறார். அப்போதுதான் 'காதுக்கு எது அம்ருதம்?' என்று கேள்வி போடுவோமென்று முடிவு செய்திருக்கிறார்.

கர்ணாம்ருதம் (காதுக்கான அம்ருதம்) என்று சொல்லாமல் 'கர்ணாஞ்ஜலியால் குடிக்கும் அம்ருதம்' என்று போட்டிருப்பதிலும் அர்த்தபுஷ்டி இருக்கிறது. கர்ணாஞ்ஜலி என்றால் காது மடல். இங்கே அஞ்ஜலி என்றால் மடல். கூம்பியிருக்கும் புஷ்பம் விரிவதை 'மடலவிழ்வது' என்கிறோம். கன்னத்தோடு மடித்துவைத்தால் கூம்பினாற்போலிருப்பது. காதுமடல். அதை அவிழ்த்து, இப்போது நமக்கிருக்கிறது போல விட்டுவிட்டால் மடல் மலர்ந்து சத்தங்களை வாங்கிக் கொள்கிறது. அதனால் தான் கர்ணாஞ்ஜலி என்பது. அஞ்ஜலி என்று சொன்னால் பொது அர்த்தம் நமஸ்காரந்தானே? புஷ்பம் கூம்பிக் குவிந்த மாதிரி மனஸு குவிந்து பக்தி செய்யும்போது அதற்கு அடையாளமாகக் கைகுவித்து - 'கைகூப்பி' என்றே வழக்கில் சொல்கிறபடி - நமஸ்காரம் செய்கிறோம். அப்போது கையின் 'ஷேப்' கூம்பின புஷ்பம் மாதிரியிருக்கிறது.

'அம்ருதம்' என்றால் அது குரு வந்தனந்தான்; விஷம் குருநிந்தை என்றால் வேறுவிதமாக இருக்கமுடியாது. அதனால் தான் 'காதுக்கு அம்ருதம்' என்று பாகுபடுத்திச் சொல்கிறார்' என்று பார்த்தோம். அதையும் இன்னம் நயமாகக் கொண்டு போய்க் கர்ண அஞ்ஜலிக்கு அம்ருதம் என்று சொல்லியிருப்பதில், 'அஞ்ஜலி' என்ற வார்த்தையையும் போட்டு நமஸ்காரம் தான் அம்ருதம் என்பதை நன்றாகவே உறுதிப்படுத்திவிட்டார் என்று தோன்றுகிறது. 'நமஸ்காரமாகிய அஞ்ஜலியே பொதுவாக உயிருக்கு அம்ருதம். கர்ணாஞ்ஜலிக்கு அம்ருதமாயிருப்பது குரு அருளுகின்ற ஸதுபதேசம்' என்று ஆசார்யாள் காட்டியிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்கிறோம்.

ஒன்றிலிருந்து ஒன்று அபிப்ராயங்கள் கவடு விட்டுப் போய்க்கொண்டிருப்பதில், இப்போது 'ப்ரச்னோத்தர ரத்ன

மாலிகா'வைக் கிளறிப் பார்த்ததில், இதுவரை நாம் பார்த்த துரிதோத்தரண ஸமாசாரமாகவும் இன்னொரு விஷயம் வந்திருக்கிறது. (சிரித்து) உள்ளேயிருந்து இன்னொரு விஷயத்தைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே கொண்டுவந்து 'உத்தரணம்' பண்ணியிருக்கிறது!

இதில் ('ப்ரச்னோத்தர ரத்ன மாலிகை'யில்) ஆரம்பம், 'எது ஏற்கத்தக்கது?' என்பதுதான். அதாவது எதை ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்டு அதன்மேல் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கேள்விதான்: கிம் உபாதேயம்?

பதில், 'குருவசனம்.'

அப்புறம், 'குரு யார்?' என்று கேள்வி: கோ குரு:?

பதில் கொஞ்சம் நீளமாகவே வருகிறது: 'அதிகததத்த்வ்; சிஷ்யஹிதாயோத்யத; ஸததம்.'

'அதிகத தத்த்வ்' என்றால் தத்வார்த்தங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர், அவற்றில் அனுபவம் பெற்றவர் என்று அர்த்தம்.

அப்புறம்தான் நம் ஸமாசாரம் - துரிதோத்தரணம் - வருகிறது. 'கஸதம்' - ஸதா காலமும்; 'சிஷ்ய ஹிதாய' - சீடர்களின் நலனுக்காக; 'உத்யத' - முயன்று கொண்டிருப்பவர், முனைந்து வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர். முன்பே சொன்ன விஷயந்தான் - குரு என்றால் தாம் கற்றறிந்து அனுபவித்தவராக இருப்பதோடு, மற்றவர்களுக்கும் அந்த அறிவையும் அனுபவத்தையும் ஊட்டி அவர்களுக்குப் பரம ஹிதத்தைச் செய்பவராக இருக்க வேண்டும். இந்தப் பணியிலேயே அவர் ஸததமும் முனைந்து முயற்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். 'உத்யத' என்பதற்கு அதுதான் அர்த்தம் - கவனமாக, வலுவாக முயற்சி பண்ணுவது.

('கனகதாரா ஸ்தவ'த்தில்) 'துரிதோத்தரண'த்தைச் சொல்கிற போதும், 'உத்யத' என்ற இந்த வார்த்தையையே போட்டிருக்கிறார்: 'துரிதோத்தரணோத்யதாநி', அதாவது, 'துரித உத்தரண உத்யதாநி'

நமஸ்காரம் என்ற க்ரியை செய்யும் பல காரியங்களில்,

(துரிதம் என்கிற) பாபங்களை (உத்தரணம் என்பதாக) உள்ளே யிருந்து பிடுங்கி எடுப்பதில் முனைப்பாக முயற்சி பண்ணுவதே முடிவாக வருவது என்று காட்டியிருக்கிறார். இங்கே மட்டுந்தான் 'சீரமப்பட்டு முயலுவது' என்று பொருள்படும் 'உத்யத' போட்டிருக்கிறார். மற்ற காரியங்களை நமஸ்காரம் சிரமப்பட்டு முயற்சி செய்து ஸாதிக்கவில்லை. ஸுலபமாக, அனாயாஸமாக சாதித்துவிடுகிறது. நமஸ்காரங்கள் ('வந்தநாதி') என்று பன்மையில் சொல்லும் ஆசார்யாள் முதலில் அவற்றை 'ஸம்பத்கராணி' என்கிறார். 'ஸம்பத்துக்களை உண்டாக்குப்பவை' என்று 'ஈஸி' வேலையாகச் சொல்லிவிடுகிறார். 'முயன்று' உண்டாக்குவதாகச் சொல்லவில்லை. இதேபோல, அடுத்தபடி, 'ஸகலேந்தரிய நந்தநாதி' - 'எல்லாப் புலன்களுக்கும் இன்பமாக, இன்பம் தருவனவாக, இருப்பவை' என்னும்போதும் 'பாடுபட்டு முயன்று' என்று சொல்லவில்லை. அதற்கப்புறம், 'ஸாம்ராஜ்ய தாந நிரதாதி'; பெரிய ராஜ்யத்தையே வழங்க வல்லனவாக இருப்பவை. 'நிரத' என்றால் ஸந்தோஷமாக ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது. சீரமப்பட்டு முயன்று செய்வதல்ல. 'அதற்கு' ஆப்போஸிட். பக்தனை ராஜாவாகவே தூக்கி வைப்பதுகூட நமஸ்காரத்தின் சக்தியில் ஸந்தோஷமாகச் செய்யும் அனாயாஸமான காரியமாகவே இருக்கிறது.

இப்படி இஹலோக விஷயங்களை ஈஸியாக முடித்த பிறகுதான் கடைசியில் வருகிறது, பரலோகத்துக்கான துரிதோத்தரணம். இங்கே மட்டுந்தான் 'உத்யதாதி' என்று போட்டிருக்கிறார். ஒருத்தனுக்குள்ளே ஜன்மாந்தரமாகப் பேர்ய்ச் சொருகிக்கொண்டிருக்கும் பாபத்தையெல்லாம் நெம்பி இழுத்துப் போடுவது என்பது நமஸ்கார க்ரியையின் மஹாசக்திக்கும் ஈஸியாக இருந்துவிடவில்லை என்று காட்டியிருக்கிறார்.

அதன் சக்தியைக் குறைத்து நினைப்பதற்காக. இப்படி 'உத்யதாதி' என்று போடவில்லை. நாம் எத்தனை பாபத்தை, துஷ்கர்மத்தைப் பண்ணி அவற்றின் வாஸனை நமக்குள் ஆழமாக வேரோட விட்டிருக்கிறோம் என்று புரிந்து கொள்வதற்காகவே இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இங்கே ('ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா'வில்) சிஷ்யனின்

ஹிதத்துக்காகப் பாடுபட்டு முயற்சி பண்ணுபவர் ('உத்யத்') குரு என்கிறார்.

'ஹிதம்' என்பது என்ன? சீடனின் நலம். அந்த 'நலம்' என்ன? அவனுடைய கர்மானவ நிவ்ருத்தி பண்ணுவதுதான் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்கு இதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை. குருவை ஒரு சீடன் எந்த முடிவான லக்ஷ்யத்துக்காக அடைகிறானோ அந்த நித்யானந்தத்தை அவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டால்தான் பெற முடியும். தன்னுடைய கர்மாவிலிருந்து அவன் விடுபட்டால்தான் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட முடியும்!

கர்ம நிவ்ருத்தி என்பதுதான் பாப நிவ்ருத்தி, அதாவது துரிதோத்தரணம்.

நமஸ்கார சக்தியானது முனைந்து முயன்று துரிதோத்தரணம் செய்வதாகச் சொன்ன அதே ஆசார்யாள், சிஷ்ய ஹிதத்துக்கு ஸதாகாலமும் குரு முனைப்பாக முயன்றபடியிருக்கிறார் என்று சொல்லும்போது, இந்தக் குரு செய்வதும் துரிதோத்தரணம்தான் என்று ஆகிறது.

நாம் செய்யும் நமஸ்காரம் அவருக்குள்ளே உள்ள அனுக்ரஹ சக்தியைத் தூண்டி, அது நமக்குள்ளே போய்ச் சொருகிக் கொண்டுள்ள பாபங்களையெல்லாம் தோண்டியிழுத்து வெளியில் தள்ளும்படிச் செய்கிறது.

ஸம்பத், ஸாம்ராஜ்யாதிகளுக்காக லக்ஷ்மியிடம் போக வேண்டுமென்றும், பாப நிவாரணத்துக்குக் குருவிடம் போக வேண்டுமென்றும் நடைமுறையில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஆசார்யாள் மஹாலக்ஷ்மியிடம் பிரார்த்தித்ததையே நாம் கொஞ்சம் மாற்றிக் குருவிடம் பிரார்த்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். 'எங்களுடைய துரிதங்களை உத்தரணம் செய்வதற்காக அயராமல் பாடுபடும் தங்களுக்குச் செய்யும் நமஸ்காரமே எங்களைவிட்டு என்றும் நீங்காத நிதியாக இருக்க வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்து, திரும்பத் திரும்ப நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டு, அவருடைய அனுக்ரஹமான கனகதாரையைப் பெற்று ஆனந்தமாக, பஞ்சு மாதிரி லேசாக, ஆகிவிட வேண்டும்.

ஆசார்யாள், 'மாதா!' என்று கூப்பிட்டுச் சொன்னதையே, 'குரோ!' என்று மாற்றிக்கொண்டு, 'எங்களுக்கு வேறே எதுவும் வேண்டாம்! உங்களை நமஸ்காரம் பண்ணுவது என்பது மட்டும் எங்களுடைய சொந்தச் சொத்தாக ஆகிவிட வேண்டும். வேறே எந்த உடைமையும் வேண்டாம். வந்தன ப்ரக்ரியை எங்களை விடாமல் இருக்க வேண்டும். அவ்வளவு தான். சரீரத்தை கீழே கிடத்தி, ஹ்ருதயத்தைத் தங்கள் சரணார விந்தங்களில் அர்ப்பணித்து நாங்கள் செய்கிற இந்த நமஸ்காரத்தால் பெறுகிற அனுக்ரஹத்துக்கு மேலே ஸொத்து, உடைமை எதுவுமில்லை' என்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படியே நிறைந்து இருந்துவிட வேண்டும்!

தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:

ஸ்ரீ சங்கர சார்தம்

பிரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்தி

இரண்டாயிரம், இரண்டாயிரத்து ஐநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தி நம்முடைய தேசத்தின் நிலைமை ரொம்பவும் சீர்கெட்டுப் போயிருந்தது.

அனாதி காலமாக வேதோத்தமான வழி நம் தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது. ஸனாதன தர்மம் என்று அதற்குப் பேர். வேதத்தை அனுஸரித்து ஏற்பட்டதால் அதற்கு வைதிக மதம் என்றும் பேர் சொல்லலாம். அப்பும் பஹு காலம் கழித்துதான் அன்னிய தேசத்தினர்கள் ஹிந்து மதம், ஹிந்து மதம் என்று அதற்கு பேர் கொடுத்துச் சொல்லி நாமும் அவர்கள் வைத்த பெயரையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதற்குப் பேர்

ஸனாதன தர்மமென்றோ; வைதிக மதமென்றோகூட நம்முடைய மதத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட நூல்களில் எதிலும் சொல்லியிருக்கவில்லை. வேறே மதங்களில்லாமல் இது ஒரே மதம்தான் அனாதி காலமாக இருந்து வந்ததால் இதற்கு ஒரு பேர் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்க வில்லை*. அப்புறம் மேற்குத் தேசங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் நம்முடைய பாரத தேசத்தில் முதலில் ஸிந்து நதியைத்தான் கடக்க வேண்டியிருந்ததால், ஸிந்துவை Indus-ஆக்கி, அப்படியே அதைச் சேர்ந்து வரும் பாரத தேசத்துக்கும் India என்று பேர் கொடுத்து, அதன் ப்ராசீனமான மதத்தை Hinduism என்றும், அதைப் பின்பற்றும் நம் எல்லோரையும் Hindus என்றும் சொல்ல ஆரம்பித்து, இந்தப் பெயர்களே நிலைத்துவிட்டன.

வேதங்கள் வகுத்துள்ள இந்த ஸனாதன தர்மத்தில் இரண்டு மார்க்கங்கள்; 'ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமென்றும், நிவ்ருத்தி மார்க்கமென்றும்! லோக வாழ்க்கையை நன்றாக, தர்மமாக நடத்துவதற்கு ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்; லோக வாழ்க்கையை விட்டுவிட்டு, அதை முடித்துவிட்டு பரமாத்மாவோடு ஐக்யமாகி ஜனன - மரணத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு நிவ்ருத்தி மார்க்கம்.

தர்மமாக, அதாவது தனக்கும் நல்லதாகவும், ஜன ஸமுஹத்துக்கும் நல்லதாகவும் வேத விதிப்படி இல்லற வாழ்க்கை நடத்தி, வர்ணாச்ரம வியவஸ்தைகளை அனுஸரித்து கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்வதுதான் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம். இதிலே கர்மானுஷ்டானம் எவ்வளவு நன்றாகச் செய்கிறோமோ, அந்த அளவுக்குப் புண்யம் கிடைத்து, புண்ய பலனாக ஸ்வர்கம் என்ற இன்ப லோகத்தில் வாஸம் கிடைக்கும். ஆனால், அந்த இன்பம் சாச்வதமல்ல. அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க நம்முடைய புண்ய 'பாலன்ஸ்' குறைந்து கொண்டே வரும். முழுக்க அது தீர்ந்தவுடன் 'புனரபி ஜனனம்' என்கிறபடி மறுபடி இந்த மண்ணுலகிலேயே பிறக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் வேத தர்மப்படி (பூர்வ ஜன்மத்தில்) செய்ததால் இது நல்ல. பிறவியாக, நல்ல வசதிகள் வாய்த்த பிறவியாக இருக்கும். இந்தப் பிறவியிலும் தர்மம் தப்பாமல்

* அருள் உரை 3-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பெயரில்லாத மதம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

வாழ்க்கை நடத்தினால் மறுபடி ஸ்வர்க்கு போகம். ஆனாலும், (முன்பு) சொன்னமாதிரி, இந்த போகம் சாச்வதமல்ல.

சாச்வதமல்ல என்பது ஒரு பக்கம். அதோடுகூட அனுபவிக்கும்போதேகூட இந்த இன்பம் பூர்ணமான நிறைவைத் தருவதாக இருக்காது. 'இனிமேலே எதுவும் வேண்டாம்! இந்த நிலை நிரந்தரமாக வாய்த்துவிட்டதல்லவா? இதிலிருந்து கொஞ்சங்கூட விலகுவதற்கில்லை. இனியொரு குறை நமக்குக் கிடையாது' என்று எப்போது ஆக முடியுமோ அப்போதுதான் நிறைவான பூர்ணானந்தம். பூலோகம் - ஸ்வர்கம் ஆகிய இரண்டிலுமே எத்தனைதான் சந்தோஷமிருந்தாலும் அது இப்படிப்பட்ட நிறைந்த ஆனந்தத்தைத் தரமுடியாது. பல தினுஸான பயம், துக்கம், காம க்ரோதாதி இழுபறிகள் இல்லாமல் இந்த லோகங்களில் இருந்துவிட முடியாது. இந்த இன்பங்களைப் பெறுவதற்காக ஓயாத முயற்சியும் பண்ணிக்கொண்டே தானிருக்க வேண்டும். அதாவது போராடிக் கொண்டேதானிருக்க வேண்டும்.

அதுமட்டுமில்லை. இந்த இன்பங்கள் நம்முடைய உள்ளாழத்தில் நாம் என்னவாக இருக்கிறோமோ அதைத் திருப்தி பண்ணுமா? பண்ணவே பண்ணாது. ஏதோ கண்ணுக்கு, காதுக்கு, வாய்க்கு, இன்னம் ஸ்பர்சாதிகளுக்கும், மனஸுக்கும், அறிவுக்குங்கூட இதுபோன்ற அனுபவம் இருக்குமேயொழிய, இதற்கெல்லாமும் உள்ளே, நம்முடைய அந்த ஃகரணத்துக்கும் உள்ளே இருக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு இவற்றிலே கொஞ்சமும் ஸுகானுபவம் இருக்காது. இன்பங்களை அனுபவிக்கிற நமக்கே அப்பப்போ ஒரு தீர்க்கமான யோசனை வரும்போது, 'இது என்னது? நம்மிலே ஸாரபூதமாக உள்ளேயிருக்கிற ஏதோ ஒன்றுக்கு ஒரு நிறைவையும் பெறாமல், வெளிமட்டத்தில் ஸௌக்கியம், இன்பம் என்று அஸ்திரமான (நிலையற்ற) எதையோ தேடிக் கொண்டு போய்ப் பைத்தியம் மாதிரி என்னென்னவோ பண்ணி த்ருப்திப்படப் பார்க்கிறோமே!' என்று தோன்றும்.

பூர்ணமான உள்நிறைவைத் தருவது நிவ்ருத்தி மார்க்கம் தான். கர்மாக்களை விட்டு, ஜன ஸமுஹத்தை விட்டு ஸன்னியாஸியாகி ஸதா காலமும் ஆத்ம சிந்தனை, த்யானம் என்று

இருப்பவன்தான், ஆத்மா ப்ரஹ்மமே என்று அறிந்து அனுபவிப்பதான, நிறைந்த நிறைவான நிலையைப் பெறுவான். ஸமாதி என்றும் ஸாக்ஷாத்காரம் என்றும் சொல்லும் அந்த நிலையொன்றுதான் ஒருமுறை கிட்டினால் அப்படியே சாச்வதமாக இருப்பது. பேச்சு வழக்கில்கூட 'ப்ரம்மானந்த மாயிருந்தது!' என்று நமக்குத் தெரியும் இன்பத்தைச் சொல்கிறோம்! வாஸ்தவத்தில் அந்த 'ப்ரம்மானந்தம்' நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஸித்தி பெற்றவனுக்குத்தான் தெரியும்! அது, 'ப்ரம்மம் என்ற ஒன்றை இன்னொருவன் அனுபவித்து ஆனந்திப்பது அல்ல. ப்ரம்மம் என்ற ஆனந்தம்தான் ப்ரம்மானந்தம். இவன் (நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஸித்தி பெற்றவன்) தானே அந்த ப்ரம்மம் என்ற ஆனந்தமாக ஆகிவிடுகிறான். அங்கே தான் பயமேயில்லை, துக்கமில்லை, காமமும் க்ரோதமும் போட்டு இழுக்கிறதும் இல்லை. ஓயாத முயற்சியும் வேண்டியிருப்பதில்லை. ஸித்தியடைவதற்கு முன்னாடி ரொம்பப் பாடுபடத்தான் வேண்டும். போராட்டம் என்றேனே, அது பெரிசாக இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால், ஒரு தரம் அந்த லக்ஷ்யத்தை அடைந்துவிட்டால் போதும். அப்புறம் அதிலிருந்து நழுவுவது, விலகுவது என்பது கிடையாது.

'தில்லை வெளியிலே கலந்து விட்டாலவர் திரும்பியும் வருவாரோ?'

என்று சொன்னது இதைத்தான். ஒரு தரத்துக்கு இரு தரமாக,

அநாவ்ருத்தி சப்தாத் அநாவ்ருத்தி சப்தாத்

என்று. 'ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்' முடிந்திருப்பதும் இதைத்தான் சொல்கிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர், 'இது தாமே சொல்வதில்லை, ச்ருதியிலேயே (வேதத்திலேயே) இப்படி இருக்கிறது' என்றும் சொல்கிறார். 'சப்தாத்' என்றால் சப்த ப்ரமாணம் என்பதான ச்ருதியிலிருந்து என்று அர்த்தம். ச்ருதி சிரஸான சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் இப்படியே இரண்டு தடவை சொல்லி முடித்திருக்கிறது.

அதாவது, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தினால்தான் நித்யமான பேரின்பம். ப்ரவ்ருத்தியில் பெறுவதெல்லாம் நச்வரமான

(நிலையற்ற) சிற்றின்பம்தான்.

ஆனாலும் லோகம், ப்ரஜைகள் என்று ஈச்வரன் நாடகம் ஆடுவதில், 'சன்னியாஸியாகப் போ; காட்டுக்குப் போய் முக்கைப் பிடிச்சுக்கோ; அப்படியே 'ஆத்மா ஆத்மா'ன்னு விசாரம் பண்ணி, அதிலேயே தோஞ்சு போ' என்றால் ரொம்பப் பேர் அதைக் கேட்கக் கூடியவர்களாக இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான வஸ்துவைத் தெரிந்து கொண்டு - ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மம் என்னும் அதுதான் தன்னுடைய ஆத்மா என்று தெரிந்துகொண்டு - அதிலேயே ஐக்யமாகிவிட வேண்டுமென்ற தாபம் பெருவாரியானவர்களுக்கு ஏற்படுவதேயில்லை. இந்தத் தாபத்துக்கு 'முமுகுஷுத்வம்' என்று பெயர். 'விடுபட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவது'தான் முமுகுஷுத்வம். அந்த ஆசையுள்ளவன்தான் முமுகுஷு என்பவன். நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்று இத்தனை நாழி நான் சொன்னது ஞான மார்க்கம் என்று பொதுவில் சொல்லப்படுவதுதான். அதில் செல்ல யோக்யதை பெற்ற அதிகாரி முமுகுஷுக்கள்தான். ஜனத்தொகையில் அவர்கள் ரொம்பவும் கொஞ்சமாகவே இருப்பார்கள்!

மற்றவர்கள் ஏதாவது காரியம் செய்வதில்தான் எப்போதும் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். வெளி உபகரணங்கள், மற்ற மனுஷ்யர்கள் ஆகியவை இல்லாமல் காரியமில்லை. இவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு எதையாவது பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பதுதான் பெருவாரியான ஜனங்களின் ஸ்வபாவம். கர்மத்திலேயே பற்றுள்ள இவர்களை 'கர்ம ஸங்கிகள்' என்று பகவான் கீதையில்* சொல்லியிருக்கிறார். ஏன் இப்படி கர்மா பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றால், இவர்களுக்குப் பலவிதமான ஆசைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்வதென்றால், அதற்காக ஏதோ உழைத்து, கிழைத்து, பிறத்தியானை ஏமாற்றி, கீமாற்றி ஏதாவது காரியம் பண்ணித்தானேயாக வேண்டியிருக்கிறது? நாம் பாட்டுக்குச் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால், நாம் ஆசைப்படும் வஸ்து அதுவே நம் கையில் வந்து விழுமா? வெளியிலிருந்து 'வரவேண்டும்' என்றில்லாமல், நம்மிடமே எப்போதும் ஸ்வயம் ஸித்தமாக இருக்கும் ஆத்மாவை அடையத்தான்

சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமே தவிர, பாக்கி எது வேண்டுமென்றாலும் காரியம் பண்ணித்தானாக வேண்டும்.

இப்படிச் சொல்வதினாலேயே ஒவ்வொரு காரியமும் பண்ணும்போது ஆத்மாவை விட்டுவிட்டு மேலும் மேலும் வெளியில் போய்க் கொண்டிருப்பதாக ஏற்படுகிறது. 'ப்ர-வ்ருத்தி' என்றாலே அதுதான் அர்த்தம்; 'வெளியிலே போய்க் கொண்டேயிருப்பது' என்றே அர்த்தம்.

இதற்கு எதிர்ப்பதம் 'நி-வ்ருத்தி'. விட்டுவிட்டு வெளியிலே போவதற்கு எதிர் என்ன? இருந்த இடத்துக்கே திரும்ப வருவதுதானே? 'திரும்பி வருவது'தான் 'நிவ்ருத்தி' - ஆத்மாவுக்கே திரும்பி வந்துவிடுவது.

'ப்ரவ்ருத்தி' என்றால் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது என்றும், 'நிவ்ருத்தி' என்றால் காரியத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு இருப்பது என்றும் அர்த்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

பெருவாரியான ஜனங்கள் ஆத்மாவை விட்டு, காரியத்தில் போகிறவர்களாகத்தானிருப்பார்கள் என்றால் அவர்களையெல்லாம் 'அப்படிப் போகப்படாது; சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு ஆத்ம விசாரம் பண்ணு' என்று பலவந்தம் செய்ய முடியுமா என்ன? பண்ணினாலுந்தான், அவர்களுக்காக அந்த ஆசை - முமுகூத்வம் என்ற ஆசை - லோக ஆசைகள் எல்லாம் போய் ஸத்ய வஸ்துவை அடைய வேண்டுமென்று மட்டுமுள்ள ஆசை - இல்லாதபோது என்ன பலன் இருக்கும்?

ஸரி, அதற்காக அவர்களை அப்படியே விட்டுவிடுவதா? அப்படிவிட்டால் அவனவனும் தன் துராசைகளுக்காகப் பிறத்தியானை ஏமாற்றுவது, வயிற்றில் அடிப்பது என்று அல்லவா லோகமே சீர்குலைந்து போய்விடும்? ஈச்வரனுக்கு லோகம் ரஸமுள்ள நாடகமாயில்லாமல் அலங்கோலக் கூத்தாக அல்லவா ஆகிவிடும்? பின்னே என்ன செய்யலாம்?

இதற்குத்தான் வேதமானது ப்ரவ்ருத்தியிலேயே போகக் கூடியவனுக்கு அவனுடைய போக்குக்கு ஏற்றதாக, ஆனால்,

அவன் இஷ்டப்படியெல்லாம் அதர்மமாகக் காரியங்களைப் பண்ணவிடாமல், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்று தர்ம மயமாகக் காரியங்களை வகுத்துத் தருகின்ற கர்ம மார்க்கத்தையும், காரியத்தை விட்டுச் செயலற்ற ஆத்மாவில் ஒடுங்க விரும்புபவனுக்கு நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்னும் ஞான மார்க்கத்தையும் போட்டுக் கொடுத்தது.

வேதம் போட்டுக் கொடுத்தது என்றால் என்ன அர்த்தம்? வேத மந்த்ர ரூபமாக ஈச்வரனே ரிஷிகள் மூலம் போட்டுக் கொடுத்தான் என்றுதான் அர்த்தம்.

இந்த இரண்டுவிதமான ப்ரஜைகளும் அவனிடமிருந்து தானே வந்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு நல்ல மார்க்கம் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டியது அவனுடைய கடமைதானே? கர்ம ஸங்கிகளாகவே அதிகம் பேர் இருக்கிறார்களென்றால் அதுவும் அவனே அவர்களை அப்படி இருக்கும்படிப் பண்ணிப் போட்டிருப்பதால்தான்!

யத: ப்ரவ்ருத்திர் - பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம்

என்று கீதையில் சொல்லுகிற இடத்தில்* எவனால் இது அனைத்தும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த ஈச்வரனிடமிருந்தேதான் ஜீவர்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஆசார்யாள் பாஷ்யத்தில் மேலும் ஸ்பஷ்டமாக்கி ஈச்வரன் ஒரு ஜீவனுக்குள்ளே அந்தர்யாமியாக உட்கார்ந்து கொண்டே அதை ப்ரவ்ருத்தியில் ஈடுபடுத்துகிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

முதலில் 'கர்மயோகம்' முதலான அத்யாயங்களில் சொல்லும்போது பகவான், ஜனங்கள் கர்மஸங்கிகளாக (அதாவது ப்ரவ்ருத்தியிலேயே நாட்டமுடையவர்களாக) இருப்பதற்குக் காரணம் ப்ரக்ருதி, ப்ரக்ருதி என்றே சொல்லிவந்தார். ப்ரக்ருதி என்றால் மாயைதான். ஸரி, மாயை என்றால் அது மட்டும் தானே ஏதோ பண்ணுகிறதா என்ன? அந்த மாயையையும் உடையவனாக, அதற்கு யஜமானனாக ஈச்வரன்தான் இருக்

கிறான். 'ப்ரகிருதி' என்பது மாயை என்று தெரிந்துகொள். அந்த மாயைக்குச் சொந்தக்காரன் - மாயையின் யஜமானன் - மஹேச்வரன் என்று தெரிந்து கொள்' என்று ஓர் உபநிஷத்து* சொல்கிறது. பகவானும் கீதையில் 'மம மாயா துரத்யயா': 'கடக்க இயலாததான என்னுடைய மாயை' என்றே சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையினாலே ஈச்வரனேதான் அவனுடைய மாய லீலை நடக்கனுமென்றே கர்ம ஸங்கிகளாக ப்ரவ்ருத்தியில் போகிறவர்களையும் அப்படிப் பண்ணியிருக்கிறானென்று தெரிகிறது. ஜீவர்கள் அத்தனை பேருமே நிவ்ருத்தியில் போனால் என்ன ஆகும்? அவர்கள் ஞானத்தினால் மாயையை உடைத்தெறிந்துவிட்டு ஈச்வரனுடைய நிர்குணமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திலேயே ஐக்கியமாகிவிடுவார்கள். அப்புறம் ப்ரபஞ்ச லீலை என்று எப்படி அவன் விளையாடிக் கூத்தடித்து ஸந்தோஷப்பட முடியும்? முதலில் ஸ்ருஷ்டியில் தோன்றிய ஸனகாதிகள் நிவ்ருத்தியில் போய் விட்டதால், அப்புறம் ப்ரஜாபதிகள் என்றே ஏகமாகப் பிள்ளை, குட்டிகளைப் பெற்று பூமியை ரொப்புவதற்காக மரீசி முதலான பத்துப் பேரை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தாரென்று பாகவதத்தில் பார்க்கிறோம். ஆகையினால் திவ்ய ஸங்கல்பமே லோகம் பூராவும் ஞானியாகப் போய், லோகத்தையே விட்டு விட்டுப் போய், அவனுடைய ட்ராமா ஸ்டேஜைக் காலியாக, பாழாகப் பண்ணிவிடக் கூடாதென்றுதான் இருக்கிறதென்று தெரிகிறது.

ஆனாலும் அதற்காக ட்ராமாவில் நடிக்கிற எல்லாரையும் தறிகெட்டு அவரவர் இஷ்டத்துக்கு ஆக்ட் பண்ண விட்டு விடலாமா? இப்படிச் கூடாது என்றுதான், 'இந்த ஜனங்கள் ப்ரவ்ருத்தியில் போனாலும், நாம் வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற கொஞ்சம் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கொண்டு ஒரே கோணாமானாவாக ஒவ்வொருத்தரும் தன்னிஷ்டப்படியே பண்ணி, ஒட்டு மொத்தமான ஸமுஹ வாழ்வு ஒழுங்கு கெட்டுப் போகும்படி ஆவதற்கு விட்டுவிடக் கூடாது. இதுகள் தனி ப்ரஜைகளாகவும் ஒரேயடியாகத் தப்புப் பண்ணிப் பாபத்தில் மர்ட்டிக் கொள்ளவிடக் கூடாது.

* ச்வேதாச்வதரோபநிஷத் IV-10

● கீதை VII-14.

ட்ராமாவே இல்லாமல் எல்லாம் ப்ரம்மமாகவும் போகப் ப்டாது; ட்ராமா ஒரே குழப்பமாகவும் போகப்பட்டாது; ஒரேயடியாகத் தப்புத்தண்டா, அதற்காகப் பாபத்தில் மாட்டிக் கொண்டு பரிதவிப்பது என்றும் போகவிடப்பட்டாது. கர்மாவினால் நித்யானந்தந்தான் நிச்சயமாக இல்லையென்றாலும், அதைப் புண்ய கர்மாவாகப் பண்ணுவதால் அடையக் கூடிய தற்காலிகமான போக போக்யாதி ஆனந்தங்கூட இல்லை என்று ஜனங்கள் ஆக்கிக்கொண்டு ஒரே கஷ்டத்தில் அழுந்திவிடுவதற்கு விடப்பட்டாது. தனி வாழ்க்கை, ஸமுஹ வாழ்க்கை எதுவானாலும் அதில் ஓர் ஒழுங்கு, அன்பு, அழகு பரஸ்பர ஸஹாயம் எல்லாம் இருக்கும்படியாக - இத்தனையையும் சேர்த்து ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால், த்ரம்மாக இருக்கும்படியாக - இவர்களுக்கு வழியமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று ஈசுவரன் பரம க்ருபையோடு நினைத்தே ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்பதை வேதங்கள் வழியாக வெளிப்படுத்தினார். அவரவரும் ஸமுஹத்தில் ஈசுவரன் தங்களைப் பிறப்பித்திருக்கிற நிலைக்கு ஏற்ப இப்படியிப்படி ஸ்தகார்யங்களாகப் பண்ணிக்கொண்டு போய், இந்த லோகத்திலே தாங்களும் ச்ரேயஸை அடைந்து, லோகமும் தங்களால் கேஷமமடையும்படியாகச் செய்துகொண்டு, அதற்கும் மேலான ஸ்வர்காதி புண்ய லோகங்களிலும் ஸந்தோஷத்தைப் பெறட்டும் என்று வழிபோட்டுக் கொடுத்தார். வேதத்தில் இந்த பாகத்துக்குக் கர்ம காண்டம் என்று பெயர். யஜுர் கர்மானுஷ்டான மெல்லாம் இதில் அடங்குவதுதான்.

நிவ்ருத்தி மார்க்கமாக மோக்ஷ ஸித்திக்கு அதே வேதத்தின் முடிவு பாகங்களிலுள்ள உபநிஷத்துகள் மூலமாக வழி போட்டுக் கொடுத்தார். அதற்கு ஞானகாண்டம் என்று பெயர். அதில் தத்வோபதேசம் நிரம்ப இருக்கும்.

மோக்ஷம் வேறு, ஸ்வர்கம் வேறு. மோக்ஷம்தான் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நிரந்தர விடுதலை பெறும் ஸ்தானம். பரமசாந்தமான ஸ்தானம். ஸ்வர்கம் என்பது புண்யத்தின் அளவைப் பொறுத்து அது செலவழியும் காலம் வரையில் மாத்திரம், பலவித இந்த்ரிய இன்பங்களை மாத்திரம் கொடுக்கும் லோகம்.

கர்ம மார்க்கத்தின் இருவித பலன்கள்

ஈசுவரன் வேதவாயிலாகப் போட்டுக் கொடுத்த கர்ம மார்க்கத்தில் ஒரு பெரிய விசேஷம் என்னவென்றால்:

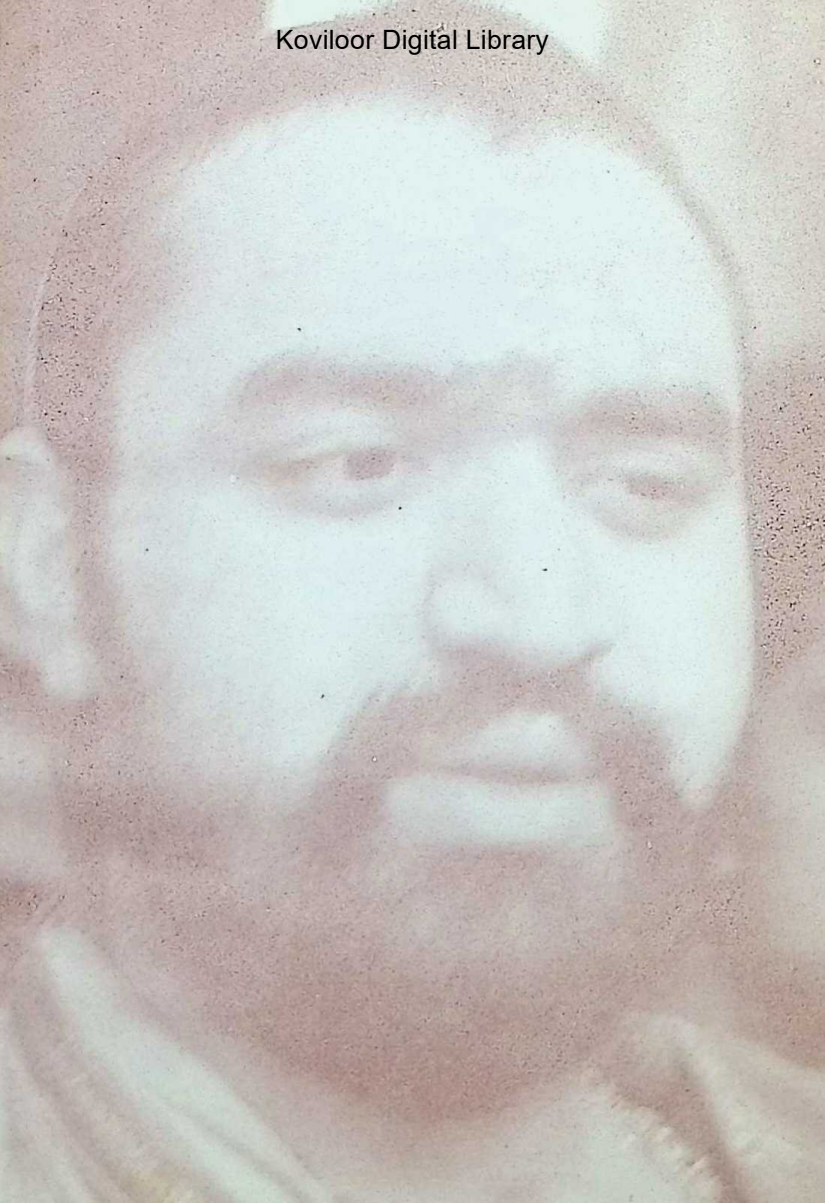
அப்பப்போ நமக்கே ஒரு யோசனை, 'இது. என்னமோ ஓயாமல் ஒழியாமல் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோமே! ஆனால், இதனாலே நமக்கு உள்ளே என்னவோ ஒன்று நிறையாமல், எல்லாம் ஏதோ மேலேழுந்தவாரியாக அல்ப ஸுகம் அனுபவித்துத் தீர்ந்து போகிறாற்போலத்தானே இருக்கிறது?' என்று வருகிறதென்று சொன்னேன். இப்படி ஓர் எண்ணம் வந்தாலும் உடனே பழக்க வாஸனை அதை நல்ல விரக்தி வைராக்யமாக வளர வொட்டாமல் அமுக்கிப் போட்டு விடுகிறது. 'பழைய குருடி' என்று சேற்றுக் குட்டையிலேயே விழுந்து குழப்பிக்கொண்டு, 'நன்னாயிருக்கு, நன்னாயிருக்கு' என்று ஸந்தோஷப்படுகிறோம். நம்மாலே எதுவுமே செய்து கொள்ளமுடியாததாக ஒரு சாவு, பெரிய நஷ்டம் என்று ஏதாவது வந்தால் அப்போது மட்டும் - காரியமே செய்கிற நாம் இதில் செய்துகொள்ள ஒரு காரியமும் இல்லை என்பதாலோ என்னவோ - கொஞ்சம் வைராக்யமாயிருக்கிற மாதிரி இருப்போம். பிரஸவ வைராக்கியம், ச்மசான வைராக்கியம் என்பார்கள். ஆனால், அதுவும் நீர் மேல் எழுத்து என்கிற மாதிரி அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. இப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் 'பட்டுக்'கொண்டு போனால், பட்டுப்பட்டுக் கொஞ்சத்திலே கொஞ்சம் பக்வம் வரும். அந்த நிலையிலும் நம்மாலே கர்மாவைவிட முடியாதுதான். ஆத்மா-ப்ரஹ்மம்-ஞானம் என்று ஏகாந்தத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு த்யான விசாராதிகள் பண்ணும் யோக்யதை வந்திருக்காதுதான். ஆனாலும் என்றைக்காவது அந்த யோக்யதை வந்தால் தேவலையே என்ற எண்ணம் அடிவாரத்தில் உண்டாயிருக்கும் காரியங்களில்தான் மனஸின்

ப்ரவ்ருத்தி ('மனஸின். போக்கு' என்ற அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன்) இருந்தாலும், அதை விட்டுவிட்டு ஞான விசாரம் பண்ண முடியாவிட்டாலும், 'காரியம் விட்டால் தேவலை. ஞான விசாரத்துக்கான யோக்யதை வந்தால் தேவலை' என்று விருப்பம் உண்டாகும். இம்மாதிரியிருப்பவர்கள் கர்ம ஸங்கிகளில் அதிகம் பேர் இருக்கமாட்டார்கள். ஆனாலும் முழுக்ஷுக்களாக நிவ்ருத்தி என்றே தீவிரமாகப் போகிறவர்களைவிட நிறையப் பேருக்கு இந்த எண்ணமாவது அடிப்படையில் இருக்கும்.

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை உத்தேசித்து ஈச்வரனால் வேதத்தின் மூலம் கொடுக்கப்பட்ட அதே கர்ம காண்டத்தின் அனுஷ்டானம் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் ஒரு பெரிய உபகாரத்தைச் செய்து, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்குப் பிற்பாடு ஒரு காலத்திலாவது போய்ச் சேருவதற்கு யோக்யதை உண்டாக்குகிற உபாயமாக அமைகிறது. பரமாத்மா அப்படி அமைத்திருக்கிறார்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

மங்களாகிரி - ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநரசிம்மஸ்வாமி